

ЛИН ПАТРИК
СЪРЦЕ ДО СЪРЦЕ

chitanka.info

ПРОЛОГ

Холивуд, 1937 година

— Тъжна ли си, детето ми?

— Ммм? — Щом чу дрезгавия глас на Люсил, Анита Брукс се отърси от замисленото си състояние и се обърна към вратата на гримьорната.

Люсил я откряна още малко и вмъкна слабото си лице с остри черти.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се.

— Нещо не е наред ли? — попита отново Люсил. — Май ще трябва да се поободриш, преди да се върнеш на снимачната площадка.

Сърдечна и усмихната както винаги, актрисата, която запълваше паузите във филмите на Брукс-Гарфилд с комедийни изпълнения, прегърна с една ръка Анита. Внимаваше да не измачка обшитите с пайети волани на вечерната ѝ рокля от бял атлаз с дълбоко изрязано деколте.

— Кажи на леля Люсил какво те тревожи.

Анита направи усилие да се усмихне успокояващо на жената, която смяташе за своя добра приятелка. Люсил бе неин професионален наставник по сценично поведение и винаги ѝ помагаше със съвети как да изтръгне сълзи или смях от публиката. А тъй като бе и по-възрастна, тя безпогрешно долавяше кога Анита има лични проблеми. „Но този път нещата са различни“ — помисли Анита и опита да се измъкне без обяснения.

— Нищо особено, Люсил. Винаги съм нервна, преди да застана пред камерата.

— Дори след три седмици непрекъснати репетиции? — Люсил я изгледа с хитра усмивка. — Скъпа, сигурна съм, че знаеш наизуст всички стъпки. Направо е чудо, че не потрепваш в такт с пръсти и насън.

— Дори и тогава танцувам — призна Анита и се засмя.

— И, разбира се, с Прис Гарфилд.

Анита сведе поглед — не искаше Люсил да прочете в очите ѝ какво я тревожи.

— Ще е добре да проверя грима и прическата си.

Обърна се към огромното огледало, висящо над тоалетната масичка. Оттам я погледна едно сребристобяло лице с лакирана жълтеникавочервена коса, спускаща се на вълни около него, силно начернени мигли и червени устни. Въпреки че се беше виждала многократно с професионален грим, Анита отново бе изненадана колко по-възрастна изглежда — никой не би предположил, че е само на осемнадесет години. Близна пръста си и притисна единствения непригладен кичур коса, който можа да намери.

— Прическата ти е в отлично състояние, така че я остави на мира. Знаеш, че гримьорите и фризьорите не обичат да се месят в работата им. — Люсил погледна над рамото ѝ и се намръщи. — За жалост на мен не са в състояние да ми помогнат кой знае колко.

— Изглеждаш чудесно! — възрази Анита, която се възхищаваше от дългата грациозна шия и красивите тъмни очи на приятелката си.

— Хайде да се върнем към въпроса за Гарфилд. Влюбена си в него, нали?

Не можеше да отрече.

— Мисля... Мисля, че да.

— И той също те обича, права ли съм?

— Може би... — Въздъхна и се почувства много неудобно, при това не само защото не бе сигурна в чувствата на Прис.

— Сигурно е влюбен в теб. Когато танцуваш, видът му се променя изцяло. Прилича на някакъв романтичен герой.

Анита кимна.

— Определено е различен на сцената и в реалния живот.

Същото важеше и за снимачната площадка. Но през изминалите две години тя се научи да цени и спокойния и сериозен Прис.

На вратата се почука силно и двете подскочиха. Един от помощник-режисьорите извика:

— Готови за снимки!

— Е, май трябва да вървя — изрече Анита.

„И слава богу!“ — допълни наум. Подхвана дългата си рокля на волани и забърза навън, към простора на тъмния, полиран и ярко

осветен подиум.

— Желая ти успех! — извика Люсил подире ѝ и също побърза да заеме мястото си.

Но вниманието на Анита вече бе насочено към мъжа в смокинг, който я очакваше в края на снимачната площадка. Прис Гарфилд се беше облегнал на един от боядисаните в бяло парапети в кабарето от филма в стил „Арт Деко“. Изглеждаше отпочинал и равнодушен, въпреки че бе заобиколен от целия снимачен екип, от камери, прожектори и „публика“ от статисти и други актьори, разположили се на маси, подредени дъгообразно около дансинга. Спокойствието му обаче бе само привидно. Той се изправи и настойчивите му зелени очи срещнаха нейните. Когато хвана ръката ѝ, Анита усети напрежението му.

— Анита! — прошепна ѝ, а тя както винаги потръпна при звука на плътния му глас.

Режисьорът пристъпи напред и прекъсна интимния момент:

— Заемете позиция.

„И мислете за ролите си“ — добави наум Анита и помисли, че не ѝ е трудно да се превъплъти в изплъзващата се, но силно влюбена героиня от „Фрак“. Блеснаха още прожектори, които почти я заслепиха. Премигна, помъчи се да не мисли за тях и да се съсредоточи. Играеше жена, почти сгодена за любимия мъж, а и героят на Прис ѝ допадаше.

И така, музиката започна.

Анита забрави напълно за камерите, когато Прис запя думите на „Танц на любовта“, които звучаха като пламенна покана: „Ела, скъпа, остани в моите прегръдки...“. Музиката направи пауза, тя се извърна настрана, а той я хвана за талията, притегли я обратно и продължи да пее: „Животът е един любовен танц...“.

Възбудена от допира му, изпълнен с копнеж, тя като че ли бе готова да се предаде, ала продължи да се колебае, както повеляваше ролята ѝ. Той пристъпи по-близо, погледна я с копнеещи очи и започна да се движи бавно в ритъма на сложен, изпълнен с чувство, танц. Когато понечи да му се изплъзне, той бързо я завъртя и плени в прегръдката си, задържа я, притиснал я здраво, и я поведе по дансинга с плавни чувствени стъпки.

„Не ме ли обичаш?“ — питаше музиката.

„Не ме ли обичаш?“ — говореха красноречивите жестове на Прис.

Пусна я за малко, като че ли да ѝ даде възможност да подготви отговора си. Танцуваха на няколко стъпки един от друг. После отново се събраха. Роклята на Анита се увиваше плавно и красиво около тях.

Музиката се усили. Движенията им ставаха все по-сложни и по-бързи. Прис се завъртя и се остави смело в прегръдката на Анита. Сетне обгърна с ръце талията ѝ и я вдигна високо нагоре. Погледите им се срещнаха. Спусна я бавно и притисна тялото ѝ до своето.

„Да, Прис, обичам те!“ — за втори път този ден призна Анита, но само с поглед.

Той я вдигна и завъртя ликуващо, роклята ѝ последва движенията ѝ. Във финалната сцена двамата танцуваха, притиснати едни до друг — тъй както техните герои се обичаха, и накрая излизаха от сцената, за да поемат към щастието...

Защо и в живота нещата не бяха толкова прости?

Музиката достигна връхната си точка, Анита се прилепи към Прис. Чувствата ѝ към него струяха от всеки неин жест. Любовта правеше играта ѝ достоверна и сякаш ѝ даваше криле. Не би могла да танцува така хубаво с никой друг. Единствено с него, Прис Гарфилд.

ПЪРВА ГЛАВА

Ню Йорк, наши дни

Гейбриъл Брукс Лакроа приближи полуотворената врата на втория етаж, водеща към апартамента на майка ѝ, и успя да хване финалната сцена на „Танц на любовта“ от „Фрак“. Докато наблюдаваше черно-белите изображения на младата си майка и Прис Гарфилд, тя забеляза, че самата Анита също гледа унесено от кушетката, разположена пред телевизора.

„Животът е един любовен танц...“

Габи разпозна веднага основната музикална тема на известния мюзикъл от тридесетте години. След като бе имала последователно часове с три класа, тя излезе от ръководеното от нея Основно училище за танци „Бродуей“, намиращо се на първия етаж, за да отдъхне в апартамента си горе. Но, въпреки че се чувстваше изцедена, не можа да пренебрегне факта, че майка ѝ отново гледа старите си филми.

Отвори по-широко вратата и каза високо:

— Май те е обхванала носталгия.

Анита трепна и погледна през рамо.

— О, здравей, скъпа. — Натисна веднага дистанционното управление и изключи телевизора и видеото. Прокара ръка през лицето си, сякаш се опитваше да изтрие виновното си изражение. — Не знаех, че си тук.

— Просто чух музиката и реших да видя какво правиш.

Всъщност нямаше да бъде обезпокоена, че майка ѝ гледа старите филми, ако тя не се вълнуваше толкова. Неотдавна Анита отново бе изровила един от тях.

Майка ѝ погледна новото ѝ бледолилаво трико и полата в по-светъл тон.

— Този цвят ти отива. Би трябвало да го носиш по-често. — Посочи към стола с дебела тапицерия срещу себе си. — Седни и ми разкажи какво става с класовете ти.

Без да гори от желание да говорят за работата ѝ, Габи заобиколи кушетката и седна на стола.

— С тях всичко е наред. Какво прави ти този следобед? — попита тя многозначително.

Самата Анита обучаваше само няколко специални ученици и имаше достатъчно време, през което да се отдава на спомени за минала слава или страдания.

— О, ами това-онова — отговори уклончиво и смени темата. — Получи ли Хедър ролята, за която кандидатстваше?

— Не.

— Лошо.

Габи въздъхна.

— Никой от учениците ни не успя да си намери работа.

— Кърк все още танцува в онзи ужасно слаб мюзикъл...

— Ако можеха да се нарекат танцуване акробатичните му номера в източноиндийски стил в ролята му на призрак, естествено.

— Е, все пак това не е най-лошата работа на света — възрази Анита. — Който иска да стигне до Бродуей, трябва да плати съответния данък.

„И да се надява, че ще постигне нещо — помисли Габи, — въпреки че много хора никога не успяват. Включително и аз.“ Преди да реши миналата година да напусне професионалното поприще, животът ѝ представляваше една безмилостна надпревара. Вече беше на тридесет и три и бе малко старичка за бродуейските балетни състави. Опъна крака и погледна еластичния клин и пантофките за танци от шевро. Те вечно ѝ напомняха за това, което можеше да бъде.

— Ако искаш, можем да излезем някъде. Ще помоля Джейн да вземе класа ми по степ тази вечер — предложи Габи и помисли, че не е зле да се откъсне за повече време от училището.

— Не ми се ходи никъде. Защо не останем тук да си поговорим? — попита майка ѝ. — Винаги са ме интересували деловите въпроси.

Габи знаеше, че причината за това не са парите. След като преди две години баща ѝ почина от инфаркт, той остави достатъчно инвестиции на съпругата си, така че тя можеше да спре да работи и пак да живее заможна в сградата в Гринуич Вилидж, купена през четиридесетте години.

— Училището е без загуби и всички си вършат отлично работата — обясни Габи. — Доволна съм. — Погледна към телевизора и се сети за въпроса, който майка ѝ ловко избягваше. — Все пак, защо гледаш старите си филми? Знаеш, че те разстройват.

Анита се усмихна успокоително на детето, което винаги бе чувствала най-близко.

— Няма нужда да се тревожиш. Не го правя, за да се превъзнасям по миналото.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Габи продължи да я гледа с подозрение. На седемдесет и две годишна възраст майка ѝ все още беше в отлично физическо и умствено състояние, но се натъжаваше от филмите на Брукс-Гарфилд. Когато за първи път я хвана да гледа собственото си копие на „Фрак“ — с прожекционен апарат и екран, тъй като това бе в ерата преди видеото, Анита плачеше съвсем откровено. Десетгодишната състрадателна Габи бе много разстроена и се наложи да бъде успокоявана и помолена да запази тайната от баща си, който в момента отсъстваше.

— Само искам да престанеш да подхранваш несподелената си любов към тази мижитурка Прис Гарфилд, мамо. — Все още бе изпълнена с ненавист към мъжа, съсипал живота на майка ѝ в много отношения.

Бащата на Габи — Робърт Лакроа, се бе посветил изцяло на хирургията. Несъмнено съзнаваше, че съпругата му никога не би могла да го обича толкова силно, както той нея, и че е на второ място в сърцето ѝ. Бе сдържан и в никакъв случай — всеотдаен баща.

— Знам много добре какво представлява Прис — отвърна Анита и гласът ѝ прозвуча изключително спокойно. И светлите ѝ очи блестяха. — Освен това Прис не танцува сам в тях. Приятно ми е да гледам и себе си. В края на краищата, нямам видеоклипове от бродуейските ми мюзикъли. — Изсмя се тихо. — Едва ли критиците биха сметнали, че си струва да пазят тези метражи.

— Бродуейските критици винаги са били слепи. — Габи бе убедена, че кариерата на майка ѝ е била провалена само поради нещастно стечение на обстоятелствата, последвали раздялата ѝ с Гарфилд. Анита е станала жертва на банални сценарии, лесно

забравящи се песни и предложения, постъпвали в неподходящо време. — Винаги си била прекрасен изпълнител. Просто никога не ти е попадал истински материал. — Нещо, което се беше случило няколко пъти и с нея, когато бе успявала да спечели малки роли.

Анита стана и я прегърна.

— Казвала ли съм ти напоследък, че си чудесна дъщеря?

— Скоро не.

— Е, така е. А освен това си отлична танцьорка. Никога не го забравяй. — Потупа дъщеря си по гърба, преди да се отстрани. — Професионалистът има нужда от стабилно самочувствие.

— Благодаря, мамо. Моето винаги може да разчита на теб. — Искаше да добави, че все още единственото ѝ желание е да бъде в професионалната категория, ала се въздържа.

Преструваше се, че е доволна от оттеглянето си като професионален изпълнител, че приема работата си в училището като ново и освежаващо предизвикателство. Знаеше, че ще разстрои майка си, ако признае, че не е така.

— Всъщност причината да изгледам днес следобед „Фрак“ е съвсем практична — призна Анита и тръгна към спалнята си. — Ела с мен, искам да видя нещо.

Заинтригувана, Габи я последва. Мокетът в цвят екрю заглушаваше стъпките им. Прасковените нюанси, доминиращи във всекидневната, се пренасяха и в спалнята, въпреки че покривката на леглото и завесите бяха в светъл морскосин цвят. Над камината бе окачен портрет на Анита, нарисуван по поръчка на съпруга ѝ. Картината всеки път напомняше колко много си приличат майка и дъщеря.

— Така. — Анита отвори капака на малък сандък. Наведе се, мушна ръце между слоевете тънка хартия и извади рокля от хлъзгав атлаз. Въздухът се изпълни с мирис на нафталин. — Помниш ли костюма ми от „Танц на любовта“?

— Разбира се.

Дрехата бе сред любимите на майка ѝ. Габи не я беше виждала от години. Анита бе скрила старите си костюми, аксесоари и ръкописи, но Габи бе успяла да ги открие. „Още една тайна, която трябваше да пазя от баща ми“ — помисли тя с тъга. Майка ѝ погали приятната

материя. Леко пожълтяла от времето, някога бялата рокля, скроена на верев, бе красив екземпляр на модата от тридесетте години.

— Все още е разкошна — прошепна Габи и докосна едно от широките годета на полата. — В музея „Метрополитън“ ще са щастливи да я получат, особено като се има предвид, че филмите с Брукс-Гарфилд са класическа носталгия.

— Е, нямам никакво намерение да им я дам. — Вдигна дрехата на височина на раменете, присви очи и я премери на Габи. — Хм, малко по-висока си от мен и раменете ти са по-широки... Все пак можеш да я пробваш...

— Искаш да я облека?

— Не мислиш ли, че ще бъде забавно? Косите и очите ни са еднакъв цвят. Да, някога и моята коса беше жълтеникавочервена. — Тя въздъхна. — Как лети времето! Хайде, искам да видя как ще ти стои.

Без да се досеща защо майка ѝ е толкова настойчива, Габи взе роклята.

— Щом това те направи щастлива, мога да я изпробвам.

— За мен е по-важно *ти* да си щастлива. Виждаш ли, не искам да го правя, за да си разчиствам сметките. Надявам се, че и така ще успееш да се наложиш.

Габи не разбра нищо. Погледна намръщено.

— Какво, за бога, искаш да кажеш?

— Как ти се струва идеята да танцуваш в Лос Анжелис?

— Къде?! — Въпреки че идеята бе неочаквана и дори странна, сърцето ѝ заби по-силно само при мисълта да танцува отново като професионалист.

— Имаш предложение за участие в тържественото откриване на едно луксозно ретро кабаре в Холивуд.

— От кого? И защо са потърсили теб, а не мен?

— Защото предложението е от Люсил Толбът. Позвъни днес и ми разказа идеята си.

— Люсил? — Габи почти не познаваше тази жена, макар че Анита си кореспондираще от време на време с бившата комедийна актриса.

— Тя е съсобственичка на заведението. Ще се нарича „Сърце до сърце“. — Майка ѝ сияеше, очевидно развълнувана. — „Сърце до

сърце“. Класическа мелодия от тридесетте години и подходящо име за ретро кабаре.

— Сериозно ли е предложението? — С разтуптяно сърце Габи стисна още по-здраво роклята и се запита дали не сънува. — Защо не ми каза веднага?

— Исках да те изненадам. — Майка ѝ направи широк жест с ръка. — Ще платят самолетните ни билети и участието ти в представлението. Макар че самата възможност за изява е много по-важна от парите.

— И ти ли идваш?

— Да, като консултант. Казах на Люсил, че ще са ни необходими една-две седмици, за да уредим нещата около училището.

— О! — Габи не можеше повече да сдържа обхваналата я възбуда, хвърли роклята на леглото и прегърна майка си. — Чудесна новина!

— Нали? И знам, че ти ще бъдеш страхотна. Представям си как се носиш по дансинга... Ще има оркестър, който ще свири мелодии от тридесетте години, като например „Ганц на любовта“. Нали ти казах, че гледах филма от практически съображения. — Хвърли поглед към атлазената рокля. — Надявах се, че ще можем да я използваме — заради сантиментите, но виждам, че платът е излинял. Нищо. Една добра шивачка може да извади кройката и да ушие точно копие.

— Значи ще изпълнявам бални танци?

— Да, а също така и степ. Нещо от рода на номерата на Брукс-Гарфилд. — Лицето ѝ доби сериозно изражение, очевидно бе леко притеснена. — Хм, предполагам, че няма да имаш нищо против да участваш под името Гейбриъл Брукс, нали? Моля те, не приемай това като заплаха за индивидуалността ти — допълни бързо тя. — Поне веднъж името ми може да ти бъде от полза.

— Не се чувствам застрашена.

Габи се усмихна топло на майка си. Бе уверена в способностите си като изпълнител и макар че никога не можа да постигне големи успехи, имаше силно изразена индивидуалност. Без да е използвала името Брукс в професията си, винаги ѝ бе харесвало, че то е част от законното ѝ име — едно от нещата, които Анита не беше предоставила на другите си деца.

— А след като веднъж средствата за масова информация добият представа за таланта ти, няма да имаш нужда от никаква помощ — продължи майка ѝ. — Ще има репортери от всички вестници, да не говорим за телевизионните екипи. Кабарето ще бъде красиво, обновено място, изцяло в стил „Арт Деко“.

— Звучи страхотно!

И многообещаващо. От години не се бе чувствала толкова въодушевена. Въпреки това започна да обмисля практическите подробности. Помисли, че косата ѝ е прекалено дълга и ще трябва да се подстриже. Запита се и колко ли танци ще изпълни... По-точно — ще изпълнят. Но всичко по реда си.

— Ще ми трябва партньор — каза на майка си.

— И за това е помислено — отвърна Анита, наведе се бързо над сандъка и отново започна да рови в него, като че ли се криеше.

— Как така?

— Тук има още няколко рокли — измърмори майка ѝ, без да вдига поглед. — Не са в по-добро състояние, но можем да ги покажем на шивачката. Това са автентични модели от тридесетте години и се спускат много красиво, когато танцуваш.

Габи се намръщи.

— Чакай малко. Кой се е погрижил да ми намери партньор? — Неудачно подбраният партньор можеше да съсипе цялата постановка!

Анита се изправи.

— Люсил ме увери, че всичко е уредено.

Нещо в изражението ѝ накара дъщеря ѝ да застане нащрек. Макар и бивша актриса, Анита не можеше да заблуди детето си, което ѝ бе най-близкият човек. Габи винаги бе притежавала способността инстинктивно да долавя чувствата и мислите, владеещи майка ѝ.

— Какво криеш от мен? Хайде, мамо, кажи ми.

Анита пое дълбоко дъх и седна на стола пред тоалетната масичка.

— Знаех, че няма да успея да те залъжа. — Гледаше виновно. — Е, добре, твой партньор ще бъде Кит Гарфилд.

— *Гарфилд?!*

Добре познатото име като че ли увисна във въздуха.

— Кит е син на Прис и негово единствено дете.

Значи представлението трябва да привлече публиката с повторното обединяване на имената Брукс-Гарфилд. Надеждите на Габи рухнаха.

— Не искам да танцувам с един Гарфилд!

Анита кимна.

— Знам, какво изпитваш.

— Няма да танцувам с Гарфилд!

Прис бе съсипал живота на майка ѝ и Габи го ненавиждаше от десетгодишна възраст.

— Да.

— Как можа дори да го предложиш? — Мечтите ѝ се бяха превърнали в пепел. — Обади се веднага на Люсил и ѝ кажи, че ще се наложи да потърси някой друг. Кажи ѝ...

Анита вдигна ръка и я накара да замълчи.

— Когато днес тя се обади, в първия момент и аз реагирах по същия начин. Но сетне потиснах чувствата си и размислих. Изслушах я докрай. Люсил изброи възможностите, които се откриват пред теб — театрите по Западното крайбрежие, киното, представителите на пресата, журналисти от телевизията и радиото... А приходите от вечерта на откриването ще отидат за благотворителна дейност — за финансирането на дом за възрастни хора от шоубизнеса, намиращи се в крайна нужда. Не всички колеги и приятели са имали възможността да осигурят старините си...

Габи знаеше колко се възмущаваше майка ѝ от начина, по който Холивуд се отнасяше с остаряващите филмови звезди. И я разбираше добре, тъй като самата тя се беше сблъскала с този проблем на Бродуей. Въпреки това, домът за стари хора не бе основният въпрос.

— Мислех, че презираш Прис Гарфилд. — Но докато изричаше думите, осъзна, че чувствата на майка ѝ към този мъж са значително по-сложни.

— Той не ме интересува в момента. Слушай. — Анита вдигна поглед към лицето на дъщеря си. — Понякога, за да оцелееш, на един човек му се налага да постъпва разумно. Защо да не се възползваш от ситуацията? Прис е легенда. Името му ще привлече на откриването много важни личности.

— Но той те е използвал!

— Значи сега е наш ред да го използваме.

Габи бе поразена, че майка ѝ е толкова невъзмутима. Досега, щом станеше въпрос за Прис Гарфилд, тя никога не бе успявала да запази спокойствие.

— Хората ще решат, че си преглътнала обидата. Не мислиш ли?

— След петдесет и три години мога и да я попрегълтна. Помисли обаче за възможността да танцуваш пред публика!

Габи трябваше да признае, че в думите на майка ѝ има логика.

— Наистина, от време на време ми се е случвало да танцувам с партньори, които не съм харесвала...

— И защо да не го направиш още веднъж?

— Може би не е зле да помислим до утре сутринта — отбеляза Габи разколебано. Опита да се измъкне от окончателен отговор по лични съображения, като същевременно пощади чувствата на майка си, и попита: — Кит Гарфилд професионален танцьор ли е? Не искам да танцувам с някой аматьор, макар и с известна фамилия.

— Люсил твърди, че е професионалист, въпреки че никога не се е снимал във филми. Танцувал е с партньорки в различни клубове. — Тъй като Габи не отвърна нищо, Анита продължи: — Права си. Утре ще се обадим на Люсил за окончателния ни отговор.

Загрижена както винаги за майка си, Габи се питаше как ли ще се справи тя с възникналата ситуация.

— А ако се появи Прис? Разбираш, че това е твърде вероятно, след като синът му ще играе главна роля. Как ще реагираш, ако се сблъскаш лице в лице? Въпреки че се е оттеглил от доста години, той може би все още живее в Лос Анжелис...

— Мога да го отмина. — Анита стисна устни. — Ще държа езика зад зъбите си, за да изплати той дълга си. Моля те, Габи, приеми. Семейство Гарфилд ни дължи една кариера.

Поддадена на силното изкушение, Габи бавеше отговора си.

— Ако така виждаш нещата... — промълви най-сетне тя.

— Ще приемеш ли?

— Наистина ли желаш да го направя?

Колко чудесно би било да се озове отново под светлината на прожекторите, да има публика, дори ако е замесен един Гарфилд!

— От години не съм имала по-силно желание от това — заяви твърдо Анита.

— Е, добре. Приемам.

Двете се прегърнаха и Габи се постара да се отърси от съмненията, които я изпълваха. Мислите ѝ вече бяха заети от идеята за изпълнение в стила Брукс-Гарфилд. Взе роклята, за да я изпробва в апартамента си. Вероятно като цяло моделът щеше да се окаже добър и в този си вид. Ако се наложеше, можеше да се направят дребни корекции. А самата тя трябваше да се подготви психически за предстоящото изпитание.

Когато помолеше майка си да ѝ даде касетите с филми, Анита щеше добре да се посмее!

Тази нощ на Анита ѝ беше по-трудно от обикновено да заспи и накрая стана да си стопли чаша мляко. Не бе разтревожена от разговора с дъщеря си. Когато казваше, че Прис ѝ дължи реванш, не излъга.

Все пак въпросът на Габи как ще реагира тя, ако се сблъска с някогашния си партньор, я накара да настръхне. Седнала в леглото, Анита отпи от млякото, притвори очи и си представи срещата им. Щеше ли Прис да я познае сега — с побелели коси и бръчки по лицето? Щеше ли тя да го познае? Разбира се, че да! Нима би могла да забрави очите, пламтели някога с толкова любов? Ръцете, които я бяха прегръщали по време на най-романтичните танци, създадени някога?

Стана, отиде до прозореца и дръпна завесите. Отвън градът живееше, целият окъпан в светлини. Ню Йорк имаше свой неоспорим чар, макар че не бе мястото, на което си бе представяла, че ще живее.

Родена и отрасла в Калифорния, всичките ѝ надежди бяха свързани с Холивуд. Още от дете бе мечтала да стане кинозвезда. Актриса на любителско ниво от край време, бе обожавала суетнята, почитателите и изявите пред публика. Успяваше да накара хората да се чувстват щастливи и на свой ред усещаше тяхната обич. Бе дълбоко развълнувана, когато остави отпечатъците от стъпките си пред сградата на някогашния „Грумънс Чайниз Тиътър“.

Прис Гарфилд бе нещо различно. Беше пристигнал в Холивуд в началото на тридесетте години, за да търси работа като хореограф, и прие с неохота ролята, която му бе предложена. Обичаше танците, но винаги бе казвал на Анита, че славата не може да му помогне да постигне своите стремежи, които имат доста по-личен характер. Признаваше, че творческата работа е важна, ала ѝ бе доверил, че за него голямото семейство и вечната любов са много по-важни.

„Каква ирония на съдбата — помисли Анита, — че нито моите желаниа, нито тези на Прис се сбъднаха.“ Кариерата ѝ бе тръгнала стремително надолу, след като бе избягала в Ню Йорк. А неговите пет съсипани брака не осъществиха мечтата му за любов... Както и за голямо семейство, тъй като Прис имаше един-единствен син.

Дали Прис бе разочарован, както и тя?

Анита не бе изпълнена с толкова горчивина, колкото смяташе Габи. След като бе предпочела любовта пред бляскавата кариера, тя беше благодарна за щастието, с което бе дарена. Съпругът ѝ бе добър и великодушен. Може би не беше заслужила нито него, нито четирите им прекрасни деца. Както и училището, което ѝ даваше радостта да обучава танцьори, изпълнени с надежди за бъдещето.

Мечти...

Затвори очи и опита да си представи как ли изглежда сега Прис. Дали щеше да се почувства отново като разтърсена от ток, щом го види? Вероятно не. Явно се бе превърнала в една стара сантиментална глупачка.

Въздъхна, отдръпна се от прозореца и се върна в леглото. Може би ще се срещне с Прис в Калифорния. Може би ще го постави на мястото му. Може би ще отmine. Може би ще го удари. А може би ще бъдат способни да разменят няколко думи като цивилизовани и добре възпитани хора.

Каквото и да се случеше, то щеше да събуди отдавна забравени емоции и усещания. Анита бе в състояние на непонятно за нея въодушевление, което за първи път от години я накара да се почувства истински жива.

Нямаше да бъде и наполовина настойчива в старанието си да убеди Габи да приеме предложението, ако самата тя нямаше да бъде в центъра на нещата...

ВТОРА ГЛАВА

Вече повече от шестдесет години Люсил Толбът живееше в огромен дом на Бевърли Хилс, строен в стила на двадесетте години. Кит Гарфилд зърна през дърветата сградата с необичайна архитектура — отчасти приличаща на германски замък, отчасти — на несиметрично испанско имение. Усмихна се и намали скоростта, преди да свърне с БМВ-то си в улицата по склона на хълма, която водеше към входа.

Пищният архитектурен стил на „Палата на мечтите“ отдавна бе излязъл от мода, но Кит го смяташе за много по-интересен в сравнение с консервативните сгради, построени в Лос Анжелис през по-късните десетилетия — като сивия каменен дом в италиански стил на баща му. Макар че не бе прекарал кой знае колко време в него. Прис Гарфилд и актрисата Лана Уърт — майката на Кит, бяха в процес на развод, още когато той бе в началното училище, и оттогава отношенията между бащата и сина не бяха особено близки, нито лесни.

Щом стигна входната алея към дома на Люсил, Кит зави рязко по нея. Тя лъкатушеше през малка горичка и покрай неголяма занемарена цветна градина, преди да извие пред къщата.

Четири жени, облечени в ярки трика, играеха аеробика на поляната.

Когато Кит слезе от колата, добре оформената блондинка, която водеше упражненията, спря заниманията и тръгна към него. Отблизо й даде поне шейсет години, макар че изглеждаше много добре за възрастта си.

— Здравсти, идвам при Люсил.

— Ти сигурно си Кристофър Гарфилд. — Блондинката се усмихна и му подаде ръка.

— Наричайте ме Кит.

— Добре, нека бъде Кит. Знаеш ли, приличаш на майка си — продължи тя. — През 1953 година се снимахме с нея в един филм. — Жената разбра, че той няма представа коя е, затова се представи: —

Джейн Хънтър. Живея тук. Нали ще поздравиш Лана? Гледам я всяка седмица в „Кокошарника на Хок“.

— Разбира се, ще ѝ кажа, че съм ви срещнал.

Беше си спомнил коя е Джейн. Значи обаятелната кралица от недалечното минало бе станала една от бедните пансионерки на Люсил! Джейн не бе имала късмета на майка му, която продължаваше да бъде в достатъчно добро професионално положение и получи роля в една нова серийна телевизионна мелодрама, излъчвана вечер.

— Радвам се, че се запознахме... Изглеждате страхотно — каза ѝ той искрено.

— Да, за моята възраст съм в добра форма. Благодарение на курсовете по аеробика, които водя. — Кимна към другите жени, а после посочи към къщата. — Влизай. Отключено е. Люсил те очаква.

Джейн се върна на поляната, а Кит тръгна нагоре по ронещите се стъпала към внушителния вход на дома. Преди да влезе, погледна лющещата се червена боя на вратата. Сградата направо се разпадаше. Може би кръстницата му го беше повикала, за да поиска най-сетне от него дългосрочния заем с ниска лихва, който той от години ѝ предлагаше. Всъщност едва ли би могла да му върне парите и несъмнено това бе причината, поради която отново и отново отказваше да приеме помощта му. Но сигурно се намираще в тежко финансово състояние, след като бе готова да пожертва упоритата си гордост.

Кит мина бавно по мраморния под на вестибюла, висок два етажа.

— Хей, има ли някой тук? — извика той и спря в подножието на стълбището.

— Кой пита? — дочу се приветлив дрезгав глас, който му бе добре познат.

В единия си край голямото фоайе преминаваше във всекидневна и той тръгна към нея.

— Не ставай — каза Кит на крехката фигура с посребрени коси, която вече се надигаше от една от кушетките.

— Разбира се, че ще стана. — Люсил се приближи, за да го прегърне. — Може вече и да се движа по-бавно, но не съм осакатяла. — Когато се отдръпна, тя се усмихваше. — И няма да пропусна да прегърна любимия си и единствен кръщелник. Не те виждам често.

Сигурно са минали четири или пет месеца, откакто беше тук за последен път.

Кит знаеше, че вината за това е негова.

— Прекарвам твърде много време в офиса.

— „Гарфилд Корпорейшън“ може за малко да се лиши и от твоето присъствие. Как толкова години нещата вървят добре и без Прис?

— Баща ми никога не се е интересувал истински от компанията за инвестиции. — Точно това бе причината Кит да е толкова зает. Сега обаче нямаше намерение да обсъжда отношенията с баща си. — Радвам се, че ти ми се обади. Така ще имаме възможност просто да поседим и да си побъбрим.

Наистина бе загрижен за Люсил и знаеше, че осемдесет и две годишната жена няма да живее вечно. Въпреки дългата щампована туника на богати дипли, той забеляза, че някога правият ѝ гръб е леко приведен. Подобно на други възрастни хора тя се бе смалила и с годините сякаш бе станала по-крехка.

Когато Люсил седна на кушетката, той се отпусна на най-близкия до нея кожен стол с висока облегалка. От стената над главата му към тях гледаше много стара, жалка на вид, глава на бизон — една от многото реликви, които кръстницата му пазеше като спомен от покойния си съпруг. Джим Дикс бе звезда от ерата на нямото кино, изпълнявал ролята на каубой. Къщата бе негова собственост. Почти двадесет и пет години по-възрастен от съпругата си, Джим бе починал през 1960 година, когато Кит бе на седем години. Беше запомнил едрия добродушен човек с това, че винаги му даваше бонбони лакта и го учеше да язди пони.

— Чай ли ще пиеш, или кафе? — попита Люсил.

— Предпочитам кафе.

Тя удари малкото медно звънче, което стоеше встрани на масата. Подобно на много други по-стари приспособления в дома, очевидно и звънецът за прислугата бе повреден.

— Елси, ще ни направиш ли кафе? — извика силно Люсил.

Осемдесет и три годишната прислужничка беше нейна близка компаньонка почти през половината от живота ѝ.

— Ще ѝ трябва малко време, докато стигне дотук — обърна се тя отново към Кит, — така че се облегни и се отпусни. Както изглежда,

май имаш нужда от малко освежаване. Сигурно си отегчен от деловата работа. — Погледна го проникателно с тъмните си очи. — Винаги си бил по-скоро артистична натура, отколкото бизнесмен.

Кит имаше неясното усещане, че Люсил цели нещо.

— Намирам начини да ми бъде интересно.

— Вероятно е така. Но щастлив ли си? Какво стана с малкото момче, което обичаше да пее и да танцува?

— То порасна — засмя се той. Въпреки че понякога изпитваше носталгия по старото време, разбираше, че професиите на родителите му често не са били толкова привлекателни, колкото изглеждат. И Люсил знаеше това прекрасно.

— Но ти беше забележителен танцьор — продължи тя, — особено след като навърши двадесет години.

— Да, бяха хубави времена — съгласи се Кит и я погледна подозрително.

— Беше много добър! Не трябваше да се отказваш от танците в кабаретата, за да поемеш ръководството на „Прис Гарфилд Данс Студиоус“.

— Беше ми приятно да танцувам, но това не означава, че бях готов да го върша цял живот — заусуква той.

Особено пък след като се разкри, че Кит Уърт всъщност е Кит Гарфилд, синът на Прис... А именно за да не може никой да направи връзка с баща му, Кит бе използвал името на майка си...

— Все пак, защо подновяваш този разговор? — Бе нетърпелив да стигне до същността на въпроса. — Тази част от моя живот е мъртва и погребана.

— Но, надявам се, не прекалено дълбоко. — Люсил не обърна внимание на въпросителния му поглед. — Искам да те помоля за една голяма услуга.

Какво би могъл да отговори на жената, която за него бе по-скоро обичана баба, отколкото кръстница?

Останала бездетна, точно тя, а не баща му, се бе грижила месеци наред за него, когато Лана отсъстваше за снимки.

— Слушам те — каза й Кит. — Ще вземеш ли най-сетне онзи заем, за да оправиш къщата? — Надяваше се, че ще му поиска пари. — Мога да ти напиша чек...

Тя вдигна ръка и го накара да замълчи.

— Не става дума за пари.

Страхотно! Той се постара да не се мръщи, ала имаше чувството, че това, което Люсил се канеше да поиска, няма да му хареса. Всъщност — беше сигурен.

— Малко е сложно — продължи тя. — Разбираш ли, аз съм новият собственик на едно ретро кабаре.

Това вече беше нещо!

— И къде е то — в преустроената конюшня или в гаража?

— Не ставай глупав! Не бих могла да получа разрешително за там от онези стари педанти, които управляват в Бевърли Хилс. Купихме едно западнало кабаре в Холивуд и го обновихме в стил „Арт Деко“ от тридесетте години. Наричаме го „Сърце до сърце“.

— Наричате го? Кои вие? — повтори Кит.

— Аз съм сред основните инвеститори...

„Как би могла Люсил да си позволи каквито и да било инвестиции?“ — учуди се той. Беше сигурен, че тя използва всеки цент от вече скромните си приходи, както и наемите от различните пансионери, които бе прибрала, за да плаща постоянно растящите данъци и ежедневните разходи. Сигурно от години не е давала заплата на Елен...

— Помага ми един стар приятел — обясни тя. — Това е истински шанс за мен да стъпя отново на крака. Кабарето е изискано, Кит. Подготвяме тържествено откриване в продължение на цяла седмица. — Люсил пое дълбоко дъх. — А сега да се върнем към услугата.

— Добре.

Кит предполагаше, че тя ще поиска да го ангажира по някакъв начин със събитието и потропа с дългите си пръсти по изтърканата облегалка на стола.

— Искам да танцуваш заради мен.

Пръстите му замръзнаха, а веждите му се повдигнаха.

— Искаш от мен да...

Беше по-лошо, отколкото бе очаквал!

— Да танцуваш. Нали разбираш — да се движиш насам-натам — пошегува се Люсил, леко притеснена. — Само няколко седмици — продължи бързо тя. — Не е невъзможно, нали? Никога преди не съм те молила за подобно нещо.

Може би, но сега определено искаше да го притисне до стената. И защо?

— Защо точно аз?

— Имам нужда от име, което да привлече публиката. — Направи широк жест, с който обхвана стаята. — Вечерта на откриването ще бъде голямо и ефектно благотворително представление, което ще помогне тази стара къща да се превърне в дом за възрастни хора от шоубизнеса. И всеки месец част от приходите на кабарето ще се заделят за подпомагане на неговата дейност.

Кит все още мислеше по въпроса с името. Имаше смътното чувство, че Люсил не желаше в представлението да участва Кит Уърт.

— Аз няма да бъда голяма примамка, а нямам и номер — заусуква той.

— Можеш да го подготвиш много бързо. Вече разговарях с Анита Брукс, дъщеря ѝ е опитен професионалист. Просто помисли какво не биха дали хората, за да видят как Брукс и Гарфилд отново танцуват заедно.

— Анита Брукс?! — Той не можеше да повярва на ушите си. Стисна облегалките на стола и се наведе напред. — Това е нечувано!

— Нечувано? — Люсил се усмихна накриво и оправи деколтето на туниката си. — Благодаря ти, детето ми. Радвам се, че сама измислих тази страхотна идея.

— Знаеш, че бих направил всичко за теб...

— Чудесно, значи се разбрахме! — Като избягваше да го погледне, тя промърмори: — Какво стана с кафето все пак? — Сграбчи звънчето и отново го удари. — Елси!

Кит разбираше, че Люсил се опитва да го забаламоса, ала не можеше да ѝ го позволи!

— Както винаги съм казвал, знаеш, че бих направил всичко за теб... Но не и това.

Тя отново го погледна съсредоточено. Устните ѝ бяха извити в смела, твърде бляскава усмивка.

— Защо не? Кабарето ще бъде открито след няколко седмици. Ще имаш време да влезеш във форма и да репетираш.

— Знам, че все още мога да танцувам, и не това ме безпокои. — Отпусна се в стола и разхлаби вратовръзката си. Имаше усещането, че няма да се измъкне лесно.

— В такъв случай може би те притеснява въпросът с партньорката — каза му Люсил, като го гледаше настойчиво. — Не се тревожи — Гейбриъл е танцувала в Бродуей.

— Изобщо не се притеснявам за предполагаемата си партньорка! — Макар че не му бе притрябвала дъщерята на амбициозната танцьорка, която явно бе съсипала живота на баща му, да не говорим за този на майка му и за неговия собствен. Реши да изплюе камъчето. — Абсолютно невъзможно е да изляза на дансинга и да танцувам като някакво подобие на Прис Гарфилд.

Люсил дори не мигна.

— О, я стига! Трябва повече да вярваш в таланта си. Вече си разработил свой собствен стил. Никой не би могъл да те обърка с баща ти. Благодарение на Лана, ти си по-красив от Прис...

— По никакъв начин не искам да бъда сравняван с Прис Гарфилд — прекъсна я той.

Никога не бе искал да се съревновава с баща си. И освен това кой би желал да се бори с една легенда?

— Разбирам, че не е лесно да си дете на звезда — каза тя, — но мислех, че си достатъчно умен, за да се издигнеш над това.

„Нима смята, че като ме предизвиква, ще ме накара да приема?“ — помисли Кит.

— Не искам да го направя — каза ѝ твърдо.

— Но все пак ще се съгласиш, нали? — продължи тя да го придумва. — Само помисли за всички онези остаряващи хора от шоубизнеса, които мизерстват със социалните си помощи и няма къде да живеят.

— Защото още не са те срещнали.

В крайна сметка, в дома на Люсил живееха поне шест пенсионера, включително скован от артрит филмов каскадьор и комик, който от години не бе научил нито една нова шега.

— Не мога да се грижа за тези хора безкрайно. Вече съм доста стара. Ако „Сърце до сърце“ успее, ще превърна имението си в нетърговско заведение и ще имам възможност да заделям за себе си един доста приличен доход. Използвам кабарето като фасада.

Знаеше, че Люсил се нуждае от пари, но и че гордостта ѝ няма да ѝ позволи да вземе заем от него, тъй като тя смяташе това за милостиня. Кит почувства, че твърдостта му започва да се стопява.

— Сигурно ли е, че ще има нещо и за теб?

— Ще получавам заплата, която ще ми помогне много. — В очите ѝ се четеше молба.

Той въздъхна. По дяволите, беше тридесет и осем годишен преуспяващ ръководител на акционерно дружество. Как може тази немоцна възрастна жена да го кара да се чувства като хлапе, което иска да му се молят?

— Направи ми само тази едничка услуга. Моля те, Кит.

Долната ѝ устна потрепери.

Кит изстена. Помисли, че май вече е време да престане да се тревожи за конкуренцията между него и баща му.

— Хайде, момче, направи го заради мен!

Тъжната нотка в гласа ѝ го трогна. Разбра, че е победен и промърмори:

— Добре, добре, съгласен съм.

— Благодаря ти! — Люсил стана и го прегърна. Няма да съжаляваш! Направо ще им вземеш акъла!

Кит опита да се усмихне. Беше ли възможно наистина след толкова години да се върне под светлината на прожекторите? Кръстницата му вярваше в него повече отколкото самият той.

— Да го полеем — продължи тя, отстъпи леко назад и му се усмихна лъчезарно. — Какво ще кажеш за малко шампанско? Мисля, че тук някъде имаше една стара бутилка.

Той стана от стола и обгърна с ръка крехките ѝ рамене, за да я подкрепи.

— Всъщност още чакам кафето си.

— О, вярно! — Люсил се огледа. — Къде се дяна Елси? Сигурно пак е забравила да сложи слуховия си апарат... Или пък е заспала. Ела, да отидем в кухнята, ще се оправим сами.

Тя продължи да говори разпалено за предстоящото представление, докато минаваха през сенчестите, коридори на къщата. Кит попита какво ще представлява кабарето и как възнамеряват да го разработят. Поинтересува се и от новата си партньорка, макар Люсил да твърдеше, че не знае за нея почти нищо друго, освен възрастта, семейното ѝ положение и заглавията на някои от представленията, в които е участвала.

Кит разбра, че дъщерята на Анита не беше имала особен успех и по-скоро бе обикновена танцьорка, отколкото звезда. Дали е амбициозна колкото майка си? Дали очаква работата им заедно да даде тласък на кариерата ѝ? Не и ако зависеше от него. Такива номера не му минаваха! Не беше наивен като баща си.

И освен това най-добре щеше да е Гейбриъл Брукс Лакроа да си разбира от работата, иначе тя щеше да съжалява!

— Той се съгласи.

— Чудесно.

Прис Гарфилд поотпусна ръката, с която стискаше слушалката. Вярваше в Люсил.

— Знаеш, че не върша всичко това просто заради парите — увери го тя.

— Разбира се, но ще са ти необходими още малко средства в аванс, за да си купиш нови парцалки, с които да впечатлиш клиентите. Трябва да повярват, че ти си собственикът. — Самият Прис представляваше останалата част от предполагаемата „група“ инвеститори. — Купи всичко, от което имаш нужда, и го пиши на сметката на кабарето. — После попита неспокойно: — Нали поръча самолетните билети?

— Анита и дъщеря ѝ трябва да са ги получили. Всичко се подрежда идеално. Ще имаш още една възможност.

— Надявам се...

Повече от година, откакто чу, че Анита е станала вдовица, Прис мечтаеше да я види отново. Този копнеж даде тласък на замисъла им с Люсил.

— Надяваш се? Бъди по-уверен. За половин век все трябва да си понаучил нещо.

Люсил бе негова приятелка от дълго време, а през последните години бе станала и негов най-близък довереник. Беше единствената жена, която се осмеляваше да му говори така.

— Научих много неща.

„За самотата, за отчуждението, за собствената ми глупост и гордост“ — допълни мислено той и добави на глас:

— Важно е обаче какво ще каже Анита.

— Нима все още се съмняваш в любовта ѝ? Чувствата, които вие изпитвахте един към друг, не биха могли да се изпарят за една нощ, стари глупчо!

Все пак Люсил бе непоправима романтичка, която спеше със снимка на покойния си съпруг под възглавницата. Вярваше, че когато умре, ще се появи Джим Дикс, препускащ на голям бял кон по небесния хоризонт, и ще я отведе със себе си.

— Действай и внимавай какво правиш! — нареди му Люсил. — Аз ще ти помагам.

— Благодаря ти.

Като имаше предвид възрастта си, осъзнаваше, че това е последната му възможност с Анита.

— А и няма да е зле тези дни да проведеш един откровен разговор със сина си.

— С Кит? Защо? Разбираме се много добре.

Младият Гарфилд вече бе навлязъл в зряла възраст и явно беше забравил възмуцението, обхванало го при развода на родителите му.

— Да, може би, но връзката ви куца — заяви Люсил прямо, по начина, който с времето Прис бе започнал да уважава. — Ти трябваше да го помолиш да участва в откриването, а не аз.

— Вярно е — въздъхна той. Не знаеше как да преодолее отчуждението между Кит и себе си.

— Той е единственото ти дете.

Някога бе мечтал да има повече. Но вероятно щеше да се окаже неспособен да отгледа няколко деца, както и едно.

— Докато работим над представлението, ще се виждам по-често с него.

— Смяташ да му дадеш някой и друг полезен съвет по хореография? О-хо! Лично аз не бих го направила. Той е много горд.

Черта, характерна както за сина, така и за бащата. Прис се надяваше поне Кит да не позволи гордостта му да го обсеби прекалено силно.

— А ти внимавай той да не разбере откъде идват парите, нали?

— Гроб съм. Анита също няма да научи нищо.

Анита... След като свърши телефонния разговор с Люсил, Прис се замисли за жената, която бе изгубил толкова отдавна. Дали ще може

да му прости, или все още му е обидена? Има ли някаква надежда любовта им да пламне отново?

Закрачи неспокойно из къщата, а сетне реши да излезе с колата. Сам. Каза на шофьора, че тази вечер няма да има нужда от услугите му. Изкара колата на заден ход от гаража и тъй като ранният есенен въздух бе топъл, свали гюрука на мерцедеса. Пое бързо по пътищата, които извиваха около хълмовете над Лос Анжелис, като се наслаждаваше на вятъра. За миг си представи, че отново е млад, силен и в отлична форма.

Каква заблуда! Не можеше да забрави живота, в който бе допуснал всички възможни грешки, описани в книжките, когато ставаше въпрос за любов и брак. Причините за всеки негов развод бяха основателни — липса на общуване, конфликти между личностите, сблъсък на кариерите... А що се отнася до женитбите му, всеки път се бе хвърлял в новата връзка със страст, отговорност и надежда, че нещата ще бъдат наред...

Ала това не се случи нито веднъж, дори и последния път. Беше се посветил на петата си и, както бе решил твърдо, последна съпруга, и бе съкрушен, когато разбра, че Рейчъл е болна от рак. Самоотвержено се грижи за нея по време на дългото ѝ боледуване, но накрая я загуби. Може би, като се беше отказал от първата си и най-голяма любов, се бе обрекъл на нещастие...

Само ако можеше да снесе проклятието!

Докато се движеше по алеята Мълхоланд Драйв, вниманието му бе привлечено от една височина, откъдето се разкриваше удивителен изглед. Впечатлен от безбрежната проблясваща пищност на светлините, осеяли долината пред него, разбра, че гледката точно от това място му е позната. Разбира се. Тогава се бе зарекъл да не я забравя никога...

Холивуд, 1937 година

— Ние сме на върха на света! — извика Анита и се надигна от седалката на малката открита спортна кола, за да види по-добре града. Хвана се за предното стъкло и попита: — Нали е чудесно?

— Фантастично! — съгласи се той, като знаеше, че тя има предвид както галапремиерата, в която бяха участвали тази вечер, така

и гледката на разстиляния се под тях Лос Анжелис. Най-новият им филм щеше да има огромен успех.

— Успяхме, Прис! Вече сме звезди! — Изящна и обаятелна в късата пелерина, обточена с кожи, тя огледа местността. — Вече сме известни.

Той прекара ръка по волана на колата.

— Да, като че ли е така.

Анита го погледна учудено.

— Защо това не те въодушевява? Публиката тази вечер беше много изискана. Харесахме им.

— Харесаха им героите, чиито роли изпълнявахме.

— Но във всеки един от твоите герои има частица и от теб самия!

— Съвсем малка. — Знаеше, че не е и наполовина умен и безгрижен, както в ролите, които изпълнява. — Просто искам хората да ми позволят да имам и личен живот. Започвам да се уморявам да раздавам автографи. А и всяка срещната жена ме преследва за танци...

Затова не обичаше големите приеми и обществени прояви, на които трябваше да присъства. А Анита като че ли плаваше в свои води на тях и с топлота общуваше с всички.

— Не мога да седна и да се нахраня спокойно или да поговоря с някого за повече от пет минути — оплака се Прис.

— О, горкичкият!

Тя се засмя и смехът ѝ — силен и чист — отекна в смълчаната вечерна тъмнина. Не се виждаха никакви други коли. Най-сетне бе успял да остане насаме с нея.

— Как няма да искат жените да танцуват с теб? — попита тя, плъзна се обратно на седалката и погали ръката му. — Ти си толкова мил изпълнител на главни роли. Жените мислят, че ако бъдат в прегръдката ти, ще ги накараш да се почувстват толкова красиви и романтични, колкото са героините от филмите, които гледат. Наистина всички те са влюбени в теб.

Прис се усмихна.

— Все още ми е трудно да повярвам.

— Но защо? Аз също се влюбвам в теб... Всеки път, когато танцуваме...

— Само тогава ли? — Извърна се към нея и хвана едната ѝ ръка в атлазена ръкавица.

През фината материя усети топлата ѝ тръпнеща плът. Нима не бе разбрала досега, че именно тя дарява на нозете му криле?

Анита пое дълбоко дъх и го погледна настойчиво.

— Ако искаш обяснение, ти трябва да го направиш пръв.

Сърцето му заби по-бързо.

— Обичам те, Анита! — Знаеше го от много време. Плъзна ръка около раменете ѝ и я привлече по-близо до себе си. — Думите не стигат, за да опиша колко много те обичам.

Тя потръпна, щом устните му се спуснаха към нейните. Отвърна пламенно на целувката и обви ръце около врата му. Ухаеше на рози, а устните ѝ имаха вкус на червило и шампанско. Смачкаха букетчето цветя на корсажа ѝ, но Прис нехаеше за това. В този момент светът можеше да спре да се върти, но той нямаше да разбере.

— Каж ми го сега ти. — Отдръпна се леко, за да я погледне в очите.

— Вече го знаеш...

— Каж го!

Така думите ѝ щяха да отекват през вечността, която той искаше да прекара с нея.

— Добре... Обичам те — прошепна тя стеснително.

Беше много по-вълнуващо от каквато и да било кариера или аплодираща тълпа.

— Ние си принадлежим, Анита.

— Принадлежим си — повтори тихо тя и го целуна отново.

Той притвори очи, като си обеща, че ще запомни всяка подробност от тази вълшебна вечер — звездите, сияещи над тях, тъмните хълмове, светлинките, блещукащи в долината... Щеше да съхрани спомена и да го запази завинаги в сърцето си...

ТРЕТА ГЛАВА

Фасадата на огромното здание, в което се намираше „Сърце до сърце“, бе измазана в бяло и украсена с дървени орнаменти, боядисани в сиво. Люсил беше казала, че неоновата реклама на кабарето ще бъде монтирана до няколко дни. Току-що пристигнали за първата среща на Габи с Кит, тя и майка ѝ огледаха сградата, докато слизаха от таксито. Нервите на Габи бяха опънати още докато чакаха колата. Габи плати на шофьора сума, която ѝ се стори безбожно голяма, и погледна часовника си.

— Закъсняла съм с половин час! Трябваше да ми кажеш, че няма да е лесно да намерим такси — оплака се тя.

— Откъде да знам — отвърна Анита, щом тръгнаха навътре и изкачиха стъпалата, водещи към главния етаж на кабарето. — Живяла съм в Калифорния преди повече от петдесет години.

— И разстоянията са огромни. Ще се наложи да наемем кола.

— Ще се погрижим за това по-късно — отвърна Анита с възможно най-успокоителния си майчински тон. — Сега мисли за предстоящата среща.

— Права си.

Габи пое дълбоко дъх. Откакто вчера бяха слезли от самолета, се чувстваше нервна и възбудена. Беше мислила за голямата възможност, която се откриваше пред нея, а също и колко съсипана ще бъде, ако нещата не потръгнат. Почти не бе мигнала предната нощ.

— Боже мой, изглежда великолепно! — възкликна унесено Анита. — Точно както в старите ми филми!

Габи огледа залата, приличаща на пещера. Погледът ѝ беше привлечен от просторния черен дансинг, изнасящ се пред полукръглата сцена, към която водеха извити стълби. Останалата част от залата бе боядисана в бяло и светлосиво, като корнизите и линиите бяха в истински стил „Арт Деко“.

— Хайде, върви. Не ме карай да те пазя — прошепна ѝ Анита. — Ще остана тук, а може и да се поразходя. — Побутна леко дъщеря си.

Габи погледна отново към празната сцена. Това бе мястото, където се бяха уговорили да се срещнат с Кит. Но къде беше той? Едва ли е бил толкова ядосан от закъснението ѝ, че да си е тръгнал. Пресече залата, стиснала големия кафяв плик с нотите и снимките, които бе приготвила за предстоящото представление. Под краката ѝ скърцаше мазилка и картони. Оставаха някои довършителни работи, макар че в момента не се виждаха никакви работници.

— Гейбриъл Брукс Лакроа?

Габи спря. Близо до сцената иззад наполовина изграденото крило се появи мъж. На устните ѝ затрептя неуверена усмивка и тя го погледна с любопитство. Беше висок, с мургаво лице, облечен в черно поло и избелени черни джинси. Движеше се с грацията на танцьор.

— Кит Гарфилд?

— Кой друг би те чакал — погледна часовника си — тридесет и четири минути?

Като чу тона му, усмивката ѝ се стопи. Освен това Кит не се усмихваше, дори от учтивост. Въпреки всичко бе решила да се държи добронамерено, професионално и дружелюбно, но сега усети, че съмненията ѝ отново се надигат. Щеше да прозвучи като оправдание, ако започнеше да обяснява, че е имала проблем с таксито. Затова предложи:

— След като вече съм тук, може ли веднага да започнем работа?

— Чудесно. — Той посочи стъпалата, водещи към сцената. — Седни.

Всичко наоколо бе осеяно с мазилка и боклуци и въпреки че бе облечена в богато набрана жарсена пола и подхождащ ѝ апликиран пуловер, Габи не се смути. Почисти с ръка стърготините и хоросана от най-горното стъпало, седна и постави хартиения плик в скута си. Кит също носеше под мишница подобен пакет. Облегна се нехайно на сцената, висока повече от метър, и я погледна отвисоко.

Тя също го изгледа, без да мигне, и се опита да открие в чертите на младия мъж прилика с Прис. Но само високото чело и орловият нос напомняха за легендарния му баща. А скулите, гъстата тъмна коса, изсечената брадичка и пълните чувствени устни явно бяха наследени по майчина линия.

— Изглеждаш много добре — каза тя, като мислено отбеляза особения луминесцентно зелен цвят на очите му.

Кит като че ли се обърка.

— Благодаря — отвърна ѝ високомерно. — Прекрасно е, че ме одобряваш.

— Винаги оценявам физическото присъствие на партньорите си наравно с уменията им в танците — продължи Габи откровено, доволна, че е успяла да наруши спокойствието му. Все пак бръчиците около тези забележителни очи намекваха, че в други случаи сигурно е по-добросърдечен.

— Ще изглеждаме добре заедно — аз съм светла, а ти си тъмен. Можем да наблегнем на този контраст чрез костюмите, като използваме черно с пастелни цветове, бяло или екрю.

— Вече съм помислил за костюмите.

Явно и двамата го бяха направили.

— Майка ми пази някои оригинални дрехи от филмите на Брукс-Гарфилд — каза тя, като нервно въртеше плика в ръцете си. — Извадили сме кройки от тях.

Кит кимна.

— Все пак ще трябва да утвърдя моделите... Ако ги използваме. Не знам да е вземано решение да танцуваме в автентични костюми.

Габи не обичаше да бъде нащрек, ала имаше чувството, че Кит Гарфилд не я харесва... И че също така няма да хареса каквото и да било нейно предложение. Изглежда смяташе, че той е главният.

— Имаме по-малко от две седмици, за да подготвим всичко. Ще бъде разумно, ако приложим готови модели. Освен това защо да не използваме дрехите на майка ми от тридесетте години в едно ретро кабаре — попита остро тя.

— Можем да бъдем с оригинални костюми, носещи атмосферата на тридесетте години.

Габи повдигна вежди.

— За един номер, наречен „Брукс-Гарфилд“?

— Нима искаш да танцуваш като някакво подобие на майка си? — попита Кит, като че ли ужасен.

— Това няма да ме разстрои.

— Е, добре, аз нямам намерение да се появя като Прис Гарфилд.

„Хм, май не го каза много убедително, за разлика от самоувереното му поведение като цяло“ — помисли Габи и опита да го успокои:

— Не мисля, че някой би могъл да те сбърка с баща ти, дори ако облечеш неговия смокинг. — „Което едва ли е възможно“ — добави наум, като имаше предвид ръста на Кит. Прис винаги е бил слаб като английска хрътка.

Кит потропа с пръсти по ръба на сцената.

— Да не говорим повече за костюмите. По-късно отново ще се върнем на този въпрос. Най-напред трябва да подготвим график на репетициите...

— И да решим колко и какви номера ще изпълним — довърши Габи и отвори плика.

Бе донесла няколко музикални аранжимента — комбинация от мелодии, изпълнявани от Брукс-Гарфилд, и други песни от тридесетте години. Възнамеряваше да бъде равностоен партньор, а не изпълвач.

— Времето ще ни стигне за хореография и репетиции най-много на три или четири номера — продължи тя. И ако не си паснеха като партньори, щяха да са щастливи, ако успеят да отработят един или два танца.

— Имаш ли опит в балните танци, Гейбриъл? — попита Кит, като се опита да я смути.

— Наричай ме Габи. — Вдигна очи от материалите, които бе поставила в скута си. — Учила съм бални танци наред с модерните, а също така балет и степ. Участвала съм в няколко мюзикъла на Бродуей...

— Между които „Буги в кварталния магазин“, „Червени рози“ и „Хубавата Мариета“ — прекъсна я той.

— Виждам, че си подготвил домашното си. Тогава трябва да знаеш, че „Мариета“ е нова версия на продукцията от двадесетте години, включваща танго и други танци с партньор. Аз изпълнявах главната роля.

— Преди десет години — заяде се той. — И никога не съм го гледал, така че не знам дали танцуваш добре.

Въпреки добрите си намерения, Габи се намръщи.

— Не съм дошла тук за прослушване, ако биеш натам. Вече съм наета.

Сигурно следващото, което щеше да поиска от нея, щеше да е да си покаже краката — нещо, което тя съвсем не намираще за необходимо.

— Никой не е говорил за прослушване. Имам право да попитам новия си партньор за някои неща.

— Това важи и за двама ни. Какво ще кажеш за себе си? — попита го Габи и умело насочи разговора към него. — Колко време си танцувал? Вземал ли си уроци в „Прис Гарфилд Данс Студиоус“?

Кит повдигна едната си вежда.

— Аз ръководя „Прис Гарфилд Данс Студио“, а не баща ми.

— О, така ли? — Видът му излъчваше самоувереност, но Габи като че ли отново долови същата несигурност. — Това, че си бизнесмен изобщо не означава, че можеш да танцуваш.

— Започнал съм като учител по танци, а после продължих с конкурси по бални танци. Вземал съм същите уроци, като теб.

— Хм. — Погледна го замислено. — Имал ли си професионални изяви?

— Известно време се появявах в цяла поредица от представления в кабарета. — Застана нащрек.

— В такъв случай трябва да приема, че притежаваш известни умения, така, както и ти трябва да повярваш, че и аз знам какво мога. — Искаше Кит да се поотпусне. — И за твоя информация, все още продължавам да се занимавам с преподавателска дейност. Напуснах сцената миналата година, но преподавам пет дни седмично.

— Ъ-хъ. На тридесет и четири си.

— Точно така. Твърде стара за балетния състав — вметна бързо тя, преди Кит да го е споменал. И твърде стара за друга щастлива възможност, ако тази се провалеше, макар че по-скоро би умряла, но не би му позволила да разбере колко уязвима се чувства.

— Сигурен съм, че не си била особено щастлива, когато си се отказала. — Изправи се и пъкна плика под другата си мишница.

— Бродуей е място на безскрупулна надпревара. Преподавателската работа осигурява не по-малко приятно чувство на удовлетворение — заяви твърдо тя, макар че всъщност много ѝ се искаше това да е вярно.

— Но сигурно целта ти е била да станеш звезда. Ако приличаш на майка си...

Твърде чувствителна, когато ставаше въпрос за Анита, Габи усети, че напрежението ѝ расте.

— Какво искаш да кажеш с тази остроумна забележка?

— За Анита Брукс нейната кариера е била по-важна от всичко и от всеки, не е ли така?

— Разбира се, че майка ми е искала да постигне успехи!

И е щяла да го направи, ако бащата на Кит не я е заставил да напусне Холивуд! Габи никога нямаше да забрави тъгата, прикривана от майка ѝ години наред. Кит вървеше по несигурна почва и започваше да я ядосва. Тя стана, пристъпи и застана лице в лице с него. С ботушите си с високи токчета беше само десетина сантиметра по-ниска и въобще не се боеше от него.

— Кой не желае да постигне успехи в избраното от него поприще? — попита го тя. — Нима и ти не си търсел успех в кабаретата?

— Танцувах най-вече за забавление.

Габи кръстоса ръце, като притисна листовете към гърдите си.

— Танците изискват твърде много от изпълнителя, за да бъдат само забавление. С това не искам да кажа, че не могат да доставят на човек най-висше удоволствие. — Зачуди се как ще реагира той, ако се опита да го подразни. — Какво се е случило всъщност? Защо си се отказал? Не вярвам да са те освиркали на сцената.

Кит дори не мигна.

— Разбира се, че не. Просто ангажиментите ми в другите филиали на „Гарфилд Корпорейшън“ нараснаха доста.

— Но нима танцуването не ти липсва? Преди колко време е станало това?

Между веждите му се появиха две линии.

— Никога не съм спирал да танцувам. Винаги, когато имам възможност, си определям срещи в танцови клубове.

— Значи още си сам. — Не можеше да се удържи да не му върне за скритата критика към майка ѝ. — На тридесет и пет години ли си? Или тридесет и шест? Ако имаш същите цели в живота, както баща ти, би трябвало да се замислиш и да се ожениш в най-скоро време!

За момент той като че ли загуби дар слово. После очите му просветнаха.

— На тридесет и осем години съм и изобщо не ти влиза в работата дали ще се женя, или не. — Приведе се навъсен към нея. — Знаеш ли, май стигнахме много далеч. Нямах никакво право да злословиш по отношение личния живот на баща ми.

Тя не отстъпи.

— Нима го направих? Като просто споменах многобройните му бракове? Е, добре, ти също нямаш право да правиш забележки по отношение кариерата на майка ми.

— Не си спомням да съм споменаваля нищо неприятно за майка ти.

— Каза точно това, което мислеше. Вярвай, че долових подигравката.

— Страдаш от параноя.

— Не. Просто съм честна. А какво ще кажеш за себе си? Хайде да свалим картите.

Кит се изправи и впи поглед в Габи, която направи същото. Трябваше да признае достойнствата на тази жена. Храбра и интелигентна е, а също и красива комбинация, каквато не бе очаквал.

— Нямам никакви карти, ако имаш предвид някакви скрити мотиви. — Не трябваше да прехвърля лошото си мнение за Анита Брукс и към Габи. — Разбирам, че ще трябва да се постареем да не говорим за нашите родители.

— Идеята не е лоша — съгласи се тя, като бе готова да направи изключение само за тяхното изкуство.

— Не искам да се караме всеки път, когато сме заедно.

— Аз също не желая да спорим. Няма да е зле да промениш становището си.

— Моето становище? Смяташ, че аз съм виновен?

— Ти започна пръв! Когато влязох тук, вече беше наежен. За бога, ти дори не опита да се усмихнеш!

— Може пък да съм сериозна личност.

Не бе имал намерение да се държи язвително, но явно раздражението му от необичайната ситуация бе проличало.

— Ха! Мисля, че по-скоро не желаеш да работиш с мен.

Тя улучи.

— Признавам, че това е истина.

Габи хвърли листовете, които държеше, на стъпалата и постави ръце на хълбоците си.

— Е, добре, аз също не изгарям от особено желание да работя точно с теб, драги, ала се опитвам да бъда любезна.

— И защо по-точно имаш нещо против мен? Именно баща ми е помогнал на майка ти да реализира амбициите си.

Сигурно Кит смяташе, че тя трябва да е щастлива от откритата се възможност, с която би могла да поднови кариерата си.

— Шегуваш ли се? — попита Габи невярващо. — Нима не си проумял, че точно баща ти е прогонил майка ми?

Анита Брукс е била обидена? Новината бе откритие, което Кит възприе бързо.

— Предполагам, че знам тази история само от гледната точка на баща ми.

— От гледната точка на *твоя баща*? Той пък от какво се оплаква?

Кит знаеше, че е откровена. Значи Анита Брукс смята, че е пострадала от постъпките на баща му... За първи път чуваше подобна версия. Поразен от цялата ирония на положението, той се разсмя.

— А сега дори се смееш! — вбесена, извика Габи. — Какво толкова смешно има?

— Тази странна ситуация... Ти и аз... Нашите родители. — Тръсна глава. — Това е прекалено.

— Бих казала, че е глупаво.

— Виж, хайде да сключим примирие, искаш ли? Вече предложих да не говорим за Анита и Прис. Очевидно засягаме теми, които ни измъчват. Сигурно можеш да проявиш разбиране и да се търпим няколко седмици — продължи сериозно Кит.

Тя кимна и се поотпусна.

— Разбира се. Аз съм професионалистка. И бях решена на това още преди да дойда в Калифорния.

Изведнъж Кит забеляза, че носът ѝ е осеян с малки лунички, а очите ѝ имат морскосин цвят. Габи като че ли се почувства неудобно от този настойчив оглед, отстъпи назад и приглади дългата си сивокафява пола. Този цвят, съчетан с другите приятни пастелни тонове на пуловера ѝ, подчертаваше червеникавите отблясъци на светлата ѝ коса. Средно дълга и вълниста, тя се виеше около овалното ѝ лице и омекотяваше малката упорита брадичка.

— Тогава обявяваме мир, а не война.

Той се изкушаваше да се пресегне и да докосне малката вдлъбнатинка на брадичката ѝ, но жестът би изглеждал съвсем неуместен.

— Мир. — Устните ѝ се извиха в усмивка и от това тя стана още по-хубава.

Кит пренебрегна привлекателността ѝ, която го покоряваше все повече, и посочи сцената.

— Добре, седни.

Габи го изгледа гневно.

— Моля! — добави той. — Да съставим графика на репетициите. От самото начало трябваше да започнем с това. — Седна едно стъпало по-ниско от нея и отвори плика си. — Да се захванем с работа, ако искаме да подготвим добро изпълнение.

След това двамата продължиха да работят миролюбиво, макар Кит да забеляза, че няма да постигнат съгласие по всички въпроси. Габи искаше костюми и мелодии точно в стила на тридесетте години; той предпочиташе осъвременени варианти. Кит харесваше да се работи с прецизен общ план; тя проявяваше неохота към използването на танцови диаграми и фиксирането на всяка стъпка, преди да са стъпили на дансинга.

Но за момента и двамата бяха сдържани. Той помисли, че сътрудничеството им ще бъде плодотворно, особено като се има предвид, че разполагат с ограничено време. Може би в крайна сметка ще се окаже, че капанът, в който бе попаднал, не е чак толкова страшен.

— Искаш ли да се завъртим по дансинга? — попита я, след като се споразумяха за няколко танцови номера и установиха работния график за седмицата. Нямахше да е лошо, ако получи усещане за партньорката си още отначало. — Озвучителната система работи. Ще поставя лента.

Избра суинг. Габи веднага започна да се движи по дансинга, като импровизираше — полупритворила очи, а стройното ѝ тяло се полюшваше грациозно в такт с ритъма. Кит се присъедини към нея и хвана ръката ѝ.

Погледна го и усмихната изтанцува цяла поредица от фигури. Наистина беше чудесна!

И танцуваше прекрасно. Завъртя я и леко я отблъсна, после я притегли в обятията си. Движеха се идеално, независимо дали бяха лице срещу лице, или допрели страни. Тя го следваше, без да пропусне нито един такт — нещо съвсем необичайно за нов партньор.

Кит усещаше как с всяко завъртане напрежението, което се бе събирало в него, след първия разговор с Люсил, го напуска. С Габи щеше да му бъде лесно да забрави логиката на всяко движение в танца и да се потопи в романтичната артистичност на изпълнението. Когато направиха няколко пресечени стъпки и застанаха с лице към залата, той почти беше в състояние да си я представи препълнена. Различаваше лица, цветове, пренесе се в реалността на горещината от прожекторите, наслаждаваше се на трепета от възбудата да прикове вниманието на хората.

Наслаждава се на трепета?!

Усмихна се и срещна погледа ѝ. Бе забравил колко възбуждащо е да се танцува. Може би работата с Гейбриъл Брукс Лакроа нямаше да е чак толкова тежка. И може би тяхното представление щеше да бъде незабравимо...

Въпреки че възнамеряваше да разгледа цялата сграда, Анита спря, щом забеляза Кит Гарфилд. Не можа да се удържи и застана зад една от дебелияте колони, които ограждаха централната площ на кабарето. Така можеше да го наблюдава, като същевременно оставаше скрита в тъмнината на външния коридор. Търсеше да открие някаква забележима прилика с Прис — щеше да бъде все едно да види отново самия него, но Кит изобщо не приличаше на баща си.

Поне такава беше, изпълненото с разочарование, впечатление на Анита, след като няколко минути наблюдава как Габи и Кит разговарят. Изражението на лицето на дъщеря ѝ не беше щастливо. Обзе я тревога и ѝ се прииска да чуе разговора им. Ала гласовете им едва се дочуваха през огромната зала.

О, боже мой, държеше се като истинска квачка!

След този укор към самата себе си тя тръгна покрай кутиите, струпани в коридора. Стигна до фойето, влезе в дамската тоалетна и провери грима и прическата си. Като че ли имаше на кого да се хареса...

Огледалото, следващо цялата дължина на едната стена, бе гравирано с геометрични фигури и осветено от лампи, висящи над него. Под мраморния плот бяха пъхнати тапицирани с кадифе

табуретки. Всичко бе изискано. „Сърце до сърце“ щеше да е много елегантно нощно заведение...

Изведнъж дочу музика — беше суинг, и това я върна обратно към централната част на кабарето. Там видя дъщеря си и Кит, които се носеха по прашния дансинг и танцуваха в идеален синхрон, завладени от музиката. Тя спря, покорена от красотата на танца. Бе поразена от плавните движения на Кит. Постановката на раменете му, завъртането на пета, спокойният вид на стойката му — всичко напомняше за Прис Гарфилд!

Разтреперана, пое дълбоко дъх. Кит беше плът и кръв на Прис! Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя затършува в чантата си за кърпичка. „Каква загубена, сантиментална стара глупачка съм!“ — укори се мислено. Почти си представяше, че вижда самия Прис...

— Анита?

А сега дори дочуваше във въображението си и гласа му!

Леките звуци от стъпки в коридора най-сетне я накараха да разбере, че зад нея има някой. Обърна се.

— Анита?

Загледа втрещено.

На няколко крачки от нея стоеше Прис — или по-скоро едно остаряло копие на мъжа, когото винаги бе обичала. Гледаше я напрегнато, а в очите му проблясваха чувствата, бушуващи в него. Очакваше да го срещне, но не сега, не така. Не беше готова!

Подпря се на стената и постави ръка на сърцето си, което сякаш спря да бие.

— Върви си, Прис! Не мога да понеса това...

Очите му се разшириха, а изражението му помръкна. Отстъпи назад и изчезна като привидение в полумрака.

За няколко секунди Анита остана неподвижна, сетне бавно се свлече на пода.

— О-о! — изстена тя.

Сърцето ѝ биеше неравномерно. Преди да притвори за малко очи дочу шум от тичащи стъпки...

— Все още мисля, че трябва да повикаме лекар — каза Габи.

Дори и след като се върнаха в хотелската стая, тя продължаваше да се тревожи за майка си. Надвеси се над леглото, на което я бе заставила да легне, и постави на челото на възрастната жена кърпа, намокрена със студена вода.

— Вероятно положението е сериозно, мамо.

— Нямам нужда от лекар. Не съм болна. — Опита да се надигне, ала дъщеря ѝ я принуди да легне отново. — Хайде, стига. Не бях припаднала. Просто за момент бях затворила очи... Докато си поема дъх...

Няма що, докато си поеме дъх! Кит бе готов да ги откара в болницата, но Анита бе отказала твърдо.

— Какво се случи, за бога? — поиска да узнае Габи. — Пулсът ти биеше бясно. Това може да е признак за нещо много сериозно, мамо. Вероятно сърцето ти не е добре.

Анита се засмя тихо.

— Права си, причината е в сърцето ми. — Видя разтревоженото изражение на Габи и побърза да я успокои: — Не се притеснявай. С него всичко е наред. Само чувствата ми са доста объркани. Сблъсках се лице в лице с Прис, докато вие с Кит танцувахте.

— Прис? — Не бе видяла никого.

— Не исках да казвам нищо пред Кит... Все пак той е негов баща...

— Прис каза ли ти нещо?

Анита я потупа успокоително по ръката.

— Нищо, скъпа моя, наистина нищо. Само произнесе името ми и се отдръпна... А после ми беше малко трудно да си поема дъх, това е всичко. Не е ли смешно? Никога не съм предполагала, че почти ще припадна, когато го срещна след толкова години. — Отново се разсмя.

На Габи обаче не ѝ беше весело.

— Страхувах се, че може да се случи нещо такова. Връщаме се в Ню Йорк.

— Връщаме се? Защо?

— Тук сме едва от двадесет и четири часа, а ти вече се сблъска с Прис Гарфилд и той те разстрои. Не можеш да издържиш на такова напрежение!

Когато ставаше въпрос за майка ѝ, Габи оставяше всичко на втори план — дори и възможността за добра кариера.

— О, това са празни приказки. — Анита седна, хвърли настрани кърпата за лице и очите ѝ добиха метален отблясък. — Няма да се връщаме в Ню Йорк. Просто бях леко шокирана, като видях Прис. Това няма да се повтори.

Габи се наведе заплашително над леглото, поставила ръце на кръста си.

— А какво ще стане, когато го видиш отново? Как ще се чувстваш, като мислиш постоянно за старите си филми и танци? Нали точно за това сме дошли!

— Няма никаква опасност за сърцето ми, ако това те безпокои — отвърна Анита раздражено. — Направена съм от здрава сплав. Искам да стана.

Габи долови упоритата нотка в гласа ѝ, въздъхна и отстъпи. Майка ѝ се изправи. Ако тази вечер забележеше у нея и най-лек признак на слабост, щеше да позвъни в авиобюрото... Или в бърза помощ!

Анита прокара пръсти през разбърканата си коса и взе дамската си чанта, която бе захвърлила наблизко.

— Кажи, какво представлява Кит? — попита тя, като очевидно искаше да промени темата на разговора. — Прекрасен танцьор е. Движи се грациозно като баща си.

— Много е добър. — Сети се за напрежението между тях двамата, ала реши да не споменава за спречкването. — Но не мога да ти кажа кой знае какво за него като личност. Опитваме се да бъдем безпристрастни.

— Вероятно е дистанциран и малко надменен с хора, които не познава — промърмори майка ѝ не съвсем уверено. — А след като се обвърже с нещо или някого, чувствата му са доста силни.

— Може би. — Имаше усещането, че Анита говори за възрастния Гарфилд. — Това, което ме интересува, е, че Кит е талантлив и се стреми да изпипа танцовите фигури.

— Способен е, нали?

— Засега смятам, че да. — Свали пуловера и полата си и наметна едно кимоно. Вместо да скочи веднага в банята, тя предпочете да се отпусне на леглото. Искаше да бъде близо до майка си и да наблюдава състоянието ѝ. — Кит е много организиран. Вече подготвя схеми и диаграми на танцовите фигури, още преди да сме ги опитали.

— Хм, дори може да прави диаграми? Изглежда, че освен талант, е наследил от Прис нещо повече.

Габи не беше особено очарована от това, което бе разбрала днес. Спомни си анекдота за репетициите, който майка ѝ обичаше да разказва, и реши, че Кит Гарфилд едва ли някога ще успее да я накара да танцува, докато краката ѝ се разранят и започнат да кървят.

Телефонът иззвъня и прекъсна мислите ѝ.

— Аз ще вдигна — каза Анита и се пресегна за слушалката. — Ало? — Лицето ѝ се озари от широка усмивка. — Люсил! Долу ли си? Прекрасно! Качвай се веднага. Габи няма търпение да се запознае с теб!

— Та аз още не съм готова! — Габи се втурна в банята и застана под душа. Вече се избърсваше, когато чу, че майка ѝ отвори вратата на стаята. Докато разресваше мократа си коса, Анита и Люсил — радостни от срещата, си размениха съзлививи възклицания.

Излезе от банята и тръгна усмихната към възрастната дама с посребрени коси, застанала до майка ѝ.

— Добре, добре. — Люсил огледа Габи с проникателните си тъмни очи и протегна ръце да я прегърне. — Скъпа, ти си страхотна! Имаш толкова дълги крака! Или пък днес аз съм се смалила с някой и друг сантиметър...

— Не мога да повярвам, че все още продължаваш да бъдеш същия зевзек — каза ѝ Анита.

Люсил се подсмихна.

— Хей, това е само един от номерата ми като комик в продължение на шейсет години... Тъкмо него ще изпълнявам в кабарето като конферансие.

— Мисля, че това е прекрасно — засия Анита.

— Ще бъде страхотно, както казват младите. — Люсил замълча. — Имам предвид, както казваха младите през... Кога беше? Шейсетте? През живота си видях как се сменят няколко поколения.

Всички се разсмяха.

— Но като говорим за идване и отиване, се сетих, че имам едно предложение за вас — продължи възрастната жена. — Какво ще кажете, ако ви заведем на вечеря, а после в моята къща? Защо не останете при мен, вместо да се завирате в този хотел?

— О, не можем — запротестира Анита.

— Не бива — подкрепи я Габи.

— Разбира се, че бива. Имам огромен дом в Бевърли Хилс с десет пъти повече пространство от това място тук. И ще имате свой апартамент. — Люсил очевидно предполагаше, че Анита ще продължи да възразява и побърза да я изпревари: — Прис няма да се навърта наоколо! Ние сме приятели, но той не ме посещава, без да съм го поканила. А сега искам да чуя, че си съгласна — нали трябва да се набъбрим за петдесетте пропуснати години!

— Ами... — неуверено започна Анита и размени поглед с дъщеря си, с който я предупреждаваше да не споменава за случайната ѝ среща с Прис днес следобед.

— А освен това искам да опозная по-добре това момиче — продължи Люсил, като се усмихваше на Габи. — Трябваше ти, брат ти и сестрите ти да бъдете мои кръщелници. И какво стана? Майка ти напусна този щат!

Габи се засмя. Люсил наистина бе толкова сърдечна и очарователна, колкото я бе описала майка ѝ.

— Аз нямам кръстница.

— Значи може да се сдобиеш! — Люсил я потупа по гърба, като че ли подписваше постигнато споразумение. — И така, отиваме у дома, нали? Веднага, след като хапнем.

Габи погледна майка си. Тя сви рамене и каза:

— Защо не? Сигурна съм, че ще бъде по-уютно.

Това реши въпроса. Габи се облече, докато майка ѝ приготвяше багажа. Беше слушала много за Люсил и бе сигурна, че престоят им в дома на възрастната дама ще бъде интересен. Когато приключваше с грима си, Люсил и Анита все още бърбореха.

Взе едно леко сако и дамската си чанта.

— Готови ли сме?

— Разбира се. — Люсил се засмя. — Долу ни чака лимузина. Ако искате, след вечеря може да накарам шофьора да ни повози и да ни покаже по-известните места.

— Ще бъде приятно — отвърна Габи. От пътеводителя, който бе прочела, знаеше, че наблизо има забележителности. — Ако не те затрудняваме прекалено много, разбира се — добави бързо.

— Хей, готова съм на всякакви затруднения, само и само да се сдобия с нова кръщелница!

— Имаш ли и други? — интересува се Габи.

— Само един кръщелник. Нямам деца и ми беше изключително приятно да стана кръстница на Кит...

Кит Гарфилд! Разбира се! Трябваше да се сети по-рано! Значи надеждите ѝ, че като се съгласи да останат у Люсил, ще вижда новия си партньор по-рядко, не се оправдаха!

И без това разстоянието между двама им на дансинга беше твърде малко... Всъщност — липсваше!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След една обиколка из града, от която се почувстваха напълно изтощени, Габи и Анита решиха да отложат преместването у Люсил за следобеда на следващия ден. Тогава актрисата им предложи още едно импровизирано разглеждане на забележителностите, съпроводено с весели коментари. Когато минаваха покрай „Пантажис“, за който Люсил твърдеше, че бил един от най-прекрасните театри в света в стил „Арт Деко“, Габи си спомни за Кит и тяхното изпълнение. Нямаше търпение да започнат работа над хореографията, но той можеше да се освободи от работата си в „Гарфилд Корпорейшън“ едва на следващия ден, тъй като имаше някаква важна среща.

— Всичко е толкова различно от Ню Йорк — каза Габи, когато лимузината пое на запад по Сънсет Булевард. — Имам усещането, че Лос Анжелис се намира в друга държава.

Люсил се засмя.

— И настина е така. Звездите от двадесетте и тридесетте години превърнаха тази част от Южна Калифорния в истинско вълшебно царство и като казвам това, нямам предвид Дисниленд. Разбира се, сега фалшивият блясък е помръкнал тук-таме.

— И навсякъде има много повече хора от времето, когато бях тук — вметна Анита, която наблюдаваше потока от коли с тъжно изражение.

— Все пак градът е пленителен — побърза да добави Габи.

Знаеше, че майка ѝ пази нежни спомени за родното си място — тъкмо заради това Анита силно желаше да се върне тук. Много пъти се бе питала защо майка ѝ никога не беше идвала на почивка в Калифорния след преместването в Ню Йорк. Сега бе сигурна, че причината е била страхът ѝ да не срещне Прис Гарфилд.

Шофьорът свърна на север и заизвива нагоре и надолу по страничните улици на Бевърли Хилс. Люсил им показваше къщите, принадлежали някога на кинозвезди, като например тази, построена от Чарли Чаплин.

— Хората наричаха този дом „Къщата на беглеца“ — обясни тя. — За да спести пари при изграждането му, старият скъперник Чарли бе наел дърводелците от неговото студио. Заради това после декоративните корнизи постоянно падаха от стените. На някакъв прием топката на една врата се откачи и остана в ръката ми.

Габи се разсмя, но когато поеха нагоре към рушация се дом на Люсил, тя не бе много сигурна дали сградата е в по-добро състояние. Майка ѝ я бе предупредила, че от години възрастната актриса изпитва финансови затруднения. И наистина — това, което по всяка вероятност през двадесетте години е било едно от най-изисканите имения на Бевърли Хилс, сега изглеждаше занемарено, като че ли бе запустяло поне от десетина години. Щеше да е необходимо цяло състояние за възстановяването на предишното великолепие на къщата и парка. Все пак Габи бе поразена от размерите и архитектурата на сградата.

— Домът ти наистина има свой облик.

— Да, това бе едно от нещата, което се стремяхме да постигнем, скъпа. Любимият ми покоен съпруг Джим бе нарекъл имението си „Сребърния жребец“ на името на любимия си кон. — Засмя се и добави: — А сега прилича на голям стар слон. Но ще ремонтирам и освежа имението веднага, щом кабарето се превърне в забележителност... Което ще стане с помощта на участието ви с Кит като главни изпълнители.

Габи почувства на плещите си товара на отговорността, ала си каза, че успехът или провалът на „Сърце до сърце“ зависят от неговите достойнства като цяло, а не само от изпълнението им с Кит. Надеждите на Люсил не можеше да са свързани само с тях двамата. Дори не ги беше виждала да танцуват заедно!

С помощта на шофьора жените разтовариха багажа от колата. Във фойето на дома ги посрещна възрастна негърка. Габи реши, че е някоя от пансионерките, обаче Люсил представи Елси като домашна прислужница и нейна приятелка от дълги години.

— Хайде, елате да ви покажа вашия апартамент — каза Елси, сложи една чанта на закръгленото си рамо и понечи да вземе още багаж.

Габи веднага грабна огромния куфар от ръката ѝ.

— Няма нужда да го носите. Ние не сме гости. Можем да се оправим и сами.

Две тъмни очи се втренчиха в нея през очилата с най-дебелите стъкла, които бе виждала.

— А аз все още мога да си върша работата — отвърна нахакано негърката.

— Елси, помолила съм те да не се преуморяваш — сгълча я Люсил. — Щом паркира лимузината, Харолд ще качи по-тежките неща.

Макар че не настоя отново да носи най-големия куфар, Елси ги поведе бавно с чантата на рамо нагоре по стъпалата към апартамента на третия етаж, който се състоеше от дневна, баня и две спални. Всички помещения бяха боядисани в бяло, екрю и златисто. Габи помисли, че сигурно жилището е било много изискано, когато е било ново, но сега мебелите — кушетки, килими и завеси — бяха поизтъркани и овехтели.

— Брей, тези стъпала си ги бива — каза Люсил и влезе с пухтене в апартамента. — Затова никой не живее тук. Асансьорът не работи вече три или четири години.

— По-точно седем — измърмори Елси, докато сваляше от рамото си чантата край огромния еркереен прозорец. — Вече не знам накъде върви това място. Определено.

— Само към добро — заяви Люсил. — След като кабарето извоюва успех, всичко, което е счупено или развалено, ще бъде поправено, а всичко, което е износено, ще бъде сменено. И ще стане както в доброто старо време.

Габи помисли, че приятелката на майка ѝ преувеличава, ала премълча. На старата дама сигурно щеше да ѝ се наложи да инвестира години наред своя дял от приходите, за да възстанови всичките четиридесет стаи на дома. Не искаше обаче да охлажда ентузиазма ѝ.

— Разположете се спокойно до вечеря. Тя няма да е преди шест и половина — каза домакинята и последва Елси към салона. — Хвърлете обувките си и се отпуснете. Мей Уест обичаше да ползва тази вана. Целият апартамент е подреден по нейния вкус, за да се чувства като у дома си.

След като тя излезе, Габи реши да я послуша. Огромната баня беше от бял италиански мрамор, а ваната бе толкова голяма, че почти ставаше за плуване. „Или за двама“ — помисли тя, докато се наслаждаваше на този разкош, а майка ѝ легна да подремне. Като че ли

за да я обезпокои, в съзнанието ѝ изплува тъмнокос мъж със зелени очи. Беше ѝ доста трудно да прогони видението.

Все пак, когато след няколко часа тръгна за вечеря, бе отпочинала, спокойна и готова да се запознае с пансионерите на Люсил.

Видя двама мъже, които разговаряха, застанали до разтворения портал на салона, водещ към трапезарията. Разпозна Нийл Делейни — клоун в комедии от петдесетте и шестдесетте години, и Янси Найт, който до преди десетина години участваше активно във филми, а после изведнъж изчезна от погледа на публиката.

— Бъди кротко, сърце мое — изрече Нийл, когато двете с Анита влязоха в салона.

Белокосият мъж тръгна към тях и им подаде ръка. Облечен в удобни панталони и разкопчана на врата риза, той изглеждаше привлекателен, макар че бе на седемдесет години. Озари Анита с усмивка, в която се долавяше готовност за флирт.

— Мисля, че съм влюбен.

Тя се засмя.

— Някои неща в Холивуд никога не се променят.

— Може и да сме се отървали от каубоите — каза Люсил, като се присъедини към тях през друга врата, — но са забравили бика.

— И този господин наистина си въобразява, че се харесва на жените — намеси се рязко Янси с характерния си, остър като бръснач, глас.

Въпреки че беше само с няколко години по-млад от Нийл, той все още притежаваше добре оформено мускулесто тяло на мъж, два пъти по-млад от него. „За косата няма да говорим“ — помисли Габи, като опитваше да не се заглежда в очевидно неестествения гарвановочерен цвят, който подхождаше на черното му облекло и му придаваше драматичен вид.

— Ако трябва да бъда искрена, тук истинският кавалер е Янси — заяви весело Люсил. — Така че, внимавайте с него!

Мъжът се усмихна и неправилните черти на лицето му омекнаха.

— Люсил, това е най-хубавото нещо, което си казвала за мен от години.

Домакинята бе разказала на Габи и Анита всичко за малката група пансионери, докато пътуваха към дома ѝ, а сега им представи

двамата мъже и заговори въодушевено за тяхното минало. Джейн Хънтър се присъедини към тях точно когато се чу звънецът на входната врата.

— А, нашият гост е пристигнал. Какво ще кажете, ако спрем да бърборим и видим какво има за ядене? — Люсил се обърна към Габи. — Слушай, сладурано, би ли отворила вратата? Ако чакаме Елси да го направи, вечерята ще изстине.

— Разбира се. А вие отивайте и седвайте.

Нийл и Янси съпроводиха трите възрастни дами до трапезарията, а Габи отиде до входната врата, като се чудеше кой ли е. Надяваше се, че Прис Гарфилд не е поканен...

Отвори вратата и видя Кит.

— Не очаквах да дойдеш тази вечер — едва изрече тя, като опитваше да убеди себе си, че се радва да го види само защото неочакваният гост е младият, а не възрастният Гарфилд. За жалост не можеше да прогони мисълта за видението в банята, както и не можеше да не се възхити на Кит, който в официално облекло изглеждаше толкова добре, колкото и в избелени джинси.

— Люсил ми заповяда да се явя. — Усмихна се смутено и сви рамене, обгърнати в идеално скроеното сиво сако от коприна. Изведнъж Габи се почувства неподходящо облечена с белия си панталон и ален памучен пуловер.

— Не предполагам, че си човек, който изпълнява заповеди.

— Зависи кой ги дава. — Усмивката му стана още по-широка и край зелените очи се появиха бръчици. — И от това дали желая, или не да изпълня онова, което се иска от мен. Но има хора, на които просто не мога да откажа.

Обичта му към Люсил бе толкова очевидна, че Габи също се усмихна.

— Е, добре, идваш тъкмо навреме. Вече всички са на масата.

Кит вървеше непосредствено след нея, докато пресякоха фоайето и салона и влязоха в просторната трапезария. Стаята се осветяваше от меката светлина на полилея, приличащ на колело от каруца.

Грубо издяланата дървена маса бе достатъчно дълга, за да побере двойно повече хора от присъстващите в момента. Елси взе от украсения със сложна дърворезба бюфет керамична ваза в тюркоазен цвят и я постави на масата.

— Вечерята е в семеен стил — каза негърката.

Кит хвана учтиво Габи под ръката и я съпроводи до мястото ѝ. Тя усещаше топлината му и аромата на неговия одеколон и се почувства по-спокойна, след като ѝ помогна да седне и се отдалечи. Преди да заеме местото си от другата страна на масата, той целуна Люсил по бузата.

— Радвам се, че успя да дойдеш, момчето ми. Искях да отпразнувам новото начало с двамата младежи, които ще го направят възможно.

Габи отново бе обзета от потискащото бреме на отговорността и размени многозначителен поглед с Кит. Изглежда, че и той изпитваше неудобство от надеждите, които кръстницата му възлагаше на тях. Всички вдигнаха чаши за наздравица.

— Дано вашето партньорство бъде по-успешно от моето — измърмори Харви Уанстейн.

Габи знаеше, че дребният плешив мъж, облечен в спретнат, макар и износен костюм, е комедиен актьор. През шестдесетте напуснал актьорската трупа и скоро след това кариерата му забуксувала. Сега, ако имаше късмет, той се появяваше като конферансие в различни локали, за да припечелва по нещо.

— За успеха — вдигна тост Габи, усмихна се на Харви и отпи от червеното калифорнийско вино.

Двама от сътрапезниците взеха чашите си, ала не опитаха. Раиса Шоу, към седемдесет и пет годишна, в течение на десетилетия бе сред най-почитаните драматични актриси в Холивуд. Сега носителката на Академична награда бе слаба и крехка, а едната страна на лицето ѝ бе парализирана. Два удара, беше им споменала Люсил. А Честър Новак — бивш каскадър, чиито ръце бяха деформирани от сковаващия го ревматоиден артрит, като че ли не можеше да вдигне чашата си.

— Ще бъде чудесно да видим този дом, възвърнал предишното си великолепие — изрече Раиса с ясно доловим бостънски акцент.

Люсил пое подноса с месо от пуйка.

— Всичко зависи от успеха на кабарето — каза тя, като вземаше едно парче. — Това място никога няма да стане втори „Моушън Пикчър Кънтри Хаус“, но двадесетина възрастни души, чиито съдби са били свързани с шоу бизнеса, ще могат поне да го нарекат свой дом.

— Какво е „Моушън Пикчър Кънтри Хаус“? — попита Габи, когато Люсил ѝ подаде подноса.

— Луксозен дом за възрастни хора. Джони Вайсмюлер прекара там известно време — обясни домакинята с усмивка. — Докато накрая започнал да броди из салоните по всяко време на деня и нощта и да реве като Тарзан.

Всички се разсмяха на разказа — едновременно весел и тъжен.

— Често сградите и паркът се използват за снимане на някои телевизионни серии — добави Янси дрезгаво, докато отрупваше чинията си със салата.

— Понякога живеещите там играят като статисти.

— Може би ще се заинтересуват и от това място, след като бъде оправено — заяви Нийл с надежда.

— И вероятно отново ще можем да получим работа.

— Бъди доволен, че си сред приятели. — Честър въртеше с труд вилицата си, като че ли търсеше по-удобен начин, за да я хване. — Всички сме щастливи, че има къде да живеем, и то сред хора, които са загрижени един за друг. Миналата седмица в Уотс е починал един човек, с когото някога работех. Умрял е сам и в крайна бедност.

Харви промърмори нещо тихичко и нагласи очилата си с рогови рамки. Габи се зачуди защо ли новината на Честър развълнува толкова много комедианта.

— За старите хора няма живот в Холивуд. — Раиса старателно втъкваше салфетка в деколтето на старомодната си рокля на цветя. — Освен, ако човек не е бил дълги години голяма звезда и никога не е губил публиката си.

Габи знаеше, че Раиса мислеше както за себе си, така и за останалите. Люсил им бе доверила, че на актрисата не ѝ бяха поверявали роли доста време преди първия ѝ удар и че Честър е бил заставен да спре да играе преди две години, въпреки че на петдесет и пет годишна възраст е можел да бъде полезен, поне като обучава каскадьори или като създава нови номера.

Тези хора, били на върха в разцвета на силите си, сега бяха напълно забравени. Габи изпита ярост. Имаше много да се желае по отношение ценностите на обществото, когато ставаше въпрос за възрастта. И никъде това не бе така очевиден, както в шоу бизнеса. Присъстващите бяха жив пример за мимолетността на славата и

непостоянството на публиката. Надяваше се, че ще успее да запази перспективите си за бъдещето, независимо дали участието ѝ в откриването на кабарето щеше да ѝ донесе успех и слава.

— Може би нещата са на път да се променят — каза Джейн. — Не исках да ви съобщавам, преди да съм напълно сигурна, ала агентът ми е чул за един нов сериал, който се снима. Търсят артистка тип „Джейн Хънтър“ и аз възнамерявам да им предложа оригинала! Имам уговорена среща през следващата седмица. Агентът казва, че ролята ми е в кърпа вързана.

Янси остави вилницата си и се намръщи, от което грозничкото му лице стана направо страшно.

— Значи ще се изнесеш? Ще ни липсваш.

— Да ви напусна? Нямам подобно намерение. Тук са моите приятели, освен това ми допада да живея в Бевърли Хилс. — Погледна усмихнато към Люсил. — Може би ще мога да се пренеса в един от свободните апартаменти на третия етаж и да го обнова. Ще поправя асансьора и ще имам възможност да помагам с повече пари за разходите по дома.

— Ти плащаш задоволителен дял от тях — заяви Люсил.

— Да, но ако ми се отпусне повече пространство, тогава и дялът ми ще бъде по-голям — настоя Джейн.

Благодарение на новината, съобщена от Джейн, разговорът продължи в приповдигнато настроение и вечерята завърши в оптимистичен дух. Пансионерите напуснаха масата един по един и накрая Кит, Анита и Габи останаха сами с домакинята.

Люсил наблюдаваше обезпокоено Честър, докато той излизаше от стаята.

— Горкият, толкова страда! — промълви тя. — Артритът му се влошава все повече, а пенсията по инвалидност едва му стига. Ако големият плувен басейн беше използваем, би могъл да прави някои упражнения, които да облекчат болките му. Един лекар му е препоръчал специално лечение, което ще му е от полза, обаче Здравната служба не утвърди предписанието, защото е много скъпо. Кабарето трябва да успее, за да му помогна.

Кит се намръщи.

— Люсил, докато това стане, аз бих могъл да допринеса...

— О, момчето ми — прекъсна го кръстницата му, — предложението ти наистина е великодушно, но Честър е твърде горд, за да вземе пари от теб.

Габи гледаше Кит, трогната и впечатлена от желанието му да помогне на бившия каскадьор, когото дори не познаваше добре.

— Какво те кара да мислиш, че ще се съгласи ти да му помогнеш, а ще откаже да вземе пари от мен? — попита Кит.

— Това, че ние, живеещите в този дом, сме нещо повече от приятели — обясни Люсил. — Ние сме едно семейство. И когато това семейство стъпи на краката си, ще можем да осигурим лечението на Честър и ще наемем медицинска сестра диетолог и физиотерапевт на половин работен ден. И всички тези тела ще възвърнат добрата си форма.

— Точно така. Трябва да се мисли за хубави неща — намеси се Анита, докато ставаше от масата.

— А сега, хайде да ни покажеш старите си албуми с изрезки, за които разказа миналата вечер.

Люсил се засмя.

— Ами, мисля, че децата ще бъдат отегчени до смърт. Кит, защо не разведеш Габи наоколо, докато ние с Анита се отдаваме на спомени?

— Какво ще кажеш, Габи? — попита Кит. — Можем да се поразходим до старите конюшни.

— Мисля, че ще бъде чудесно.

Преди двадесет и четири часа се беше опасявала от близостта с Кристофър Гарфилд, но сега чувстваше, че ще бъде от нейна лична полза да прекара известно време в общуване с него. Може би, ако го опознаеше по-добре, напрежението, което със сигурност щеше да се породии в течение на съвместната им работа, щеше да намалее. А се очертаваше тя да е доста интензивна през следващите няколко седмици.

Кит свали сакото и вратовръзката си и ги остави в просторната обща стая. После отвори една от няколкото двойни врати, които водеха към вътрешния двор, и направи жест, с който покани Габи да мине първа. Тя излезе и се взря в хълмистата панорама, простираща се пред тях. Плъзна поглед по празния напукан басейн и кабинките за къпане без навеси — реликви като самата къща, само че неизползваеми.

После се обърна към кавалера си.

— Някога това място сигурно е било забележително.

— Не съм бил тук през двадесетте години — отвърна сухо, — но съм виждал албумите на Люсил. — Гласът му стана тъжен. — И все още помня как изглеждаше всичко, когато бях дете.

Макар че вечерният ветреца бе хладен, той разкопча горните две копчета на ризата си и нави ръкави. Тръгна надолу по напуканата асфалтова пътечка, която лъкатушеше из парка. Габи се наслаждаваше на приятното мълчание, докато вървяха покрай разрушена от времето куличка, която бе кацнала на върха на малък хълм, и гледаше към съседните имения. Пред тях, закътани между дърветата и скрити от избуялата висока трева и шубраците, се виждаха няколко малки вили за гости със заковани с дъски врати и прозорци, както и малък плувен басейн с неправилна форма.

— Паркът е по-голям, отколкото предполагам — каза тя.

— Не толкова, колкото беше някога. Джим, покойният съпруг на Люсил, е закупил почти тридесет акра още преди предприемачите да са имали каквито и да било идеи за тази местност. Наоколо е имало само полета с боб и ечемик, портокалови горички и скотовъдни ферми. Неговият „Палат на мечтите“ е един от първите, построени тук.

— Съпругът на Люсил калифорниец ли е бил?

— Не. Роден е в Аризона и според него — на гърба на кон. Когато се оженили, тук имало шест конюшни. Нещата се променили, след като филмите на Джим Дикс спрели да носят пари.

— Тогава е станал каскадьор.

— Не е точно така. Стоял е зад кадър и е измислял ефектни номера за филмите на други звезди. Наложило му се да продаде всичко, с изключение на тези три акра земя. Макар че успял да купи едно скромно ранчо в Сан Фернандо Вали. Да остане без любимите си коне за него било равнозначно на смърт. Сърце не му давало да развали конюшните тук, въпреки че от десетки години са се саморазрушавали.

— Както и всички останали сгради в имението. — Габи погледна към това, което бе останало от занемарените конюшни и елипсовидния обор за добитък. Наистина всичко изглеждаше грозно. — Вероятно на Люсил й е било доста трудно, след като съпругът й е починал.

— Не е можела да намери работа години наред и положението въобще не се е променило. Както за жалост и самата Люсил. — Кит

тръсна глава, но когато продължи, думите му не звучаха неодобрително. — Трябваше да послуша баща ми и да продаде това място. После да си купи една по-евтина къща и да живее от парите, които ѝ останат. В Бевърли Хилс дори празните парцели струват милиони. Но тя даже не искаше да чуе за това — „Сребърният Жребец“ за нея е олтар, издигащ се в памет на покойния ѝ съпруг.

— А разходите по него са я съсипали.

— Те съсипаха банковата ѝ сметка, но не и нея самата. Твърде силна е духом, за да се остави животът да я прекърши — каза той, като използваше един от образните изрази на кръстницата си.

Тя забеляза, че Кит говори с гордост за Люсил. Пътят, избран от тази жена, не бе лек, но затова пък беше почтен. Колко хора се нагърбват с отговорността да се грижат за другите по начина, по който го правеше тя?

Погледна крадешком към Кит и помисли, че сигурно възрастната дама е успяла да му предаде поне някои от възгледите си за ценностите в живота, иначе не би предложил така великодушно да плати лечението на Честър.

Настроението ѝ бе леко като лятната вечер и ѝ се искаше да протегне ръка и да докосне лицето му, да изтрие от него грижите и на тяхно място да остави усмивка. Опитва се да го успокои.

— Е, сега Люсил има нов шанс за успех.

— Чрез „Сърце до сърце“ — каза той. — Искрено се надявам да се осъществят всичките ѝ мечти — кабарето да преуспее, да може да превърне това имение в официален дом с нетърговска цел, както тя желае. Един Господ знае какво би станало с тези хора, ако нещо се случи с нея.

Бе трогната от непресторената му загриженост за Люсил и нейните пансионери.

— Започвам да се чувствам лично отговорна.

— Разбирам какво имаш предвид. Просто не мога да не оправдая надеждите на тази дама. От години се опитвам да ѝ дам пари „на заем“, но от гордост упоритата жена отказва да вземе от мен и цент. Иска да ги спечели сама.

Кит я прихвана леко под ръка и я поведе по пътеката, извиваща зад вилите за гости, край които преминаваха в момента. Тя се наслади на лекия допир и го почувства особено близък.

— Всички ние също имаме гордост, нали? — попита Габи. — Не можеш да виниш Люсил за това, че желае да изпита удоволствието да постигне нещо чрез добре свършена работа.

— Мисля, че си права. Сигурно другите възрастни хора се терзаят от чувството за безполезност.

Тя кимна.

— Въпреки че мама почти се е оттеглила от работа, тя винаги държи ръката си на пулса на танцовото училище. Люсил се отнася по същия начин към „Сърце до сърце“.

— А какво ще кажеш ти? Кое е важно за теб?

Личният въпрос я стресна и възстанови дистанцията между тях. Не само възрастните имаха гордост. А нейната собствена бе потъпквана достатъчно. Ако му кажеше истината, а после се провалеше...

— Стана хладно — отклони въпроса тя, като избягваше да го погледне. — Не е зле да се връщаме.

Без да го чака, Габи затича по пътеката, за да избяга от мъжа, който я накара да постави под съмнение способността ѝ да се бори и победи...

Анита стоеше на балкона, гледащ към парка. Едва бяха започнали да разглеждат албумите, когато Люсил трябваше да проведе важен телефонен разговор. Анита се зарадва на прекъсването, въпреки че никога не би признала това пред старата си приятелка. Беше забавно да се върне към миналото. Обаче снимките и спомените от филмите с Прис събуждаха в съзнанието ѝ твърде много спомени, които я терзаеха.

Погледът ѝ бе привлечен от някакво движение долу. Беше Габи. Крачеше по пътеката, като че ли дяволи я преследваха по петите, а Кит я догонваше. Спряха за малко. Дъщеря ѝ вдигна глава и изправи гръб... Предизвикателно? „За бога, защо е разгневена?“ — зачуди се Анита. После Кит заговори, постави ръка на рамото на Габи и тя като че ли се успокои.

Сърцето на Анита заби неравномерно. Не само че усети как между тях двамата премина нещо особено, но и почти ѝ се струваше, че вижда себе си и Прис.

Колко ли пъти бяха идвали заедно в това имение? Твърде много, за да ги помни.

Понечи да се извърне, ала промени решението си. Време беше да започне да си припомня и да се справи с чувствата си. Трябваше да се изправи лице в лице с миналото, за да не бяга вечно от призраци, и да застане пред Прис така, както Габи застана пред Кит. Там долу те двамата вървяха и разговаряха. И ако преди малко дъщеря ѝ изглеждаше затворена и ядосана, сега беше оживена.

А усещането, че присъства на нещо видяно и преживяно все повече обземаше Анита. Не можеше да се отърси от чувството, че между двамата млади хора лесно може да пламне искра...

— Хей, Анита, свърших с телефона! — извика Люсил. — Готова ли си да се върнем към албумите?

Анита вече бе взела решение.

— Идвам, Люсил. И съм повече от готова! — Пренебрегна тръпките на страх, които пропълзяха по гърба ѝ...

ПЕТА ГЛАВА

Увлечена от музиката, Габи изви гръб и шия и сви колене, когато Кит я вдигна и я понесе с лекота по твърдия дървен под на всекидневната. Две завъртания. След това той забави и тя докосна пода с единия си крак, после — с другия. Кит спря изведнъж и я задържа, щом силата на инерцията я тласна напред.

— Чудесно — каза той.

Тя усещаше топлината на ръцете му на талията ѝ.

— Искам следващия път да отпуснеш глава към рамото ми. Трябва да съм сигурен, че публиката ще усети как оставаш изцяло във властта на моята магия — предложи той.

— Добре.

Нямаше да ѝ бъде трудно да покаже, че се намира във властта на неговото очарование. Като че ли реалният свят изчезваше, когато танцуваха заедно, и на негово място идваше едно ново, вълшебно измерение, в което всичко бе възможно. Допълваха се идеално и започваше да мисли, че съдбата е предопределила двамата да са партньори. Почувства се почти изоставена, щом той я пусна.

Работеха над хореографията на танца „Ще те омагьосам“ от филма „Щастието е редом с късмета“. Кит беше известен фокусник, а Габи — неговата нова асистентка, богато момиче, представящо се, че произхожда от работническата класа, за да добие непосредствена представа за живота. Танцът трябваше да бъде и романтичен, и чувствен — фокусникът се опитваше да омае помощничката си, но накрая сам попадеше във властта на нейната магия. Кит превъртя лентата с мелодията.

— Хайде да опитаме отново без музика. Само че този път, когато те пускам, искам да преминем направо към хоризонтално повдигане.

— Можем да опитаме — съгласи се тя, но в гласа ѝ се долови съмнение.

Той отново изпълни движението, ала когато Габи стъпи на пода, не можа да запази равновесие, докато Кит опитваше да подхване гърба

й с ръце. Вече падайки, успя да се хване за раменете му.

— Ау! — Изправи се и се запита дали бе останала без дъх от това, че едва не падна, или от близостта му. Свали бързо ръце. — Това няма да стане.

— И аз така мисля. Ще трябва да прибавим една-две междинни стъпки.

— А какво ще кажеш за цяла група? Няма нужда да правим толкова бързо едно вдигане след друго.

— А аз си го представях точно така. Наситено.

И очите му имаха наситено излъчване. Толкова зелено и живо, така омагьосващо, че тя почти бе готова да се съгласи с него. Но си спомни колко добро беше оригиналното изпълнение.

— Може лиричната част да бъде по-романтична — предложи тя, — а напрежението да нараства постепенно.

— Кой е хореографът на този номер?

Изблик на раздразнение взе връх над очарованието и Габи отстъпи назад.

— В случай, че си забравил — ние двамата.

Кит стисна зъби, обаче не възрази.

— Имаш ли да добавиш още нещо по-специално, освен тази „цяла група“? — попита той.

— Веднага не, ала ще мога... — Отиде бързо до масата в трапезарията, където Кит бе оставил танцовите си диаграми, а тя — чантата за репетиции. Затършува в нея, извади черна пластмасова кутия и му я подаде. — След като изгледаме това.

— Видеокасета?

— Със запис на „Щастието е редом с късмета“.

Когато се споразумяха, без да спорят за номерата, които ще изпълнят, Габи бе удивена. Сега очакваше Кит да се запъне. И не се излъга.

— Не ми е нужно да гледам филмовия вариант, за да направя сценичната постановка.

— Не предлагам да копираме нашите родители, но малко вдъхновение няма да ни навреди.

Кит оставаше непреклонен.

— Нямам нужда от уроците по хореография на баща ми.

Габи разбра колко чувствителен е на тази тема — явно имаше някакво съперничество между него и Прис и тя осъзна, че ще е по-добре да опита да го успокои. Иначе нямаше да стигнат доникъде.

— Кит, аз не омаловажавам твоите идеи. Сигурна съм, че ако имахме достатъчно време, би могъл да надминеш баща си — започна Габи, макар да не вярваше много-много в това. Всеки си има своите достойнства. — Знаеш обаче, че не разполагаме с подобен лукс. Помислих, че ако гледаме видеокасетите с изпълненията на нашите родители, това може да ни помогне да напредваме малко по-бързо. Срещата, с която вчера бе ангажиран цял ден, ни отне ценно време и...

— Не можех да я отложам — подчерта той. — Имам задължения, които не мога да пренебрегна.

— Не те критикувам. Само се опитвам да ти обясня колко е ограничено времето, с което разполагаме. Трябва да успеем да подготвим в най-общи линии хореографията на този номер преди денят да е свършил.

— Права си. И предполагам, че няма да ни навреди, ако изгледаме записа — съгласи се Кит с неохота. — Стига обаче и двамата да сме съгласни, че ще използваме оригинала само за справки, а не като библия.

— Дадено. — Не бе очаквала да успее да го убеди толкова лесно. Усмихна се и му подаде касетата. — Нагласила съм я на „Ще те омагьосам“.

— Била си сигурна, че ще се съглася? — Повдигна вежди.

— Надявах се, че ще проявиш благоразумие — поправи го тя.

Пое от нея касетата и отиде към единствената стена без прозорци в стаята. Цялата бе заета от библиотека, направена от тежко светло дърво, на която се намираше модерно аудио-визуално оборудване от най-висока класа. Докато той настройваше видеоапарата, Габи приближи разтворените плъзгащите се стъклени врати, през които нахлуваше океанският бриз. Привлече я шумът от разбиващите се вълни и тя излезе на терасата, висяща почти на шест метра над пясъчния бряг.

Къщата на Кит беше на подпори и бе една от стотиците, подредени се по протежението на Малибу — място, където живееха много повече знаменитости, отколкото където и да е другаде в Лос Анжелис, ако не и в света. Предимството да живееш тук беше в

изглежда, от който дъхът секваше. Недостатъците бяха свързани с цената, която природата вземаше за тази слава — приливите и отливите, бурите и свличането на почвата.

Забеляза няколко души, които плуваха или сърфираха и се наслаждаваха на прекрасния летен ден. Завидя им. Но на брега нямаше много хора. Имението на Кит бе част от мястото, населено със знаменитости, което се наричаше Малибу — Северен залив. Уединението бе най-голямото предимство на това да живееш на територията с крайбрежни къщи със силно ограничен достъп, пазена от бариери, рифове и многобройна охрана.

— Успяват ли понякога търсачите на силни усещания да се промъкнат покрай пазачите? — заинтересува се Габи.

Беше получила усещането като че ли преминава граница на чужда държава, когато на идване мина през контролната проверка. Нямаше да се изненада, ако охраната бе поискала да си покаже паспорта.

— Много рядко. По-скоро кинолюбителите обикалят из търговския център в обществената зона на Залива. За тях е вълнуващо да видят как известните личности пазаруват в супермаркети и аптеки или пък да ги забележат в някоя банка — все едно че са „истински“ хора.

— Както разбирам, цената на славата е висока.

Цена, която не би заплатила, ако имаше възможност. Спомни си как предния ден бе настръхнала, когато Кит я попита кое е важното за нея. И бе приятно изненадана, че той се оказа така необичайно чувствителен, щом тя се отдръпна. Беше я настигнал по пътеката, бе се извинил, че се бърка там, където не му е работата, и се закле, че не е искал да се заяжда с нея. Габи не бе намерила сили да устои на неговия чар и на ненужното му извинение.

И като че ли между тях за много кратък момент бе преминало нещо особено... Някаква искра...

— Готова ли си? — Гласът му я накара да се отърси от състоянието на унес.

Обърна се и отново се възхити на стегнатото му силно тяло. Бе облечен със зелена копринена риза с къс ръкав и широки бели памучни панталони. Беше мъж, когото е приятно да гледаш.

— Да.

Кит започна да премества пред телевизора едно диванче за двама в светлобежов цвят. На екрана ги очакваше застиналото изображение на Анита и Прис. Габи побърза да помогне, както и преди, когато разчистиха всекидневната, за да направят импровизиран дансинг. Нямахше намерение да му даде повод да заяви, че тя не поема своя дял от тежестта. Макар че не бе казал нищо неодобрително докато стана дума за видеозаписа...

Отупа една възглавница с ярки шарки, за да стане по-пухкава и я метна на диванчето. После седна, хвърли обувките си за танци и подви обутите си в еластично трико крака под себе си. Кит тръгна към столовата.

— За пуканки ли отиваш? — попита Габи закачливо.

Той взе от масата бележник и няколко молива.

— Не. От пуканките се пълнее и това се отразява ужасно на фигурата на танцора.

— Само ако са направени с масло — отвърна тя, като гледаше с отвращение организационните му средства.

— Мислех, че бързаш да подготвим хореографията на този танц.
— Настани се до нея. Пусна видеозаписа с дистанционното управление.

Габи наблюдаваше техните родители, като че ли през изминалата седмица не бе гледала записа десетки пъти. Забеляза, че Кит драска разни бележки и бързо чертае малки танцови диаграми. Подразни се, когато той спря касетата и върна лентата, за да повтори една последователност от стъпки. Искаше ѝ се да му каже да зареже бележките и да гледа просто за удоволствие. Но се страхуваше, че може да ѝ отвърне да забрави за остарялата хореография и затова запази мълчание. Изгледаха няколко пъти „Ще те омагьосам“, а той запълваше страница след страница.

Габи съзнаваше, че не е изключено да разруши приятелското разбирателство между тях, ала все пак предложи:

— Преди да разгледаме множеството ти бележки, какво ще кажеш да пуснем записа отначало и да имитираме стъпките? Така ще получим истинско усещане за музиката. При това можем да импровизираме — добави бързо.

Кит смръщи вежди и тъкмо бе решила, че ще откаже, когато той явно промени решението си.

— Е, какво пък, можем най-напред да опитаме това, което предлагаш.

Застана усмихната и го зачака. Кит превъртя касетата отначало и хвърли дистанционното управление на диванчето.

През следващите няколко минути двамата имитираха героите от екрана. Отначало фокусникът „овладя“ помощничката си, без да я докосва, като я хипнотизира с ръце. Изпълниха сложните завъртания и плавните повдигания, без да спират. Габи подозираше, че той познава хореографията на баща си по-добре, отколкото признава. Но Кит добави към оригиналния танц няколко нови елемента и засили напрежението.

Завъртя се като че ли насън около него, поставила ръка в неговата. После Кит застана зад нея. Тялото му се полюшваше с нейното, като я докосваше, вълнуваше и привличаше. Усещаше топлия му дъх в косата си. От нежния допир през нея премина лек трепет. Опита да се убеди, че просто се вживява в ролята и нищо повече, ала тялото ѝ говореше нещо съвсем различно.

Кит обгърна талията ѝ с една ръка, повдигна грациозното тяло и го завъртя, а после протегна свободната си ръка с длан към лицето ѝ и драматично я накара да спре — точно като Прис във филма. Прекара ръка пред нея, сякаш я хипнотизираше.

— Искам да се олюлееш и да паднеш отпусната, като че ли си под властта на моята магия.

— Само гледай да ме хванеш — прошепна тя.

Отпусна се, както поиска Кит, и падна назад в прегръдката му. Той я привлече по-близо до себе си, лицето му бе само на сантиметри от нейното. Дъхът ѝ секна. Беше съвсем близо до нея, изражението на лицето му я убеждаваше, че и той изпитва същото привличане към нея. Дали ще я целуне?

Притаи дъх в очакване, ала той отново я повдигна, после я остави и непонятно защо я обзе разочарование. Беше усетила вълнението на истинското привличане, докато Кит просто бе играл! Изпита неудобство. Все пак се надяваше да не е забелязал потръпването на тялото ѝ.

— Хайде да направим повдигането, над което работехме — предложи Кит. Плъзна ръце около нея, повдигна я и я понесе в двойно завъртане. — Краката долу...

Вместо да изпълни движението на второто повдигане, той я повлече по пода. Носеха се заедно, като полата се полюшваше около краката ѝ. Разделиха се за момент, но останаха хванати за ръце. После той я дръпна рязко, така че Габи се обърна към него и каза:

— Сега. — Пое я хоризонтално на ръце и я понесе, докато направи кръг. Накрая я пусна да стъпи. Тя остави тялото си да излезе естествено от инерцията на завъртането, за да се плъзне към него, тъй като все още я държеше. Кит се наведе напред, тя се изви към него и застанаха в класическата холивудска позиция за целувка.

Когато последните тактове на музиката стигнаха до връхната си точка, тя импулсивно обви ръце около врата му и премаляла, вдигна лице към неговото, а погледите им се срещнаха. Устните им се сляха.

„Тази целувка е само проучване на истинското усещане“ — помисли Габи, преди телата им да бъдат увлечени от момента. Кит я притегли с търсеци устни по-близо към себе си. Излъчващата се от него топлина я разтапяше. Усети силата на гъвкавото тяло, притиснато към нейното, и мислите ѝ се замъглиха от изблик на желание. Забрави за танца и за публиката, която щеше да присъства на истинското изпълнение. Сякаш се бе загубила в чудото на прегръдката.

Изведнъж той се стресна и я пусна. Габи залитна, но се овладя. Реалността се върна и тя се изчерви. Музиката бе свършила, на екрана Прис и Анита спореха. Двамата с Кит се спогледаха безмълвно. Той прекъсна едва доловимата връзка между тях, преди да може да отгатне мислите му.

— Трябва да отразя това в танцовите диаграми. — Обърна се и тръгна да вземе бележника си от диванчето. — После можем да опитаме още веднъж и да изчистим фигурите. Може би ще пропуснем целувката, а вместо нея светлините ще изгаснат и останалото ще оставим на въображението на публиката.

Докато говореше, тя гледеше изправения му гръб. После тръсна глава, поставила ръце на хълбоците си.

— Много си разтревожен, нали?

Кит се извърна, готов да отрече.

— За бога, та това беше само една целувка! При това — сценична — допълни Габи, въпреки че я беше усетила доста реално.

Той съдържа усмивката си и отново погледна към бележника.

— Добре — заяви с професионален тон. — Ако си го обмислила достатъчно и смяташ, че танцът ще спечели, като завърши с целувка, ще я оставим.

— Няма значение! — Знаеше, че думите ѝ звучат заядливо, но не можа да се въздържи. Лицето ѝ беше зачервено и дишаше тежко, но ако Кит се осмелеше да ѝ каже, че е била развълнувана от целувката, щеше да отвърне категорично, че е изморена от танца!

Изпита благодарност, когато той отмина казаното от нея и предложи:

— Хайде да изрепетираме само с музика. Можем да накъсаме изпълнението на части, да внесем някои промени и да отразим на хартия новите идеи.

Тя въздъхна. Справедливостта изискваше да се съгласи.

Когато ставаше въпрос да се постигне най-добрата хореография, Кит изпилваше нещата до съвършенство. Повтаряха отново и отново едни и същи стъпки и повдигания, като всеки път той внасяше едва забележими промени. Габи предполагаше, че би могла да изложи и своите идеи, ала истината бе, че сега, след като бяха постигнали компромис благодарение на видеозаписа, това едва ли щеше да подобри неговото виждане. Беше добър — трябваше да го признае.

Прекъснаха репетицията за малко, за да обядват, после продължиха. Когато следобедното слънце надникна в стаята и тя като че ли се изпълни с искряща светлина, Габи беше напълно изтощена. Но Кит искаше да отработят всяка стъпка и движение. Стремехът му към идеалното ѝ напомняше разказите на майка ѝ за Прис. Искаше ѝ се да спрат, а все още не бяха отработили целия танц.

— Мислиш ли, че вече можем да спрем? — попита тя накрая. От всичко най-много желаше да свали обувките за танци и да даде почивка на краката си, като ги вдигне нависоко.

Кит изглеждаше погълнат от бележките си, обаче я чу.

— Още не. Както самата ти каза, при моята ангажираност трябва да извличаме максималното от всяка репетиция.

— С какво си толкова зает, та не можеш да си вземеш нещо като отпуска от студиото? — попита Габи, като мислеше, че въпросът ѝ е основателен. Но очевидно Кит не смяташе така.

— Корпорацията е много голяма и не обхваща само танцовото студио — отвърна той подчертано, като че ли също бе уморен. —

Притежаваме компания за танцово облекло, звукозаписно студио и голям рокклуб. И въпреки че всяко поделение се ръководи от вицепрезидент, винаги има проблеми, за които трябва да се погрижа лично.

— Все пак сигурно би могъл да разчиташ на някой от помощниците си, който да те замести за няколко дни.

Не допускаше, че той може да наеме някого, който да не работи отлично.

— Дори да е така, пак ще трябва да проверявам в офиса как вървят нещата и да провеждам някои срещи, например като вчерашната.

— Ами Прис...

— Какво Прис? — повиши глас Кит и я стресна. — Баща ми определено никога не е желал да бъде безпокоен с работата в корпорацията или с каквото и да е друго, което не е пряко свързано със собствените му танци и хореография.

Явно Кит бе дълбоко убеден, че Прис изобщо не се интересува от него. Тонът му я накара да се запита дали не използва работата в корпорацията като начин да засенчи баща си в област, която никога не бе вълнувала Прис. И макар че го разбираше, беше готова да се разбунтува.

— Виж какво, мисля, че и двамата сме уморени и трябва да приключим за днес — настоя тя.

— А аз искам да продължим, докато изпипаме танца.

— Да, но аз не искам! Вече не си усещам краката — възрази тя и отиде с накуцване до диванчето. Започваше да става сприхава. — Не мисли, че ще ме накараш да работя докато от краката ми бликне кръв, както е правел Прис с майка ми.

Кит като че ли беше объркан.

— Защо не ми каза, че краката ти са толкова зле? Сядай и сваляй обувките!

Това беше заповед, която Габи бе готова да изпълни. Хвърли обувките си и се изтегна на диванчето по дължината му.

— Така е по-добре — промърмори тя.

Преди да проумее какво възнамерява да прави Кит, той хвана едното ѝ стъпало. Искаше да го огледа.

— Малко са отекли, обаче няма мехури.

Започна да го разтрива нежно.

— О, прекрасно е — въздъхна Габи и усети как допирът му я омагьосва.

Притвори за малко очи и се отпусна напълно, докато Кит разтри първо едното ѝ стъпало, после другото. Пръстите, възглавничките, свода, петата. Когато надзърна през полупритворените си клепачи и погледна към него, забеляза едва доловима промяна в позата му — беше напрегнат, подобно на струна, опъната до скъсване. Сякаш масажът предизвикваше у него други, по-интимни мисли. Откритието я развесели, но прехапа устни, за да сдържи усмивката си. Все пак той не можа да се оправи дори с една нищо и никаква сценична целувка!

„Сигурно желае да запази за мен представата, която си е създал предварително, и ако съм умна, би трябвало и аз да направя същото“ — реши тя. Най-мъдро би било да останат безучастни един към друг...

Изтегли крака си и седна.

— Благодаря, Кит. Ти почти направи от мен нов човек.

Отговорът му я изненада:

— Може би една разходка край брега ще завърши преобразяването ти.

Като мислеше, че би било твърде романтично, за да ѝ е безразлично, Габи осъзна, че би трябвало да откаже и да си тръгне. Щеше да е глупаво да се увлече по един Гарфилд.

Очите ѝ срещнаха тези на Кит и тя се чу да казва:

— Да, може би разходката ще има благотворен ефект...

Кит изчака търпеливо тя да смени златистото см трико и полата с цепка, с които приличаше на танцуващ ангел. „Вероятно ще изглежда така, дори ако е облечена в дрипи“ — реши той, като мислеше за нейната грация и стил. Не знаеше какво го бе подтикнало да предложи разходката край брега. Може би бе глупаво от негова страна. Нямахше нужда от една Брукс, която да обърка живота му така, както Анита бе съсипала този на баща му!

Но когато Габи влезе във всекидневната, облечена с рокля без ръкави в тюркоазен цвят и обута със сандали, които ѝ подхождаха, здравият разум започна да отстъпва. Искаше да бъде с нея!

— Наред ли е всичко? — попита той.

Габи кимна и мина бързо край него.

— Май ще тръгна боса. Пясъкът и водата ще довършат това, което направи чудесният масаж.

Остави сандалите си на терасата, тръгна надолу по стъпалата и се втурна към океана, където се надигаше вълна. Ветрецът си играеше с дългата памучна рокля и я издуваше около босите ѝ крака. Водата заля стъпалата и глезените ѝ, а сетне се разби и остави блестящи капки по ръцете. Очарована, Габи се разсмя.

— Толкова е прекрасно! — извика тя и се завъртя.

Кит се засмя на въодушевляването ѝ. Да, беше чаровница. Толкова освободена и пряма, независимо дали изказва мнение, или се радва. Настигна я и остана настрана от водата, като се стараеше да опази сухи платнените си обувки.

— Разкажи ми случката с кървящите крака — помоли той.

Габи го погледна и повдигна от изненада светлите си вежди.

— Случките — поправи го. — В множествено число. Всеки път, когато снимали филм, Прис карал майка ми да репетират часове наред, докато на краката ѝ се появявали мехури, които се пукали и кървели. Разправяше ми, че веднъж ѝ се наложило да намотае толкова много бинт, че не могла да обуе другите си обувки.

— Изглежда е перфекционистка като моя баща. Какви други случки ти е разказвала?

— Чакай да си припомня. Обичала е да се шегува с него по време на работа. Веднъж например напълнила устата си с дъвка и точно, когато трябвало да я целуне, направила голям балон. Обаче мама казва, че колкото и да се е стараела, никога не успявала да го развесели. Мисля, че любимата ми история е тази за костюма ѝ от пера.

— Но той е алергичен към перата!

— Знам. Мама скрила костюма така, че Прис да не може да го намери и изхвърли, както се заканвал. И когато се карали за нещо, тя обличала дрехата и се стараела перата да се разхвърчат навсякъде, докато накрая го обземал пристъп на кихавица. — Габи се засмя. — Баща ти никога ли не ти е разказвал за това?

— Може и да го е правил, но не и пред мен. Двамата с него рядко говорим за интимни неща.

— Нещо, по което си приличаме.

— Ти определено си близка с майка си. Нима не си била близка и с баща си?

Тя поклати отрицателно глава и се извърна към океана. Дали защото искаше да погледа как чайките се вият и гмуркат да търсят храна? Или за да не може той да види изражението на лицето ѝ?

— Баща ми беше преуспяващ и много зает лекар — поясни и млъкна.

Слънцето озари разпуснатата ѝ коса и тя засия като ореол с пленителни златисти отблясъци. Искаше да я докосне, ала твърдата стойка на раменете ѝ възпря ръката му. Тя направи полукръг с пръстите на краката си, но скоро една вълна го заличи.

Обърна се и го погледна.

— Предполагам, че беше прекалено зает, за да угажда на най-малкото си дете.

— Не смятам, че един родител угажда на детето си като е близък с него.

— Думите са мои, не негови. Ние никога не изяснихме какво всъщност не е наред в отношенията ни. А сега е твърде късно. Татко почина преди няколко години.

Изглеждаше толкова тъжна, разгневена и ограбена, че на Кит му се прииска да я прегърне и успокои. Вместо това обаче пхна ръце в джобовете си и се загледа в прииждащата голяма вълна.

— Поне имаш майка си — каза той накрая.

— Вярно е. С нея сме много близки приятелки. Трябва да призная, че когато се срещнахме за първи път, в известна степен бях настроена враждебно към теб поради тази особена връзка, която съществува между нас двете. — Думите ѝ прозвучаха малко виновно. — Не можех да направя нищо, а исках да я защита. Смятах, че си същият като баща си и очаквах най-лошото.

— О, моля те! Та аз съвсем не съм като него! „Май погледът ѝ говори, че се заблуждавам“ — каза си Кит, но дори да беше така, тя не изрази мислите си гласно.

— Близостта с майка ти ли те накара да се насочиш към шоубизнеса?

Тя сви рамене.

— Никога не съм се замисляла над това. Просто винаги съм знаела какво искам. Откакто се помня, все подготвях разни „представления“ за нашето семейство и съседите.

— Сама?

— Не. Винаги успявах да продумам другите деца да ми помогнат. Най-често това бяха ученици от класовете по танци или пеене. По-големият ми брат и двете ми сестри никога не са се интересували от нещата, които правех. Може би затова не бях много близка с тях.

— Ако щастieto ми се бе усмихнало и имах сестра или брат, щях да се постарая да бъдем много близки.

— Щом си сигурен, че би могъл да постигнеш близост с брат или сестра, защо не си успял с баща си?

Той нямаше готов отговор — поне правдоподобен, затова смени темата на разговора.

— Може би е време да се връщаме. Чака ни работа.

— Мислех, че сме свършили за днес.

— С репетициите — да. Но ни предстои да решим от какъв реквизит и осветление имаме нужда. А също така да послушаме другите две мелодии, на които се спряхме.

— И да гледаме видеозаписи на оригиналните изпълнения?

— Може да направим и това — съгласи се той с очевидно нежелание.

Не бе никак ентузиазизиран от предложението ѝ, но трябваше да признае, че предишното ѝ предложение се оказа сполучливо. Техният танц „Ще те омагьосам“ щеше да прилича на този на родителите им, ала щеше да носи белег на индивидуалност и това го удовлетворяваше.

Чувстваше Габи близка. Дали заради партнирането, дали заради личните им откровения, или и заради двете, но не желаше денят да свършва...

— Не бих искал да си тръгнеш със залеза — промълви той. — Можем да вечеряме заедно. Какво ще кажеш? Ще останеш ли? Дори бихме могли да поплуваме, стига да искаш.

— Нямам бански костюм.

— Не ти е нужен — пошегува се Кит. И за да изтрие възмутеното изражение, появило се на лицето ѝ, бързо допълни: — Имам няколко комплекта за гости. Все някой от тях ще ти стане.

Строгото изражение изчезна от лицето ѝ.

— Предполагам, че мога да остана. Само се надявам, че мама няма да бъде разочарована.

— У Люсил няма да ѝ бъде скучно.

— Вярно е. Но може би е разчитала да излезем някъде заедно.

— Можеш да се обадиш и да се увериш, че всичко е наред.

Не бе разбрал колко зависима бе Анита от дъщеря си. Все пак бяха в нещо като почивка, макар и работна. Като че ли завиждаше малко на особената им близост. Габи се разбираше добре с майка си, но тя винаги работеше и често отсъстваше заради снимките.

Постара се да потисне всички мрачни мисли. Поеха към дома му. Каза си, че това е началото на едно професионално приятелство... И мисълта го успокои.

Радостна, че дъщеря ѝ се забавлява, Анита очакваше вечерта, която щеше да прекара в ресторант с човек на нейната възраст — с Люсил. Стоеше в салона и чакаше старата си приятелка, когато Харви Уанстейн слезе по стълбите, като пригладжаше краищата на една малка перука на темето си. Беше облечен в стар кафяв костюм с карирано сако и подхождаща му папийонка.

— С нас ли ще бъдеш на вечеря? — попита тя комедианта.

— О, не. Защо?

— Ами, доста си се издокарал. Къде отиваш?

Той погледна нервно часовника си.

— Да търся един приятел.

— Искаш ли да те закараме?

Сякаш обезпокоен, Харви се отдръпна.

— Не, ще се оправя идеално и със старата си бричка. Не ми е необходима лимузина, за да впечатлявам хората.

Неговото поведение ѝ се стори озадачаващо, но преди да му поиска обяснение, Люсил се появи на стълбището и Харви изчезна през входната врата. Анита погледна след него намръщено.

— Нещо не е наред ли? — попита Люсил и оправи шала от норка върху роклята си от сива дантела.

— Харви се държи ужасно странно.

— Май нещо го терзае, но той си мълчи. Е, какво пък, предполагам, че скоро всичко ще излезе наяве.

— И аз така мисля.

— Хайде, да вървим. — Люсил я хвана под ръка и я поведе към вратата. — Толкова съм гладна, че бих могла да изям и гърмяща змия.

Сурова!

Бяха изминали значително разстояние, когато Анита се сети да попита къде отиват.

— В „Чейсънс“. Любимият ресторант на Рони Рейгън, а и моят. Предполагам, не си знаела, че с бившия президент имаме нещо общо, нали? — пошегува се Люсил. — Помислих, че сигурно ще умреш от радост, ако посетиш това място, след като сме спомогнали за неговото откриване.

Анита не отвърна. Помнеше събитието твърде добре — беше през 1937 година. Тогава Прис Гарфилд я бе съпроводил...

Усети, как стомахът ѝ се свива. Това беше нелепо! Трябваше най-сетне да спре да реагира по този начин всеки път, когато нещо ѝ напомнеше за бившия ѝ партньор. Вече беше взела решение да преодолее миналото. И въпреки това, когато след четвърт час влязоха в ресторанта със стени от чамова ламперия и се настаниха в едно от огромните сепарета, покрити с червена кожа, още не се беше успокоила. Келнерът взе поръчката за напитките и им остави менюто.

— Говори се, че духовете на У. С. Филдс, Джон Баримор и Ерол Флин често се явяват тук, за да търсят славата от доброто старо време на Холивуд — каза Люсил. — Погледни, ето и един жив дух — Грегъри Пек. — Тя махна с ръка и известният актьор с посивяла коса ѝ отговори по същия начин. — А ей там е Лиз Тейлър. Пиперките на „Чейсънс“ са любимото ѝ ядене. — Засмя се и понижи глас: — Докато снимала „Клеопатра“ са ѝ ги доставяли в огромни количества чак отвъд океана.

Анита гледаше менюто си.

— Това сигурно ѝ е струвало едно малко състояние. Вероятно са били най-скъпите пиперки в света.

— Може би, но си заслужават всеки похарчен цент! Всъщност точно това смятам да поръчам. — Грабна дамската си чанта и се заизмъква от сепарето. — Избери си нещо за ядене, а аз ще отида да си напудря носа.

— Чакай, ще дойда с теб.

— О, не, няма нужда. Връщам се веднага.

— Ако наистина е така... — Анита се чувстваше странно — без съмнение, защото бе на любимото си място, сама със спомените си.

Не усети, че някой я наблюдава, докато върху менюто ѝ не се появи една-единствена роза. Погледна с разширени от учудване очи нагоре и пое дълбоко дъх. Миналото ѝ бе дошло, за да застане лице в лице с нея, независимо дали беше готова за това, или не.

— Здравей, Анита — поздрави Прис. — Няма ли да ме поканиш при вас?

След като не получи отговор, той седна край нея и попита непряко:

— Е, какво става с теб?

ШЕСТА ГЛАВА

— Какво имаш предвид? — попита Анита, щом се съвзе от внезапното му появяване. Взе розата и я премести настрана. — Какъв е бил животът ми през последните петдесет и три години ли?

— Наистина ли е минало толкова време? — Гласът му звучеше невинно, макар че прекрасно знаеше колко години, месеци, седмици и дни е живял без нея. — Това означава, че си ги броила и че все още мислиш за мен.

— Да мисля за теб?! Заблуждаваш се.

— А аз мислех за теб. — Не можеше да повярва колко красива е Анита, точно каквато я помнеше. — Винаги съм мислил за теб и винаги ще мисля.

— Ха!

Той се вгледа в гневните ѝ сини очи. Искрящият им цвят се подсилваше от свободната светлосиня рокля.

— И двамата направихме някои грешки, Анита.

— Ти си този, който сгреси.

— А какво според теб е бягството ти и това, че заряза Калифорния и кариерата, която бе от изключителна важност за теб?

— А какво според теб е това, че се ожени за първата попаднала ти млада артистка?

— Беше голяма щуротия — призна той. — Четири от петте ми брака бяха грешки.

— Значи наистина си обичал една от съпругите си?

Прис се усмихна. Май долови в гласа ѝ ревност.

— Един мъж не може да копнее вечно по една жена, макар че, както изглежда, аз доста се постарях в това отношение. А какво ще кажеш ти? — Наведе се през масата и опита да хване ръката ѝ, но тя я издърпа рязко. — Обичаше ли съпруга си?

— Разбира се, че обичах Робърт, иначе нямаше да се омъжа за него! — отвърна възмутено тя.

Ала очите ѝ я издаваха.

— И никога не си мислила за мен?

— О, разбира се, че съм мислила — винаги, когато гледах по телевизията реклама на някой от старите ни филми.

Бе заядлива както винаги. И увърташе. Прис чувстваше, че не му казва цялата истина. Но щеше да я чуе от нея, дори ако това щеше да бъде последното нещо през живота му! Забеляза с крайчеца на окото си приближаващия келнер, който носеше две напитки на таблата. Махна му с ръка, за да го отпрати, и каза:

— Мислех за теб през цялото време.

— Между женитбите си?

„И по време на тях“ — отвърна той мислено.

— Нямахте да имам няколко брака, ако ти не беше толкова упорита — отвърна ѝ раздражен, че го кара да изпитва вина, че не е успял да я забрави. — Трябваше да се омъжиш за мен, когато те помолих.

— Имаш предвид, когато поиска да го направя. Прис, ти ме задушаваше. Постоянните ти опити да ме заведеш пред олтара бяха просто един пример за това как възнамеряваше да се разпореждаш с целия ми живот!

Невинаги старите рани зарастват с времето. Щом чу до болка познатото обвинение, Прис усети, че го обзема гняв.

— И затова, вместо да останеш тук, при мъжа, когото твърдеше, че обичаш, и да се постараяш да го направиш по-добър, ти избяга!

— Е, няма що, двамата го раздавате точно както в доброто старо време — каза Люсил и остави чантата си върху масата. — Тц, тц, тц.

Той изстена и се облегна назад. Не можеше ли Люсил да изчака още малко!

Анита премести подозрително поглед от него към приятелката си.

— Май не си изненадана, че виждаш Прис? Нима си знаела, че ще бъде тук?

— А сега недей да обвиняваш Люсил! — каза ѝ Прис. — Разбрах къде ще вечеряте и се отбих да ви видя.

Отчасти това бе истина. Уреждането на срещата бе негова идея, макар че Люсил бе щастлива да участва в осъществяването ѝ.

— Как си разбрал? — предизвика го Анита.

— Ама, че работа! — Приятелката ѝ протегна ръка и седна от другата ѝ страна. — Слушайте, време е да спрете да спорите и да започнете да се държите като цивилизовани хора. Опитайте да бъдете приятели, поне заради децата ви!

Последното нещо, което желаше Прис, бе да е приятел на Анита, но ако тя се съгласеше, това все пак щеше да бъде едно начало. Така поне щеше да има някакъв шанс.

Протегна ръка към нея.

— Ставаме ли приятели?

— По-скоро бих хванала усойница — отвърна Анита.

— Какво ще кажеш, ако се споразумеем да не се караме?

— Няма защо да се притесняваш за това. Едва ли ще се виждаме често.

Той се изправи. Мрачното му изражение не бе престорено.

— Щом искаш... Мисля че... Е, няма нищо. — Обърна се с намерението да си тръгне.

— Чакай!

Той потисна усмивката си и се извърна отново към нея.

— Да?

Вирнала нос, Анита му подаде ръка.

— Приятели сме. Заради децата.

— Чудесно! — заяви Прис, вече без да сдържа усмивката си.

— Сигурно ще се видим на откриването на „Сърце до сърце“.

— Разбира се — потвърди той, но си мислеше, че ако иска да ѝ каже нещо съществено, то ще трябва да бъде преди откриването.

Отдалечи се, като стъпваше наперено.

Анита го гледаше как си отива с чувството, че губи нещо много скъпо, а в мислите ѝ цареше хаос. Изведнъж ресторантът ѝ се стори празен без него.

— Добре ли си, скъпа? Ако искаш, можем да се приберем вкъщи.

Дрезгавият глас на Люсил ѝ припомни за какво бяха дошли тук.

— Вкъщи? — повтори Анита. — Защо? Нали сме излезли да прекараме вечерта в града?

Люсил премигна.

— Разбира се.

Келнерът се върна, остави питиетата и взе поръчките им. През цялото време, докато вечеряха, Люсил забавляваше гостенката си с

разкази за известни личности от Холивуд. Съвсем разумно не засегна повече темата за Прис. След десерта предложи да отидат да пийнат по нещо в някое нощно заведение, но Анита помоли да я извини и отказа, тъй като забеляза, че приятелката и е уморена. Все пак Люсил беше по-възрастна от нея с десет години.

Когато станаха да си вървят, Анита взе розата. Докато пътуваха към къщи, си припомни разговора с Прис, особено в частта му за Робърт. Беше искрена, когато му каза, че е обичала съпруга си, макар — може би — и недостатъчно. Беше чакала години Прис да осъзнае грешката си, да се разведе и да я потърси. После си бе наложила да не мисли за него и започна да се среща сериозно с други мъже. Беше лесно да обикне човек като Робърт Лакроа. Кой твърди, че взаимните чувства следва да бъдат еднакво силни?

По ирония на съдбата Прис се разведе за първи път няколко месеца след нейната сватба.

Тя плака, изправена пред една любов, която бе заключила в сърцето си, но която никога не можа да забрави. Потвърди отново решението си да бъде най-добрата съпруга, която Робърт би могъл да желае. Бе го обичала, както и четирите деца, с които бяха благословени. Беше щастлива през повечето време, ала ставаше съзливосантиментална, когато седеше сама и имаше глупостта да гледа някой от старите си филми.

Въпреки всичко, Робърт бе надникнал в душата ѝ и бе разбрал истината. Анита знаеше, че това бе причината, поради която бе настоял тя да унищожи всичките си спомени, свързани с Холивуд. Съпругата му отказа. Повече никога не повдигнаха този въпрос, обаче отношенията им се промениха, макар че външно това не се забелязваше.

Пристигнаха в имението на Бевърли Хилс и тя излезе от състоянието на унес. Извини се и се качи в апартамента на третия етаж. Първото нещо, на което погледът ѝ попадна щом влезе във всекидневната, бе албумът, който Люсил беше оставила върху масичката за кафе. Въздъхна с примирение, седна, остави розата и го взе. Започна да разлиства страниците, докато намери това, което търсеше.

Снимката бе черно-бяла, но Анита помнеше точния оттенък на роклята си с прасковен цвят, обсипана с пайети. Докосна с върха на

пръста си розата на ревера на Прис. Беше ѝ я дал, когато дойде да я вземе за премиерата на „Потупай ме по рамото“, ала тя бе настояла той да носи символа на тяхната любов...

Онази вечер Прис ѝ бе предложил да се омъжи за него...

Холивуд, 1937 година

Анита слезе от лимузината на студиото и се оказа в ослепителния свят на светкавиците, проблясващи пред „Лос Анжелис Тиътър“.

— Госпожице Брукс?

Усмехната, тя се обърна към непознатия глас, застана за снимка и помахаше с ръка точно когато в лицето ѝ избухна нова светкавица.

— Анита, вярно ли е, че с Прис сте пренесли любовта от екрана в личния си живот?

— С Прис сме много близки приятели — отвърна тя на репортера.

Застанал точно зад нея, Прис обви с ръка талията ѝ и я поведе по червената пътека, опъната през покрития с мозайка тротоар. Минаха между масивните колони и влязоха във фойето, украсено с огромни огледала, блестящи полилеи и ослепителен кристален фонтан.

— Ей, богу, ще бъде една вълнуваща вечер, нали? — прошепна Анита, докато мислеше, че най-съкровената ѝ мечта е на път да се сбъдне.

— По-вълнуваща, отколкото предполагаш — каза Прис.

Долови нервността му и сметна, че причината е в суетата, съпровождаща премиерата. Той мразеше да бъде център на внимание, а студиото рекламираше „Потупай ме по рамото“ като филм на годината. Нищо не липсваше за приема, който следваше прожекцията и всяка по-известна личност в Холивуд се намираше тук, за да види другите и да бъде видяна от тях.

Това беше най-важната нощ в живота ѝ!

През следващите няколко часа ѝ се струваше, че лети в облаците, поздравяваше известни и неизвестни звезди, позираше за снимки, отговаряше на въпроси на репортери, а Прис заставаше на заден план винаги, когато бе възможно. Най-прекрасният момент настъпи след

прожекцията. Запалиха всички светлини и двамата бяха аплодирани дълго.

Анита махаше с ръка и изпращаше въздушни целувки, докато Прис стоеше, пъхнал ръце в джобовете, и опитваше да се усмихне.

После публиката се оттегли в сутерена на театъра. Там имаше бална зала и всички можеха да ядат, пият и танцуват под музика от филма, изпълнявана от малък естраден оркестър. Специална система от призми проектираше за втори път „Потупай ме по рамото“ върху малък екран.

— Анита, хайде да се измъкнем — помоли тихо Прис. — Искам да те попитам нещо много важно...

— Да се измъкнем? Сега?

Преди той да успее да обясни какво има предвид, пред тях спряха Люсил Толбът и кокалестият ѝ съпруг Джим Дикс, за да се чукнат с шампанско.

— Хей, как се чувства човек, когато е звезда? — попита Люсил.

— Прекрасно! — отвърна Анита.

Прис обаче не каза нищо...

Съзнаваше, че той просто гори от желание да се махне оттук, да се спаси от стотиците хора и шума. Мисълта за това развали удоволствието ѝ. Желаше да се наслади докрай на светлините на прожекторите, попаднали най-сетне върху тях с петия им подред филм. Беше чакала славата цял живот. И сега, след като я бяха постигнали заедно с Прис, той искаше да се оттеглят!

— Двамата сте превъзходна двойка — каза Джим, — както на екрана, така и извън него.

— Особено извън него — уточни Прис.

— И кога възнамеряваш да я вържеш, за да не ти избяга?

Прис се огледа нервно.

— Вижте, ще имате ли нещо против, ако отведа моето момиче в някой ъгъл и остана за малко насаме с него?

Люсил повдигна вежди.

— Искаш да бъдете сами, така ли? Можем да го разберем, нали?
— Погледна съблазнително съпруга си.

— Ами, скъпа, ако не внимаваш, може да се озовеш на рамото ми и аз ще те изнеса насила оттук, това е!

Люсил се засмя, когато Прис задърпа Анита към прикрито място, далеч от тълпата. Лицето му бе изопнато и бледо.

— Прис, какво има? Добре ли си?

— Да. Не. Не съм... Не съм сигурен.

Тя се обезпокои.

— Може би трябва да поседнеш.

— Не. Трябва да коленича.

— Моля?

— Предполагам, че е необходимо да коленича, ако искам да го направя както трябва — изрече приглушено. Застана на едно коляно и хвана ръката ѝ. — Анита, вече знаеш колко много те обичам. Ще ме удостоиш ли с честта да се омъжиш за мен?

— Да се... омъжа?

Усети как я залива вълна на щастие, но все пак не можеше да се съгласи толкова лесно. Хранеше известни съмнения към брака. Тази институция не бе донесла щастие на майка ѝ и двете бяха страдали при развода ѝ. Освен това, въпреки че обичаше Прис с цялото си сърце, самата мисъл да се омъжи за него я изплаши. Бе толкова самоуверен и властен! Ако му разрешише, щеше да командва всяка нейна стъпка.

— Изглеждаш шокирана. — Изправи се. — Предполагам, това означава, че не желаяш да се омъжиш за мен, така ли е?

— Прис, ти си единственият мъж, за когото бих се омъжила! Ала предложението ти е съвсем неочаквано!

— Неочаквано? Познаваме се почти от две години. Влюбени сме един в друг поне през половината от това време. Ако все още ме обичаш.

— Разбира се, че те обичам! Просто... — Опита да намери думи, с които да изрази как се чувства, без да го нарани. — Аз... Аз съм толкова млада...

— Ти си на осемнадесет години. Много момичета се женят дори и по-млади.

— Е, добре, аз не съм от тях.

— Така е. Ти си звезда. — Държеше се хладно и изглеждаше силно наранен.

Анита не можа да се въздържи и обви ръце около врата му.

— Прис, моля те да ме разбереш. Искаш от мен да взема най-важното решение в живота си. Аз желая брак, който да продължи,

докато смъртта ни раздели. Обичам те! — Усети как той се отпуска се почувства поуспокоена. — Сигурна съм, че си подходящ за мен, но все още не съм готова да се обвържа за цял живот.

— Наистина ли ме обичаш? — попита Прис с по-ведър глас.

— Обожавам те! Единственото, за което те моля, е да ми дадеш време.

— Добре. — Въздъхна тежко.

Анита го целуна по бузата.

— Ти си най-разбирацията, най-прекрасният мъж на света!

Той я привлече за прегръдка и целувка, която за нея беше сладко-горчива. Защото, въпреки всичко, което каза, въпреки че го обичаше и желаше да се омъжи за него някой ден, усещаше, че я обзема безпокойство. Външно бе смела и самоуверена, ала всъщност я изпълваше страх, че няма да може да се измъкне от сянката на силната му натура.

А ако никога не се почувства готова?

Малибу, наши дни

— Скайлър, не можеш да си отидеш. Какво ще правя без теб?

Мъжът с изискан вид и посребрени коси повдигна едната си вежда.

— Честно казано, Джъстийн, глупаво е жена на твоята възраст да се унижава така.

— Добре, смятай ме за глупачка! Само не си отивай! — Хвърли се към вратата, за да препречи с тяло пътя му.

Скайлър я сграбчи за ръка и я дръпна настрана с такава сила, че тя се блъсна в пиедестала, поставената върху него скулптура се олюля, падна и се разби на пода. Джъстийн ахна и сложи ръка на шията си, украсена със сапфирена огърлица с цвета на очите ѝ.

— Нямам време за твоите глупости — изръмжа Скайлър. — Ксанта ме чака. — И излезе.

— Скъпата сладка Ксанта! — изрече злобно Джъстийн и отметна с ръка кестенявите коси от челото си. — Когато приключи с нея, ще съжалява, че въобще е чувала името Скайлър Алджертън Радклиф!

Изображението на ядосаното ѝ лице потъмня до черно.

Габи изръкопляска.

— Очаквайте следващата серия!

— Да — каза Кит, пресегна се през плота, покрит с лъскави сини и бели мексикански плочки, и изгаси портативния телевизор. — Или поне така се надява мама. Иска да продължи да играе, докато може да се движи и да говори.

— Лана Уърт е идеална за ролята на Джъстийн Хок. Не, че прилича на героинята си — допълни бързо Габи.

— Никак даже — засмя се той.

Стана му приятно от похвалата на Габи и се зарадва, че се беше сетил да включи „Кокошарника на Хок“ докато вечеряха. Може би сериалът наистина беше превзет, ала бе забавен и имаше множество верни почитатели. Гордееше се с майка си. Между него и жената, която, въпреки че не бе имала достатъчно време за него, докато той беше дете, го бе дарявала винаги с любов, се бе установило непринудено приятелство.

— Иска ми се да те запозная с майка си, но този месец „Кокошарника на Хок“ се снима в Монте Карло.

— В Монте Карло! Колко вълнуващо! Обзалагам се, че би могла да ни разкаже много интересни случки за сериала — каза Габи и мушна парче печена риба в устата си.

— Повече от обичайното. Чарлз Броуди — актьорът, който изпълнява ролята на Скайлър, е голям зевзек. Преди време трябваше да снимат доста разгорещена сцена в спалнята. Майка ми мрази подобни сцени, но няма как. Както и да е, докато се промъквала внимателно между чаршафите, Чарлз ѝ казал да погледне надолу. Бил закачил отпред на банския си огромна гумена змия. Майка ми мрази змиите — истински или каквито и да са. Закрепяла, скочила и устроила на екипа нещо като частно представление.

— Сигурно се е почувствала ужасно неудобно.

— Сграбчила чаршафа и избягала от снимачната площадка. Чарлз я увещавал половин час пред вратата на гримьорната ѝ да излезе и да продължат снимките. — Кит се разсмя, като си спомни версията на майка си за случката, сигурен, че бе поукрасила нещата. — А после, разбира се, след няколко дена си отмъстила.

Габи се усмихна.

— Браво на нея. Какво е направила?

— Чарлз носел перука. Тя намерила някаква пудра, причиняваща сърбеж, и наръсила перуката. Точно по средата на сцената той започнал да се чеше по главата. Наложило се режисьорът да спре снимките и да започнат отново. След като това се повторило няколко пъти, най-сетне Чарлз разбрал какво е станало.

— Ядосал ли се е?

— Майка каза, че захвърлил перуката със смях.

Габи също се разсмя и допи виното си. Кит бе радостен, че я помоли да остане, и разля остатъка от „Шардоне“-то в двете чаши. Беше непретенциозна жена и подобно на него нямаше нищо против да вечерят в уютната кухня, вместо в официалната трапезария от другата страна на плота. Хвърли бутилката в кошчето за боклук, излезе на терасата и взе последните парчета риба от вградената скара, където я поддържаше топла.

— Желаш ли нещо допълнително? — попита и постави платото до ръба на масата. — Риба? Салата?

— Ммм, не, нищо.

— Дори сладолед с парченца лакта?

Габи сбърчи нос.

— Ох, моята слабост! Може би съвсем малко... Но ако утре по време на репетицията не успееш да ме вдигнеш, вината ще е само твоя — така ме изкушаваш!

— Съмнявам се, че може да се появи такъв проблем — отвърна той с усмивка. — По-силен съм, отколкото предполагаш.

Посегна да вземе чинията й, но тя го възпря с ръка.

— Бих могла поне да поприбера.

Прибраха, като си помагаха дружелюбно, и след няколко минути кухнята беше в пълен ред. Докато Кит извади от фризера картонената кутия със сладоледа, Габи намери купите и лъжиците. Той се чудеше, дали вече е свикнала достатъчно с него, за да поговорят за нещо, което цял ден не му даваше мира.

— Какво те накара да приключиш с Бродуей, Габи? — Загреба лъжичка сладолед.

Погледна го неспокойно и вдигна за малко упоритата си брадичка. После омекна, сви рамене и отвърна:

— Времето. Вече не беше на моя страна.

— То наистина може да създаде проблеми, ала ти младееш за възрастта си.

— Казвали са ми го. Но вече започнах да я усещам. Не физически, а умствено. Трудно е да продължаваш да се бориш, ако не вървиш наникъде.

Кит върна кутията във фризера. Разбираше колко ѝ е тежко да говори за тези неща, обаче не можеше да спре дотук.

— Трудно ми е да повярвам, че никой не е съзрял таланта ти.

— Има хиляди талантливи професионални танцьорки, които търсят работа в Ню Йорк.

— Но в теб има нещо особено!

— Благодаря. В теб също.

Последва приятна тишина, докато изядоха сладоледа. „Може би се получава нещо по-особено, когато танцуваме заедно“ — помисли Кит. Никога досега не бе чувствал такава хармония с друг партньор... Нито пък беше изпитвал подобно раздразнение. Вероятно тези две неща вървят ръка за ръка. Хората проявяват склонност да си лазят по нервите, ако са свързани ежедневно с работа, изискваща тясно сътрудничество. Нищо чудно именно това да бе съсипало любовта между Прис и Анита.

Не му се искаше да развали вечерта с мисли за миналото, затова попита:

— Готова ли си за плуването?

— Нима имаш и скрит басейн? Май ваната не става за тази работа.

— Искаш басейн, когато океанът е на наше разположение?

— Плуваш в океана нощем?

— Понякога. Какво има? — попита той и понижи глас. — Да не те е страх от акули?

— Повече от тези в човешки образ — отвърна тя със смях.

Кит също се разсмя.

— Точно когато човек е решил, че е безопасно да се върне във водата, и... Какво казваш? Имаме около час до началото на прилива, така че няма защо да се притесняваш.

— Не мислиш ли, че ще е студено?

— Мога да те стопля.

— Имаш готов отговор за всичко, Кит.

— Обикновено е така.

— И обикновено си прав, нали?

— Винаги!

Габи вдигна вежди.

— Хм, никаква склонност към самокритика.

— Самоувереността означава успех. И така, какво ще правим?

— Предавам се — отвърна тя с тежка въздишка. — Къде са тези бански?

— В спалнята за гости. Оттук, моля.

Последва го през всекидневната. Влязоха в просторна стая. Той отвори вратата на вградения гардероб и издърпа едно от чекмеджетата.

— Избери си.

Тя огледа разбърканите бански костюми в най-различни цветове.

— Изглежда си страхотен домакин.

— Старая се. — Отдръпна се от гардероба. — На закачалките има и няколко халата.

Щом той излезе от стаята, Габи порови из костюмите, някои от които бяха бикини. Взе едно горнище и се зачуди дали е осигурен от него за използване от гости, или банският принадлежеше на негова приятелка. Мисълта я накара да го остави, въпреки че не ѝ беше ясно защо се почувства неловко. Естествено е той да има връзки с жени в личния си живот. Всъщност какво я засягаше това? „Аз съм само негов партньор в танците — припомни си, — и то временно.“

И какво толкова я привличаше у него? Спомни си целувката, към която го бе подтикнала по време на репетицията, и отново усети как я облива топла вълна на смущение.

Мушна ръце в чекмеджето и извади най-голямото парче материя, което успя да намери. За щастие целият бански в тюркоазен цвят ѝ беше по мярка. Без да губи повече време, свали дрехите си и го облече. И едва след това се запита дали не трябваше да направи избора си по-старателно... Отпред банският беше с умерена кройка, но гърбът бе открит доста под талията ѝ.

Точно се чудеше дали да не потърси нещо по-скромно, когато Кит я повика от другата стая.

— Хей, още ли не си готова?

— Ей сега!

Грабна един хавлиен халат с бродирани тропически цветя по яката и маншетите, който сега щеше да я скрие добре — навън бе тъмно. Закопча го отпред, оправя косата си, вързана на опашка, и излезе от спалнята.

Вече я чакаше, облечен в тъмнозелен плюшен халат, подсилващ цвета на очите му. Обгърна я с поглед.

— Извинявай, ако съм те накарала да ме чакаш — каза тя, като изпита неудобство от изпитателния му оглед.

Той лукаво повдигна едната си вежда.

— Помислих, че имаш проблеми с връзките на банския или нещо такова. Вече се канех да предложа помощта си. — Думите му я накараха да си поеме дълбоко дъх.

— Оправяла съм се с доста по-сложни костюми без чужда помощ, но оценявам жеста.

Кит се засмя, взе две плажни хавлии и я поведе към терасата, поставил ръка на раменете ѝ. Включи лампите отвън, които осветиха не само стъпалата, водещи към брега, но и пространството пред самата къща. Пясъкът блестеше с мек златист оттенък под синьо-черното небе. Спуснаха се надолу и бързо пресякоха плажната ивица.

— Можем да оставим нещата си тук — предложи Кит, когато стигнаха до края на осветения пясък. — Така ще можем да ги видим, като излезем от водата.

Хвърлиха хавлиите и халатите на няколко метра от мястото, където големите вълни се разбиваха. Пенливата вода въздишаше ритмично, прииждаше и се отдръпваше. Осветеното от луната небе над тях бе безоблачно и осеяно с безброй звезди. „Идеален декор за любов“ — помисли Габи, когато той я хвана за ръка и се втурна напред. Намери се обгърната от хладната вода, преди да успее да се поколебае.

— О! — изпищя силно тя и опита да издърпа ръката си, но Кит я повлече бързо навътре.

— О, не, недей. Вече не можеш да се откажеш!

— Водата е много студена!

— Освежаваща е — поправи я със смях. — И предложението ми да те стопля още е в сила.

— О, така ли? — Плисна вода в лицето му със свободната си ръка.

— Хей! — Отпусна ръката ѝ достатъчно, за да успее тя да се изплъзне, и започна да я плиска с две ръце.

Смееща се, Габи опита да избяга от водния порой, който я обливаше, ала скоро се озова в прегръдката му, мокра и трепереща.

— Студена си. Трябва да направим нещо.

Сключи ръце на гърба ѝ. Тя усети как топлината му се разлива в нея и протестът замря на устните ѝ. Беше ѝ толкова приятно да усеща неговия допир! Романтичният декор и последните няколко часа, изпълнени с дружелюбие, ги привличаха един към друг неудържимо. Луната изливаше върху тях своята магия.

— Знаеш ли, Габи, ти си много красива — изрече Кит сериозно. Лицето му бе съвсем близо до нейното.

Дъхът ѝ секна. Все пак опита да се пошегува:

— Дори и мокра?

— Изглеждаш великолепно и си привлекателна при всякакви обстоятелства...

Този път Габи нямаше готово остроумие в отговор. Това, че Кит я желаше, я накара да изтръпне цялата. Когато устните му намериха нейните, тя разбра, че в този миг една целувка е нещо съвсем естествено.

Неговата топлина контрастираше рязко с тъмната хладина на водата, която се плискаше около тях.

Обви ръце около врата му и щом усети езика му, разтвори инстинктивно устни.

Това, което бе започнало като внимателен опит, вече се превръщаше в нещо по-сериозно, когато водата се отдръпна, а после отново ги заля с огромна вълна. От нейната сила двамата загубиха равновесие и паднаха заедно. Водата ги понесе към брега и ги изхвърли върху пясъка.

Очарованието на мига бе разрушено и Габи се засмя смутено.

— Също като във филмите!

Но настойчивият му поглед я омагьоса отново.

— Филмите... — повтори той с дрезгав глас, преди да я целуне пак.

Една друга вълна ги обгърна като одеяло и Габи се остави във властта на силата, на която не бе в състояние да устои...

СЕДМА ГЛАВА

— Наистина ли мислиш, че можеш да убедиш Кит да бъдеш с костюми, идентични с моите? — извика Анита от банята.

— Не виждам защо пък не. — Габи постави една от оригиналните рокли на майка си в торбата за дрехи. Беше установила, че най-лесният начин да убеди Кит за нещо е, като му го демонстрира. — Успяхме да се споразумеем, когато подбрахме трите номера, които ще използваме. После го накарах да изгледаме видеокасетите. В резултат хореографията не е съвсем същата като на Прис, но някои движения си приличат.

Не искаше да каже на майка си, че предпочита хореографията на сина пред тази на бащата. Танците на Прис бяха сложни, весели и очарователно романтични, ала тези на Кит имаха чувствена сила, която лично тя намираше за много по-завладяваща.

Анита продължаваше да се занимава с косата си.

— Значи, вече не се карате с Кит?

— Не бих казала такова нещо. Няколко пъти спорихме, но не е нещо сериозно — увери я Габи. — Мисля, че е невъзможно да се разбираш с партньора си идеално.

— Знам и го помня добре.

Габи стисна зъби, за да не каже за Прис нещо лошо, което би могло да разстрои Анита. Не бе преодоляла своята антипатия към бащата на Кит, още повече, след като разбра колко хладно се държи Прис със сина си. Как е възможно някой да бъде толкова студен? Нищо чудно, че този човек бе направил майка й нещастна.

— Ти също участваш в хореографията, нали? — попита Анита, като влизаше във всекидневната.

Дъщеря ѝ продължи да събира нещата си за репетиция и се опита да отговори уклончиво.

— Правя някои предложения.

Но по изражението на възрастната жена разбра, че не е успяла да я заблуди.

— О-хо, това ми звучи познато. — Анита скръсти ръце и сви вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Прис ми позволяваше да давам предложения, после вършеше всичко така, както той искаше. Имам чувството, че Кит е същият.

Габи се размърда неспокойно, като се запита доколко бащата и синът наистина си приличат. Мразеше да сравнява Кит с Прис, особено след кратката им романтична интерлюдия на брега поминалата нощ. Бяха спрели навреме, преди някой от двамата да се е увлякъл твърде много. Въпреки това подозираше, че отчасти майка ѝ е права.

— Кит наистина е по-добър в хореографията от мен — каза тя, без да разбира защо го защитава. Налагаше се да бъде упорита докрай, за да успее да го убеди да промени дори най-дребното нещо. — Но аз също имам дял в изпълнението.

— Знам, че е така, скъпа. Обикновено даваш от себе си много повече отколкото би следвало. Просто съм обезпокоена, че и Кит като баща си ще използва същата тактика и ще се опита да те постави в подчинение на своята личност. — Като че ли за момент Анита се върна в миналото, после се отърси от очевидно неприятните мисли. — Не трябва ли вече да вървиш?

— Права си.

Целуна майка си по бузата, взе от дрешника чантата за репетиции и тръгна към вратата.

— Ще се видим довечера.

— О, не съм много сигурна.

Габи спря и се обърна.

— Отново ли ще излизаш? — Страхуваше се, че майка ѝ се преуморява и това може да се отрази на здравето ѝ. Беше се прибрала преди Анита и в сряда, и в четвъртък вечер. — Не мислиш ли, че трябва да си дадеш малко почивка между светските ангажименти?

Анита пресече стаята и взе дамската си чанта, чието съдържание бе изсипала върху един стол.

— Какъв е смисълът да седя тук? — попита тя, докато събираше дреболиите. — Има толкова много неща, които искам да наваксам, а разполагаме само с няколко седмици.

— Но не бива да прекаляваш!

Анита вдигна рязко глава и смръщи чело.

— Гейбриъл Брукс Лакроа! Аз съм майката, а ти — детето! Бих искала да не забравяш това!

— Но...

— Никакво „но“! И двете сме достатъчно големи! Мисля, че нямаше да ти хареса, ако аз започнех да ти казвам къде да ходиш, какво да правиш и кога да се прибиращ вкъщи!

Искаше да ѝ възрази, че не е съвсем същото, но се отказа. Все пак Анита беше в нещо като отпуск.

— Добре, мамо. Предполагам, че излишно се безпокоя, но това е така, защото те обичам. — Прати ѝ въздушна целувка. — Желая ти приятно прекарване с Люсил.

Габи излезе и бавно тръгна надолу по стъпалата, като си мислеше за костюма и как точно да започне разговора с Кит за неговото точно пресъздаване, без той да остане с впечатлението, че иска да прекърши волята му. Някоя шивачка би трябвало да направи трите костюма за по-малко от три седмици — нещо напълно възможно за една професионалистка, тъй като бе взела кройките. Въпреки това времето им бе съвсем ограничено и Кит бе предложил да наемат или купят готови дрехи от някой местен магазин.

Като имаше предвид как майка ѝ бе сравнила Кит с Прис, Габи реши твърдо да не отстъпва по този въпрос.

И като че ли това, че бе помислила за възрастния Гарфилд, го бе повикало и когато пое по последната група стъпала, тя видя Прис, който минаваше покрай Елси. Прислужницата го изгледа през очилата си с дебели стъкла и закуцука бавно към кухнята. Прис вдигна очи към нея и слабото му лице се озари от усмивка.

По средата на последните стъпала, Габи спря и попита предизвикателно:

— Какво правите тук?

— Поканиха ме да дойда.

Габи въздъхна вбесена. Защо е трябвало Люсил да върши такова нещо, щом знае колко много се бе разстроила Анита, когато срещна Прис за първи път след пристигането им в Калифорния?

— Най-добре ще е да не тревожите майка ми — предупреди го тя.

— Нямам никакво намерение да тревожа, когато и да било — отвърна той възможно най-миролюбиво.

Габи пристъпи заплашително надолу.

— Само ако посмеете, ще си имате работа с мен!

Прис продължи да се усмихва.

— Знаеш ли, напомняш ми за нея. Хубава, изпълнена с плам.

Изненадана от комплимента, тя остана безмълвна. Замислен, Прис започна да се разхожда напред-назад из стаята.

— Ако се бях оженил за майка ти, можех да имам дъщеря като теб...

Габи омекна от неговата топлина, но после си спомни отвратителното му държане с Кит.

— Ако бях ваша дъщеря, може би щеше да ви се наложи да ми обръщате повече внимание, отколкото отделяте на сина си.

По лицето му премина болезнено изражение.

— Понякога е трудно да протегнеш ръка, ако не си сигурен, че тя ще бъде поета — каза той. — Опасността от отказ може да уплаши всекиго.

Нима се е променил с годините, зачуди се Габи. Или хладината между бащата и синът бе двупосочна? Все пак Прис вероятно все още бе егоистичният налагащ се мъж, разбил сърцето на майка ѝ.

— Габи, мислех, че си тръгнала! — Поразеният глас на Анита я накара да се обърне.

Видя майка си, която слизаше по стълбите с поглед, вперен в Прис.

— Май още не е станало време за тръгване, мамо.

Анита дори не я погледна.

— Кит ще те чака.

— Нека чака — отвърна Габи. — Мога да му се обадя и да му кажа, че се е наложило да остана.

— Глупости, няма никаква причина за това.

Габи премести поглед от Анита към Прис, който наблюдаваше майка ѝ с непоколебими, блестящи и зелени като на сина му очи.

— Но, мамо...

— Стига с това „но“ и „мамо“! Заминавай! — настоя Анита раздражено. — С мен всичко ще бъде наред.

Габи се предаде неохотно, ала не преди да погледне предупредително Прис Гарфилд с изпепеляващ поглед. За жалост ефектът бе развален от усмивката, появилата се отново на лицето му.

Габи мина разгневена покрай него и излезе от къщата в мрачно настроение.

— Просто не ми е ясно защо настояваш да носиш точни копия на костюмите на майка ти.

— Защото те са идеални във всяко едно отношение! — извика Габи от спалнята за гости, където се преобличаше. — Няма да намерим по-добри! Не мога да разбера защо продължаваш да възразяваш.

Въпреки че бе донесла остарялата рокля, с цел да я демонстрира, не можеше да сдържи докрай раздражението си след срещата с Прис. И не можеше да не се пита дали майка ѝ е права. Може би Кит е съвсем същия като баща си. Може би надеждата ѝ бе измамна...

Заоблича внимателно украсената с пайети рокля, която бе видяла по-добри времена. Излинялата дреха бе много по-изящна и добре изпипана от всички други, които бе носила. Освен това ѝ стоеше идеално.

Бледозлатистите пайети подчертаваха жълтеникавочервения цвят на косата ѝ. И като изключим това, че ѝ беше малко къса, иначе ѝ бе съвсем по мярка. Дългите линии на кройката подчертаваха високите ѝ гърди, тънката издължена талия и стройните бедра. Ръкавите, ушити по ръцете, пречеха на нормалните движения. Можа да вдигне ципа обаче само на четвърт от дължината му. Налагаше се Кит да ѝ помогне.

Тръгна към вратата. Като минаваше покрай огледалото забеляза колко хубаво и плавно се спускат полите на роклята, леко полюшвайки се около краката ѝ.

Габи излезе от спалнята и видя Кит, загледан към морето през огромния прозорец на всекидневната. Дали просто съзерцаваше вълните, или си спомняше тяхното лудуване сред морската пяна преди две вечери? „Връзката ни е с една стъпка напред в сравнение с повечето професионални партньори — помисли тя, — макар че вчера работихме без намек за тези пробни целувки.“ И все пак не можеше да ги забрави.

Споменът подобри настроението ѝ щом приближи до Кит, който изглеждаше страхотно в изтърканите си джинси и блузата с къс ръкав. Тъмната му коса беше разрошена, а краката — боси. Сърцето ѝ подскочи, когато се обърна към нея. Погледът му се плъзна критично по дрехата.

— Страхувам се, че имам нужда от помощ — каза тя. — Не мога да вдигна догоре ципа.

— Обърни се.

Усети топлите му ръце върху тялото си. Той събра с едната си ръка двата края на роклята на гърба ѝ и вдигна ципа с другата. Онази нощ тези ръце я бяха галили...

Веднага след това Габи се отстрани и прикри смущението си, като започна да демонстрира дрехата. С грациозно протегнати напред ръце, тя бавно се завъртя пред него.

— Какво мислиш? — попита го.

— Красиво е.

Без да е сигурна дали Кит има предвид роклята, или нея, тя каза:

— Това е само началото. Трябва да видиш как се движат полите, когато танцувам. Направо е уникална. Защо не се обуеш? А аз ще пусна музика.

— Щом настояваш...

Още не бе напълно убеден, но поне вече не беше категорично против. Докато той надяваше чорапи и обувки, Габи отиде до стереоуредбата и постави касетката с „Танцувай с мен“ от „Смяна на партньорите“ — танцът, над който работеха миналия път.

Когато Кит се приготви, тя пусна музиката и изчака смутено соловото му изпълнение през първата половин минута. Неговият герой бе изпълнител — звезда от Бродуей, който молеше любимата си дама да сменят професионалното си партньорство с любов в живота. Сега героят беше в мрачно настроение, тъй като още не бе успял да я убеди, че именно той е мъжът, подходящ за нея.

Габи направи увод в ролята си и спря рязко пред него. Огледа се вбесена и направи една заплашителна стъпка. Кит я хвана за китката и я дръпна така, че тя бързо се завъртя в прегръдката му.

Полите, утежнени от подгъва, последваха движението ѝ и изплюяха около тях, преди да се върнат грациозно на мястото си.

— Виждаш ли, какво имам предвид? — попита Габи, щом продължиха. — Полата на роклята е чудесна и точно от това се нуждае този танц, за да се подсили драматизмът на изпълнението.

Вместо да отговори, Кит продължи да танцува мълчаливо, но тя забеляза, че вниманието му бе насочено към полата. Всеки път, щом направеха рязко завъртане, тежестта на подгъва заставяше плата да следва движението и така го подсилваше.

— Хм! Почти като жива е — промърмори Кит.

Габи се усмихна. Знаеше, че е успяла.

— Нали? — подпита го с безизразно лице.

— Имаш право за полата на тази дреха... — Замисленият му поглед срещна нейния, изпълнен с надежда. Въздъхна примирено. — И предполагам, че след като можем да прекопираме тази, няма да ни навреди, ако възпроизведем и другите две, щом това ще те направи щастлива.

— О, разбира се! — увери го тя, като се запита доколко ли го вълнува нейното щастие.

— Тогава ще видя дали мога да помоля Елейн Карлайл за тази услуга. Тя правеше костюмите за изпълненията ми в кабаретата, а преди няколко години благодарение на моята препоръка получи първата си поръчка да изготви костюмите за едно представление.

Кит отиде веднага до телефона и позвъни. Габи остана доволна, когато разбра, че Елейн е съгласна да им помогне, без да се налага да бъде увещавана. Той уговори среща с нея по-късно следобед.

„Все пак Кит не е като баща си — реши Габи. — Прис никога не би направил пълен завой от първоначалното си становище, поне не толкова мило.“

— Въпреки това настоявам за едно нещо — каза Кит, след като остави слушалката. — Искам роклята за последния номер „Танго“ да бъде черна, а не бяла или в пастелен цвят. Черното подсилва драматизма на изпълнението.

Тя разбра, че сега е неин ред да отстъпи.

— Черното ще бъде идеално.

Наистина, тъмният цвят би бил по-подходящ за пламенния южноамерикански танц в „Максин“ — последният филм на Брукс-Гарфилд.

След дните, изпълнени с напрегната работа, Габи бе очарована от предложението на Кит да прекарат в неделя няколко часа в развлечения, преди да се захванат отново за работа. Уговориха се тя да се облече по-обикновено и да закуси леко, а той да мине да я вземе в десет часа.

Затова, когато се събуди в ясната слънчева утрин, Габи избра една тъмнооранжева рокля без ръкави, сплете косата си на плитка и отдели повече време от обикновено на грима си. Като отиваше към кухнята, мина край стълба, поставена в коридора до едната стена, на която близо до тавана зееше огромна дупка. Очевидно някой се готвеше да я замаже.

Влезе в кухнята и видя, че Елси бели ананас. Прислужницата вдигна глава и се взря през дебелите стъкла на очилата си.

— Искаш ли омлет? — попита тя. — Един от моите специалитети.

— Ммм, ще ми се, но ми е наредено да закуся по-леко.

— Кифличка и кафе?

— И може би малко от този чудесен плод.

Габи взе една чиния, за да си сервира, но Елси я дръпна от нея с негодувание.

— Тц, тц, тц, това все още е моята кухня. — Сложи на чинията свежия ананас, резенчета портокал, няколко ягоди и една кифличка. — Ето. Кафето е на бюфета.

— Благодаря, Елси.

Габи влезе в трапезарията, като си мислеше, че би трябвало да бъде по-отзивчива към чувствата на Елси по отношение на нейните задължения. Наля си кафе и вече сядаше, когато дочу някаква суматоха откъм коридора.

— Мога да се справя с това — каза Честър, докато трополеше нагоре по стълбата, която се намираше в полезрението на Габи. Той постави някакъв съд на прикачената към нея лавица. — Така че спри да ми дишаш във врата и да ми даваш загубените си съвети, за които не съм те молил.

Нийл бе съвсем близо до него и му говореше, докато Честър се качваше мъчително бавно по стълбата, която поскърцваше.

— Това, че умееш да се качваш по стълби, не означава, че имаш и най-малка представа от хубаво измазване!

— А ти дори не би се докоснал до стълбата — измърмори Честър на свой ред. — Да не би да си измачкаш луксозните парцали!

Нийл поправи широката си вратовръзка около отворената яка на ризата с къси ръкави и се усмихна подигравателно на джинсите и ризата от кариран плат на другия мъж.

— Би трябвало да последваш моя пример и също да посетиш магазин за дрехи.

— В допълнение към съвета ти за това как се измазва? — промърмори Честър. — Зяпач! Всезнайко! Ха!

Габи едва се сдържа да не се разсмее и почти се задави със залька кифличка, който преглъщаше. Май не всички тук се разбираха много добре, противно на това, в което я бяха убеждавали.

— Знам как се измазва... Поне на теория. — Нийл размахваше пръст към дупката. — Ако не отстраниш всяка частица ронещ се хоросан, работата ти ще бъде на вятъра.

— Ако сваля и последната частица хоросан, тогава няма да има стена! — Избухването на Честър бе подсилено от шумно тракане. — Проклятие, виж какво направи! Заради теб изпуснах мистрията.

— Нищо не съм направил. Виновни са ръцете ти. Знаеш, че не би трябвало да се заемаш с нещо, което изисква физическо усилие.

— Може ръцете ми да са малко вдървени, но това не означава, че съм готов да умра. А сега престани да ми говориш толкова нахално и ми подай проклетата мистрия!

— Цялата е в хоросан. — Тонът на Нийл даваше да се разбере, че Честър си е загубил ума. — Дори дръжката е изцапана.

— Разбира се, че...

Габи вече се канеше да стане и да подаде инструмента на Честър, когато чу стъпки по коридора и острия глас на Люсил.

— Честър, какво, по дяволите, мислиш, че правиш на тази стълба?

Бившият каскадър изръмжа раздражено.

— Опитвам се да направя един от ремонтите, които се налагат в тази къща!

— Знаеш много добре, че не бива да се качваш по-високо дори от столче за крака! Слизай веднага!

— Чудесно! — Честър започна да трополи надолу. — Човек се старая да бъде полезен, а единственото, което получава в замяна, са съвети и заповеди, просто защото вече не е това, което е бил преди! — Стълбата скърцаше, като че ли да подсили гнева му. — Е, какво пък, има и по-приятни неща за правене. — Рамото му закачи стълбата, когато мина гневно край нея. — Нека Нийл довърши работата!

— Съжалявам, Люсил — каза другият мъж, вече отстъпващ от олюляващата се стълба, — но това са официалните ми дрехи. Може да ги изцапам. Намислил съм да отида до „Оушън Клъб“. Вероятно ще мога да намеря някоя богата жена, която да ме заведе някъде на обяд!

Закрачи бързо, като остави мърморещата Люсил.

— Единственото по-лошо от едно старо магаре е един стар пуяк! Гледай сега какво стана. По-лошо е и от преди!

— Остави на мен — каза Габи и допи кафето си, преди да отиде при Люсил. — Имам малко опит в измазването.

Тя огледа дупката, която сега бе по-голяма от преди, като се надяваше работата да не ѝ отнеме много време.

— Душко, ти си голяма сладурана. Е, това оправя нещата, но има още толкова много проблеми, които трябва да решим — промърмори Люсил, докато излизаше. — По-точно — които някой трябва да реши. Не мога повече да бъда лично отговорна за всичко. Кабарето трябва да успее, за да можем да платим и осигурим помощта, от която се нуждаем.

Габи въздъхна и погледна към зеещата дупка — символ на бъркотията, в която живееха хората тук. Превръзка с лейкопласт не може да помогне на рана, която изисква сериозна хирургическа намеса, но като начало трябваше да се захване с дупката. Взе мистрията, остърга залепналия хоросан, който вече изсъхваше, и се опита да не мисли какво би станало с възрастните хора, живеещи в дома, ако работата с кабарето не потръгне...

Кит пристигна точно в десет и влезе, без да чука.

— Хей, има ли някой тук? — извика той.

— Насам, в коридора!

Тръгна по посока на гласа на Габи, напълно неподготвен за гледката, която го очакваше. Тя стоеше върху стълбата, облечена в роклята без ръкави, и довършваше майсторски направеното замазване на дупката.

— Май си решила да смениш професията си, а? — попита Кит, загледан в дългите ѝ хубави крака. Изкушаваше се да прекара ръка по изящния ѝ глезен, ала се въздържа.

— Само помагам на една приятелка — отвърна Габи. — Готово. Засега толкова. — Остави мистрията и слезе от стълбата. — Ще почистя по-късно. Трябва ми само една минута да измия ръцете си и ще съм готова.

— Май няма да е достатъчно да измиеш само ръцете си. — Усмихна се и махна парченце хоросан от бузата ѝ, а после я огледа критично. — Оплескала си се цялата. — Махна още една втвърдяваща се бучица от голото ѝ рамо. — Опръскала си и косата си.

Тя въздъхна.

— Е, добре. Дай ми пет минути. Ако се налага, ще отрежа кичурите с мазилка.

Пое бавно към стълбището, а Кит тръгна след нея.

— Не съсипвай хубавата си коса заради мен — каза той. — Мога да бъда търпелив, когато това, за което чакам, си струва.

Тя го озари с усмивка, за която Кит бе готов да чака часове. Габи се изкачи, като вземаше стъпалата по две наведнъж, а той остана загледан след нея. Представи си я в прегръдката си, спомни си покритите ѝ с капки солена вода устни, вдигнати към него, и също се засмя. Макар че бяха успели да откраднат само броени часове от тежкия график на репетициите, имаше намерение да се наслади на всяка минута, прекарана с нея.

Тръгна да търси Люсил из стаите. Тя щеше да се засегне, ако не ѝ се обадеше. Но в къщата я нямаше. Прекоси всекидневната и излезе във вътрешния двор — любимото място на кръстницата му. Но вместо нея откри Джейн, която четеше съсредоточено някакъв сценарий, отпуснала се в един шезлонг на сянка.

— Добро утро — извика Кит.

Джейн свали очилата с половин стъкла, като че ли смутена, че я е видял с тях.

— Всъщност, те не ми трябва — каза тя и потвърди подозрението му.

— Също и на майка ми, но тя все пак ги използва за четене. Не се притеснявай — намигна ѝ той. — Тайната ти ще бъде опазена.

Джейн въздъхна.

— Опитвам се да запомня репликите за прослушването ми.

— Прослушване? Но когато ни съобщи за тази възможност, имах чувството, че единственото, което трябва да направиш, е да се появиш в офиса на продуцента и ролята е твоя.

— Не си единственият. За жалост понякога забравям, че агентът ми има склонност да проявява прекален оптимизъм и ентузиазъм.

— Е, изглежда се старая да те подкрепя морално.

Джейн кимна.

— И по-добре така, отколкото да имаш агент, който не знае, че съществуваш. Моя приятелка влачи на гърба си една жена, която дори не я поздравява на приемите, освен ако Роуз не отиде при нея и не ѝ припомни, че ѝ е клиентка.

— Май ѝ е време да си намери нов агент.

— А-ха. Казвам ѝ го от години. — Блондинката тръсна глава. — Но тя продължава по утъпкания коловоз.

— Някои хора обичат коловозите. Те са познати и следователно — безопасни.

— Дори, ако това е лошо за тях — съгласи се тя.

— Кое е лошо? — попита Габи, която се появи на входа. Изглеждаше свежа и бе успяла да почисти хоросана.

— Агентите — поясни той, приятно изненадан, че се е справила толкова бързо.

— Някои агенти — подчерта Джейн. — Още един ден, изпълнен с тежки репетиции, нали?

— След като Кит ме поразведе из истинския Холивуд — заяви Габи. — Награда за всеотдайната ми работа.

— Дано прекарате весело. — Махна им с ръка.

— Ще се постараям! — Кит обви талията на Габи и я поведе през къщата към входната врата.

Когато излизаха, погледът му попадна на стълбата, която още стоеше в коридора.

— Все пак защо, за бога, се занимаваше с това измазване? — попита я.

— Поех работата от Честър, след като той я заряза. Нийл му лазеше по нервите, Люсил му напомни за здравословното му състояние, а ръцете отказаха да го слушат — отвърна тя, докато ѝ помагаше да седне в колата. — Честър иска да бъде полезен по

възможно най-лошия за него начин и Люсил бе права, че той няма никаква работа на стълбата. Горкият човек! Едва успя да се качи и слезе по нея!

Замисли се над думите ѝ, докато се отдалечаваха от имението.

— Чудя се дали наистина онова лечение, за което спомена Люсил, би могло да облекчи живота му.

— Ще е необходимо време, преди да разберем.

— Освен...

— Освен? — повтори Габи.

— Освен ако накарам Люсил да ми даде името на неговия лекар. Вероятно мога да уредя покупката на лекарството, което му е необходимо.

— И да измислиш как да накараш Честър да приеме...

— Може би като го накарам да се почувства виновен.

— Не е изключено да успееш.

Кит усети погледа на Габи върху себе си.

— Какво има?

— Просто си мислех, че ти си един прекрасен човек, Кристофър Гарфилд.

Той се почувства приятно поласкан от похвалата. Излязоха от Бевърли Хилс и поеха към булевард „Холивуд“. Искаше да ѝ покаже местата, от които филмовата столица води началото си — все още цели и забележими сред заведенията за бързо хранене, салоните за татуировки и магазините за тениски.

— Толкова е хубаво да имаш няколко спокойни часа — каза Габи.

— Кога ще бъде репетицията в „Сърце до сърце“?

— Утре — отвърна Кит. — Увериха ме, че сцената ще бъде на наше разположение целия следобед и вечерта.

— Мислиш ли, че четири дни ще ни стигнат, за да отработим всичко? — попита тя.

Той си спомни просторния дансинг и стълбището, което не можеше да пресъздаде в дома си.

— Трябва да ни стигнат. Само да стискаме палци да нямаме проблеми с осветлението и озвучителната система.

Вече се беше срещнал със съответните отговорници. Техническата репетиция щеше да се състои в сряда вечер, а изпълнението с костюми бе насрочено за четвъртък. Докато търсеше

място за паркиране, Кит се запита дали не са луди, като си позволяват почивка дори за няколко часа. Това беше смешно. Май го обземаше предпремиерна треска. За какво се тревожеше? Ангажиментът бе краткосрочен. Няколко представления и щеше да се върне към работата си, както обикновено.

Без да разбира защо, мисълта не му се стори толкова привлекателна, колкото предполагаше.

След като паркира, двамата с Габи тръгнаха ръка за ръка по „Алеята на славата“, покрита с мозайка в розово и сиво. Край нея имаше медни звезди в памет на легенди от филмовата, радио, телевизионна и звукозаписна индустрия. В холивудския музей разгледаха експозициите на уникални костюми, бутафории и декори.

Неща, които Кит познаваше откакто се помнеше, сега сякаш блестяха по-ярко, като ги гледаше през очите на впечатлената Габи. Бе изпълнена с такова въодушевление, че му бе невъзможно да не се зарази от приповдигнатото ѝ настроение. Така неизбежно се оказаха пред „Манс Чайниз Тиътър“.

— Винаги съм искала да го направя — каза тя и стъпи върху малките отпечатъци от стъпалата на Джуди Гарланд.

— Искаш ли да опиташ и други? Или да оставиш твоите собствени?

Габи стъпи в друг чифт и се засмя.

— Е, аз съм не съм филмова звезда, нали?

Долови тъжната нотка в гласа ѝ.

— Обзалагам се, че не би се отказала от кариера в Холивуд.

— Ако ми бъде предложена? За мен няма значение дали ще работя в Холивуд, или Бродуей — стига да имам възможност да танцувам. Странен човек си. И двамата ти родители са били цял живот в шоубизнеса, а ти дори не показваш, че той те интересува.

— Може би е така, защото няма какво да показвам.

— И може би никога не си имал изпълнения в кабарета под псевдоним?

Напомнянето го жегна, но Кит не искаше да се ровят в несполучливата му младежка авантюра.

— Иска ми се да седнем някъде и да хапнем. Защо не потърсим някой ресторант?

— Искаш да кажеш — защо не сменим темата на разговора?

— Нима ще се заяждаш с мен само защото съм гладен?

— Заяждам се с теб, защото лъжеш. — Мушна го обвиняващо с пръст в гърдите. — Ти искаш нашето представление да успее не по-малко от мен, драги, и не само заради Люсил. Не мислиш ли, че е време да признаеш пред себе си колко много означава лично за теб тази възможност?

„Съвсем не е време за такова нещо“ — рече си Кит упорито. Изпълнението му доставяше радост, защото отново щеше да има публика и щеше да танцува с добра партньорка. Ала изпълняваше стари номера на Прис, и то под името Гарфилд. Ако постигнеха успех, публиката щеше да аплодира бащата, не сина. Как е възможно да не се направи паралел?

— И тъй като не ми отговаряш, предполагам, че съм улучила болното ти място, а? — предизвика го Габи. — Защо не искаш да признаеш, че шоубизнесът те привлича?

— Може би защото не е така.

— И може би лъжеш и по този начин се самооправдаваш, че не правиш това, което тайно желаш?

Кит тръсна глава. Беше непоправима!

— Под името Гарфилд успехът ми може би ще трае една нощ.

— И може би се страхуваш тъкмо от това.

За негова изненада, тя изостави темата и започна да обикаля из вътрешния двор на театъра, като оглеждаше бетонните плочи една подир друга.

— И така, къде са стъпките на нашите родители?

— Тези на татко са ей там — посочи Кит.

Габи отиде до въпросната плоча и провери бетонните правоъгълници около отпечатъците на Прис Гарфилд.

— А къде са мамините?

— Стъпките на майка ти са тук?! — Дори да беше така, никога не ги беше забелязал.

Тя го погледна раздразнена.

— Разбира се. С баща ти са били партньори, не помниш ли? Направили са отпечатъците заедно след големия успех на „Потупай ме по рамото“.

Кит се размърда смутено, щом истината за това, което може би се е случило, проблесна в съзнанието му. Огледа се, като проверяваше

стъпките, които Габи не бе успяла да види, и се надяваше на чудото да не се окаже прав. Но след няколко минути, когато се срещнаха в средата на двора, той въздъхна.

— Габи, страхувам се, че плочата на майка ти е била махната.

— Какво?

Тази едничка дума, изречена толкова меко, прониза сърцето му, но тя трябваше да знае истината.

— Съдбата е отредила по-неизвестните легенди да отстъпят място на новите — обясни ѝ колкото можеше по-мило. — Пространството е ограничено. Чувал съм, че сутеренът на театъра е буквално задръстен с бетонни плочи на отдавна забравени звезди...

Тя погледна към стъпките на баща му, после към него. Лицето ѝ остана безизразно, но Кит видя, че очите ѝ са пълни със сълзи. Посегна да я докосне.

— Габи, съжалявам...

— Няма значение. — Мина бързо край него, за да не види разстроеното ѝ лице. — Една стара плоча бетон не означава кой знае какво. Хайде да обядваме.

ОСМА ГЛАВА

„Слава богу, че Габи ще бъде в кабарето по цял ден и цяла вечер на репетиции с Кит“ — помисли Анита, докато Прис поръчваше в четвъртък вечер кафе и десерт в „Холивуд Кафе Леджъндс“. Не обичаше да се крие от собствената си дъщеря, но след като видя как реагира, когато се сблъска с Прис в неделя, не смееше да сподели с нея обърканата си връзка с Прис Гарфилд.

Анита се беше загледала във висящия на стената портрет на Джийн Харлоу. Разположеният близо до „Парамаунт Студио“ известен ресторант „Холивуд Кафе Леджъндс“ се отличаваше с множество портрети на звезди. Запита се дали някъде тук не е окачен и ликът на Прис.

Анита въздъхна. Познаваше този мъж прекрасно и не можеше да го забрави дори за миг. Но също така сърцето не ѝ позволяваше да му прости. Какво щеше да прави?

— Омъжи се за мен — каза Прис, като че ли бе прочел мислите ѝ.

— Моля? — Тя се отърси от замисленото си състояние и се вгледа в до болка познатото лице.

— Само опитвам. — Изсмя се нервно, като избягваше погледа ѝ. — Не искам да се женя отново. Убедих се, че не ме бива за това. Изобщо не ми върви. Нещата щяха да са съвсем различни, ако се бяхме оженили, вместо да бягаш от мен през всичките тези години.

— Ти ме прогони.

— Не започвай пак да ми обясняваш какъв тиранин съм бил.

— Добре. Няма.

— Но го мислиш — настоя той. Беше прав. — Нямахте да бъда такъв, ако ти вярваше в любовта си.

— Много пъти съм ти казвала какво изпитвах към теб.

— Винаги, когато не беше из града в компанията на някой друг мъж.

Тя здраво стисна зъби. Това бе познатото обвинение — да не говорим за изпълнения с ревност тон. Не можеше да повярва, че на Прис още му е криво от срещите, които студиото организираше за нея преди толкова много години.

— Но това не бяха любовни срещи — възрази тя, може би за стотен път.

— А следващото, което ще чуя, е, че мъжете не били истински.

— Вярно е. Бяха професионални актьори и повечето от тях — само подобия на истински мъже. А това, което правехме, бе да печелим ценна популярност.

— Един брак между теб и мен щеше да ни донесе много повече популярност, отколкото някога си сънувала.

— Не започвай отново.

— Добре — измърмори той. — И двамата сгрешихме, като оставихме студиото да се меси в личния ни живот.

Префирнята им беше прекъсната от пристигането на тортата и кафето. Анита загледа сладкиша, покрит с плодове и разбита сметана. Помисли, че ако Прис продължава да я тъпче така, скоро ще ѝ се наложи да мине на диета. За разлика от него тя нямаше засилена обмяна на веществата. И след като на практика бе прехвърлила училището за танци на Габи, ѝ се налагаше да запази способността си да застава на палци при намаления обем на упражненията по един по-неприятен начин — като държи сметка на калориите.

Прис опита десерта си, после отпи от кафето.

— Популярност... Сол Лоуънстейн винаги държеше нещата да са под негов контрол.

Анита забодее с отвращение вилица в тортата си.

— И сега смяташ да опяваш за РПО? За бога, Сол е мъртъв.

След като авторитетният ръководител на „РПО Студио“ бе починал през петдесетте години, организацията бе погълната от една по-голяма компания.

— Ти се остави изцяло в неговите ръце.

Очевидно Прис възнамеряваше да дълбае в тази посока.

— А ти?

Той я изгледа, ала тя не отвърна поглед. Един от основните проблеми между тях бе студиото. То ги влачеше насам-натам, казваше им как да се държат, с кого да бъдат... Сол Лоуънстейн се страхуваше,

че тъй като Анита бе твърде млада, на любовта им може да се погледне като на нещо неприлично. Трябваше да се пази репутацията ѝ. Той бе настоял да се съгласят да се появяват с други хора, подбрани от отдела за реклама, ако искат да продължат да се виждат. Така нямаше да имат никакви проблеми от страна на студиото, да не говорим за пресата и публиката.

А Прис не само че се отнасяше с презрение към всяко едно събитие, а освен това искаше да бъде сигурен, че Анита също ги мрази. Тя знаеше, че винаги след подобна случка между тях двамата следваше разправия, понякога дори по време на снимки.

— Май си спомням, че ти имаше срещи с няколко младички актриси — каза Анита, раздразнена от нахлулите спомени — и накрая се ожени за една от тях.

— А сега *ти* недей да започваш — отвърна той. Очевидно спорът заплашваше спокойствието му. Остави вилицата и се огледа. — Къде ли е келнерът? Искам да платя. Готова ли си да тръгваме?

— Веднага, щом кажеш.

„Поне в едно нещо да нямаме разногласия“ — помисли тя.

Прис плати и те си тръгнаха, като внимаваха да не се докосват, докато вървяха към колата, паркирана наблизо. Поеха по булевард „Холивуд Сънсет“. Разговорът им стана по-дружелюбен и вече не се въртеше около тях двамата. Пренесла се мислено в доброто старо време, Анита бе объркана, като видя как една крещящо облечена проститутка махаше на минаващите коли.

— Не мога да повярвам! — каза тя. — Достатъчно е да живееш в Ню Йорк, за да добиеш представа за грозните страни на живота. За Холивуд обаче представите ми винаги са били по-романтични. Може би съм го идеализирала...

— Трябва да знаеш, че сега нещата са много по-добре, отколкото преди десет години — отвърна ѝ Прис.

Анита поклати тъжно глава.

— Помниш ли салоните за танци, в които излизахме на сцена?

„Преди да станем толкова известни, че Прис да започне да избягва публичните срещи“ — допълни тя наум, за да избегне нов спор.

— Все още има места, където човек може да потанцува. Искаш ли да опитаме?

Сърцето ѝ заби по-бързо при мисълта отново да се озове в неговите прегръдки, да се движат заедно под ритъма на музиката, да се окажат във властта на магията... Беше преди толкова години...

— Да танцуваме? — прошепна тя. — Двамата?

— Още не съм забравил как се прави това — отвърна той, като че ли леко възмутен.

Анита се засмя.

— Нито пък аз. Какво чакаме тогава?

Популярният рокклуб „Касъл“ не приличаше особено на елегантните заведения от тридесетте години, а оглушителната музика в него не можеше да се сравнява с мелодиите от миналото, но Анита не възрази. Прис представи някакво удостоверение за самоличност и младите хора, обслужващи заведението, се отнесоха към тях с уважение, като дори отказаха да им вземат пари за входна такса. Дали заради неговата известност? Анита не беше сигурна. Забеляза, че никой не им обърна внимание, когато се присъединиха към тълпата, запълнила дансинга, който приличаше по-скоро на гимнастически салон. Всички очи бяха вперени в днешните знаменитости.

Няколко лица ѝ се сториха познати, ала не можа да си припомни кои са. Тази мисъл я накара да се почувства стара... Все пак танците винаги ѝ възвръщаха младежкото настроени.

Оказаха се сред изкуствено създавана мъгла, пълзяща в краката им. Проблясваха стробоскопични светлини, от които движенията им изглеждаха механически. Танцуването им изглеждаше старомодно в сравнение с диво въртящите се около тях млади тела, повечето от които — облечени в черно. Анита не бе очаквала точно това — Прис не я взе нито веднъж истински в прегръдката си, но все пак от години не се бе забавлявала така добре.

— Защо тези деца се стремят да изглеждат толкова мрачно? — извика тя в ухото му, като се опитваше да надвика музиката.

Бе минал близо час и вече ѝ се искаше да си тръгват. Беше изразходвала калориите не само от тортата, но и ядът ѝ към нейния придружител бе попреминал.

— Просто черното е на мода — извика Прис, като се наведе. — Тези неща трябва да са ти известни. Помниш ли глупавите малки шапчици, които носеше някога? А моите костюми с двуредно закопчаване? — Наведе се още повече към нея. Дъхът му докосна

ухото ѝ и тя усети как кожата на врата ѝ настръхва. — Искаш ли да спрем? Вече съм уморен.

Анита кимна енергично, като помисли, че би дала всичко, за да остане насаме с него на някое по-романтично място. Той я хвана за ръка и двамата се измъкнаха от дансинга. Взеха наметката ѝ във фойето и поеха към вратата, като си пробиваха път през потока от нови гости.

Един младеж в черно кожено яке се сблъска с Прис, сетне го изгледа изненадано.

— Извинявай, дядка. — Погледът му се премести върху Анита, после се върна обратно на Прис. — Не е ли малко късничко за вас, старци?

„Как смее този сополанко да говори така на една легенда!“ — възмути се мислено Анита. Присви очи, готова да отговори на младия идиот да си затваря устата, но Прис я притегли към себе си.

— Не обръщай внимание на този пънкар — прошепна той и я поведе навън.

Поне портиерът се отнесе с уважение към тях и изпрати служителя от паркинга да докара мерцедеса.

— Само минутка, господин Гарфилд. Желая ви приятна вечер.

— Приятна вечер и на вас. — Усмихна се на Анита, след което тръгнаха към бордюра на тротоара. — Портиерът се държа вежливо, защото е почитател на нашите филми. „Касъл“ е собственост на „Гарфилд Корпорейшън“.

— Наистина ли?

— Когато влизахме, аз им показах корпорационното си удостоверение за самоличност. И затова не платихме нищо.

— Чудех се защо стана така.

Все пак, дълбоко в себе си беше разочарована и смяташе, че младото поколение би трябвало поне да познава Прис. Колко преходна е славата! Макар че той едва ли се притесняваше от това — винаги бе предпочитал анонимността.

Докато чакаха колата, покрай тях минаха две момичета. Повисоката от тях, която бе червенкоса, и носеше минипола от еластична материя и ботуши на високи токчета, извърна глава и ги загледа.

— Те са! — извика тя.

— Не са — възрази приятелката ѝ. — Едва ли все още са живи и двамата.

— Да, живи са и аз ще ти го докажа. — Червенокосата спря и приближи възрастната двойка. — Извинете — обърна се тя към Анита и се усмихна колебливо. — Вие не сте ли Анита Брукс и Прис Гарфилд?

Анита кимна поразена. Прис остана безмълвен до нея. Момичето приближи още, за да ги види по-добре, а приятелката ѝ я последва.

— Знаех си, знаех си! Страхотно! Забелязах ви в „Касъл“! Винаги гледам старите ви филми, когато ги показват на Нова година.

— Наистина ли? — попита Анита. Никога не си беше представляла, че могат да имат толкова млади почитатели.

— „Фрак“ е най-любимият ми филм.

— Също и на мен — призна Анита.

Момичето се засмя и затършува в чантата си, праметната през рамо.

— Ще ми дадете ли автографи? Моля ви! Никой друг досега не е танцувал като вас двамата.

— Разбира се — съгласи се Анита с удоволствие. Едва сдържаше сълзите си.

Подписа се на подадената ѝ кутия кибритени клечки и я предложи на Прис.

— Заповядай.

Ако почнеше да възразява, щеше да го ритне. Той добави и своя подпис.

— Благодаря ви много — каза въодушевено червенокосата и прибра кутийката в чантата си. — Ако ви бях познала по-рано, господин Гарфилд, щях да ви помоля за един танц.

— А аз щях да бъда поласкан — отвърна Прис. В гласа му не се долавяше насмешка.

Колата пристигна и той се усмихна на двете момичета, преди да отвори вратата на Анита. Прис потегли и зави по Вайн стрийт.

— Наистина ли беше поласкан? — попита го тя, преди да отминат първата пресечка. — Преди мразеше, когато непознати искаха да танцуват с теб.

— Мъж на моята възраст би постъпил доста глупаво, ако бъде неблагодарен за вниманието, оказано му от една жена.

— Жена? Червенокосата беше момиче, което едва ли имаше и двадесет години! — Не можа да се въздържи да не го подразни. — Забелязах какво внимание отдаде на краката ѝ.

Прис се засмя.

— Ревнуваш ли? Успокой се. Ти си единствената жена, която има ключ към сърцето ми. И това е така вече половин век.

„Защо тогава не ти стигна търпението да почакаш, докато стана готова да се омъжа за теб?“ — попита мислено Анита за милионен път. Но не искаше да зададе въпроса на глас. Загледа се навън през прозореца.

По обратния път към Бевърли Хилс Прис я попита за Робърт — как са се срещнали и какво е представлявал той. Анита се почувства неудобно, описа съпруга си накратко и скоро насочи разговора в друга посока и започна да разказва за децата си.

— Джийн е най-голямата — двамата със съпруга ѝ са професори в нюйоркския университет. Натали живее в Ню Хампшир, а синът ми — в Бостън. Макс е лекар като баща си. Тримата имат общо шест деца, тоест аз съм баба на шест внучета.

— Щастливка! — Гласът му прозвуча завистливо. — Искан ми се и Кит да се ожени и да има няколко деца. Въпреки че не очаквам той да ги насърчава да се мотаят около дядо си.

— Има ли проблем между вас двамата?

— Не сме особено близки.

— Защо? — Макар да нямаше желание да говори за собствения си живот, Анита искаше да узнае всичко за Прис.

— Не съм много сигурен за причината. Кит понесе тежко проблемите между мен и Лана, както и развода ни. Тя получи родителските права... Оттогава не виждам сина си много-много.

— Би трябвало да положиш усилия да се срещаш по-често с него и да обсъдите нещата.

Прис въздъхна.

— Опитвах да поговорим, когато беше по-млад, но той като че ли се отдръпна. А след като се ожених отново, отношенията ни се влошиха. Предполагам, че може би той просто не ме харесва и никога не ме е харесвал.

— Глупости. Предал си се твърде лесно. — Бе загрижена от дълбоката тъга, която долови в гласа му. Изглежда Прис по принцип се

предаваше лесно. — Да не би да се чувстваш виновен за развода ви с Лана? Затова ли си оставил така нещата с Кит?

— Разбира се, че се чувствах виновен. — Погледна я с болка. — Кой не би изпитал вина след толкова несполучливи бракове? Но това не означава, че съм изневерявал на жените си или съм ги мамил, по какъвто и да е друг начин.

— Не мисля, че си човек, който би го сторил.

— Като че ли винаги нещо извън нас се намесваше, не ни достигаше взаимно разбиране или пък нещо друго. И вярвам, че първите ми две съпруги се омъжиха за мен от чисто кариеристични подбуди.

Анита кимна и преглътна.

— Бети Мастърс... — Дори сега ѝ беше трудно да мисли за младата артистка, една от многото, с които Прис се появяваше с рекламна цел.

Цяла година, след като Прис се ожени внезапно за Бети, Анита бе плакала всяка вечер, преди да заспи.

— Предполагам, че разочарованието ми от брака е причината да се примиря с отчуждението на Кит. След толкова несполуки на човек му става по-лесно да се откаже от нещо.

— Но става въпрос за детето ти, а не за някоя съпруга! — настоя тя. — И все още не е късно да поговориш с него. Никога не е късно.

— Люсил постоянно ми казва същото. — Зави по широка улица с високи палми, растящи по края на централната тревиста част, и върна разговора към нея. — Радвам се, като виждам колко сте близки с Габи. Изглежда сте добри приятелки.

Анита разбра, че разговорът за сина му бе приключил.

— Започвам да се чудя дали не сме прекалено близки...

— Как е възможно един родител да бъде прекалено близък с детето си? — попита той със завист.

— Струва ми се, че се смята задължена да се грижи за мен. — Наистина Габи прекаляваше, откакто майка ѝ бе започнала да се среща с Прис. — И може би затова не желае да се омъжи. Беше сгодена два пъти в Ню Йорк, ала всеки път прекъсваше връзката.

— Хм. А може би Кит е предпазлив към брака, тъй като бе свидетел на бъркотията в отношенията ни с Лана. — Той погледна часовника си. — Но ние тук правим разни предположения, а времето

лети. Искаш ли вместо да се връщаш при Люсил, да отидем у дома? Близо е, а и ти още не си била там.

Бе виждала снимки на неговата къща, но не искаше да го споменава. Това би означавало да признае, че се е интересувала от него, докато е била омъжена за друг човек...

Погледна часовника си. Остана учудена, като видя, че е почти два часа през нощта.

— Късно е — каза му тя.

— Не чак толкова...

— Време е за лягане.

Прис постави ръка на облегалката на седалката ѝ.

— Точно за това мислех и аз.

— Какво? — попита наивно Анита, макар че веднага се досети за намеренията му.

— Когато двама души се обичат...

— Никога не съм ти казвала, че те обичам.

— Да, от хиляда деветстотин тридесет и седма година насам. — Усмихна се. — Но един мъж винаги може да познае, когато момичето му е лудо по него.

Тя се изправи, изпълнена с достойнство, а сърцето ѝ биеше лудо.

— Прис Гарфилд, не знаех, че си се побъркал! Ние не сме правили такова... нещо, когато бяхме млади... Не можем да го направим и сега.

Макар и възмутена, разбра, че самата мисъл да остане през нощта в неговите прегръдки събуди в нея усещания, които отдавна бе смятала за мъртви. Но тя не трябваше и по-точно — не биваше, да му показва колко силно я вълнува той все още. Не и преди да се почувства отмъстена, въпреки че нямаше представа какво точно има предвид.

— Следваше да се възползваш от времето, което имаш на разположение — каза ѝ Прис по възможно най-убедителния начин.

— Ти си този, който иска да се възползва! — Хвърли му ядосан поглед.

— Невъзможна си.

„Не съм невъзможна — помисли тя. — Но не съм и лека жена. Петдесет и три години отчуждение не могат да се преодолеят за седмица или две...“

Когато майка ѝ се промъкна в апартамента на пръсти, Габи беше полузаспала. Вдигна глава от възглавницата, която бе подпряла на страничната облегалка на кушетката.

— Мамо! Най-после! — Обърна се и се пресегна да усили светлината на настолната лампа.

Анита изглеждаше объркана и премигна от силния блясък.

— Какво става?

— С мен нищо. Но къде беше ти до — погледна часовника си и бе направо потресена, като видя кое време е — два часа и четиридесет и три минути сутринта? Тревожих се!

Беше чакала и чакала, накрая наметна пенъоара върху нощницата си и прилегна във всекидневната, така че да усети кога ще се върне майка ѝ. Обаче не беше предполагала, че ще е толкова късно. Анита изглеждаше ядосана.

— Казах ти, че имам право да излизам и да се прибирам, когато си искам!

— С Прис Гарфилд... — каза Габи обвиняващо и спусна крака на пода. Видът на майка ѝ говореше, че е абсолютно права. — Нима наистина трябва да се виждаш с тази мижитурка?

Вместо яростно да отрече, майка ѝ като че ли се съгласи с констатацията.

— Не знам. — Въздъхна и се отпусна на стола. — Той е един стар козел. Развратен стар козел.

Габи се намръщи.

— Да не би да ти се е натискал?

— Не съвсем... — Възрастната жена свали атлазената наметка, която подходеше много на елегантната ѝ рокля, и я остави настрана. — По-скоро направи едно рисковано предложение. И то, след като бяхме прекарвали толкова хубаво.

— Искаш да кажеш, че е пожелал да спи с теб? — Габи бе потресена от самата мисъл.

Анита се изчерви.

Възмущението на дъщеря ѝ растеше.

— Този мръсник! Как смее! Трябва да стоиш по-далеч от него, мамо!

— Да, така е... — Гласът ѝ обаче не прозвуча особено убедително. — Ох, как ме болят краката. Не е лесно да се танцува хард рок. Бяхме в „Касъл“ — обясни, докато сваляше елегантните си обувки на висок ток.

— В рок заведението?!

Какво, за бога, са търсили тези двама старци на такова място? Габи се наведе напред и заговори умолително:

— Мамо, стой по-далече от Прис. Влияе ти лошо. Ако иска да си докара инфаркт, нека си троши главата, но ти недей да рискуваш собственото си здраве!

Сега бе ред на майка ѝ да се намръщи.

— От къде на къде аз да рискувам здравето си?

— Почти три часа сутринта е... Ходила в рок заведение...

— Е, и? Утре ще стана по-късно. И никога не е имало опасност да припадна от танци.

Дъщеря ѝ бе готова да се вкопчи за всичко, което да охлади ентузиазма на Анита.

— Но ти призна, че Прис не се е държал съвсем джентълменски. Той ще успее да те разстрои така, както когато го видя за първи път.

— Не толкова, че да получи инфаркт.

Раздразнена, че майка ѝ не иска да обещае нищо, Габи се оплака:

— Защо не ме слушаш?

— Държиш се твърде покровителствено с мен, скъпа. — Непокорно тръсна глава. — Трябва да обръщаш повече внимание на собствения си живот. Смятам, че това, което казах на Прис, е истина — ти си твърде зависима от връзката между нас двете.

Зависима? Това пък какво е? Габи бе и обидена, и ядосана.

— Ти си обсъждала нашите лични отношения с Прис Гарфилд?

— Отчасти. Говорехме и за Кит.

— Така ли? — каза дъщеря ѝ язвително. — Очарована съм, че Прис се е заинтересувал. Никога не е обръщал особено внимание на сина си.

— Така ли ти е казал Кит? Но отношенията между хората са двупосочни. Както изглежда, Кит е толкова упорит, колкото и баща му. И повярвай, Прис никак не е щастлив от създалото се положение.

Габи стана и скръсти ръце.

— Е, не ме е грижа за Прис Гарфилд. Но не искам да говорите зад гърба ми. Мислех, че сме близки — каза тя, все още огорчена от забележката на майка си.

— Наистина сме близки, скъпа — отвърна нежно Анита, — ала не мисля, че трябва да сме близки до такава степен, че това да ни вреди.

— Да ни вреди? — Едва преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Значи аз трябва да живея съвсем сама? Винаги съм имала възможност да разговарям единствено с теб. Татко изобщо не се интересуваше от моите стремежи и желания. Постоянно ме пренебрегваше.

Майка ѝ се намръщи.

— Баща ти те обичаше. Няма от какво да се оплакваш в това отношение.

— Имам право да се оплаквам. — Чувствата, които Габи бе съдържала в себе си от години, сега бушуваха в нея. — Татко бе винаги или в кабинета си, или в болницата. Никога нямаше време за мен, никога не дойде на представленията ми. Нямаше го дори, когато завършвах средното си образование и колежа.

— Защото имаше спешни случаи — оправда го Анита.

— Да, обаче имаше и други лекари, които биха могли да ги поемат. Той все си търсеше причина, за да стои настрана. Дори когато бях в началните класове се прибираше късно вкъщи и дори не благоволяваше да спре до леглото ми и да ме целуне за лека нощ.

— О, мила! — Изглеждаше развълнувана. — Знам, че Робърт те обичаше! Казвал ми го е.

— Тогава защо бе толкова съдържан?

— Наистина ли си възприемала нещата по този начин?

Изгледа майка си. Нима паметта ѝ изневеряваше, когато ставаше въпрос за отношенията с баща ѝ? Или бе предпочела да се самозаблуждава?

— Когато бях малка — обясни меко Габи, — се притеснявах, че съм виновна, ала никога не успях да разбера защо.

Анита отмести поглед и пое дълбоко дъх.

— Трябва да помисля над това. Предлагам обаче да поговорим друг път.

„Е, поне ще си поговорим“ — помисли Габи и се поотпусна. Погледна отново часовника си. Беше три часът.

— Добре, така да бъде — съгласи се тя и така извади майка си от неудобното положение. — Утре съм заета през целия ден. Сутринта имам проба на костюмите, а следобед ще репетираме с Кит.

— Божичко, ами ти трябва да лягаш! — Стана и я прегърна. — Съжалявам, ако съм те обидила. Не исках.

Габи също я прегърна.

— Всичко е наред, мамо.

— Знаеш, че ти желая доброто. — Погледна дъщеря си напрегнато. — Сигурна съм, че винаги ще останем близки. Все пак не мисля, че трябва да бъда център на живота ти. Имаш нужда от по-широки хоризонти — не става дума само за кариерата ти. Време е да помислиш за брак и за деца...

„Кариерата? Дали наистина ще имам още един шанс?“ — запита се Габи.

— Любовта е не по-малко важна от работата — продължи Анита.

— Съгласна съм. — Но в момента мислеше само колко важно бе за нея предстоящото представление. Целуна майка си по бузата. — Хайде да лягаме.

Оттеглиха се в спалните си. Въпреки късния час, известно време Габи остана будна. Мяташе се в леглото и обвиняваше Прис Гарфилд за безпокойството си. Знаеше, че този човек няма да донесе нищо добро на майка ѝ. Не му приличаше да държи една жена на седемдесет и две години до толкова късно, за да може да прави развратни опити и да пълни главата ѝ с глупости.

И кой беше Прис Гарфилд, че да говори за отношенията между деца и родители? Всеки път, щом си спомнеше, че Анита се доверява на този стар козел, на Габи ѝ причерняваше пред очите...

„Гарфилд Корпорейшън“ заемаше няколко етажа в една от новите високи сгради от стъкло и стомана в центъра на Лос Анжелис. Кит опитваше да се справи с натрупалата се работа, когато в офиса му нахлу Габи, успяла някак си да мине покрай двете администраторки в приемната и личната му секретарка.

— Габи?! — Ръката му увисна над телефона.

Щом видя лицето ѝ, забрави на кого възнамеряваше да се обади.
— Какво се е случило?

Мислеше, че по това време тя трябва да е на проба. Какво ли е станало?

— Искам да се заемеш с баща си! Той е един стар развратен козел!

Кит вдигна вежди.

— Затова ли си тук? Да не се е опитал да те сваля?

— Разбира се, че не! — Погледна го с раздразнение.

Кит си отдъхна с облекчение. Не бе чувал баща му да тича след млади жени.

— Става въпрос за майка ми!

— О, за нея...

Габи седна на един стол пред бюрото и кръстоса дългите си стройни крака. Той не можеше да не им се възхити, въпреки нейната очевидна тревога.

— Тази нощ баща ти и майка ми бяха навън до малките часове — продължи тя, като се отпусна назад. — Кажу ми да я остави на мира! Те не са един за друг.

— Напълно съм съгласен. Но нямам навик да разговарям с баща си за такива неща. Вече ти обясних, че живеем съвсем отделно.

— А не би трябвало! Може би, ако Прис имаше що-годе свестни отношения с теб, някой, с когото да поговори, нямаше да скита навън и да върши неща, които не би следвало да прави! Например да танцува в рок заведения и да се натиска на възрастни жени, които имат нужда от почивка и сън!

Като пропусна бележката, която го засягаше лично, Кит се спря на мисълта за Прис, лудуващ в някой бар с Анита Брукс Лакроа... Постави ръка пред устата си, като не можеше да реши дали да се разсмее, или да остане сериозен.

— Според това, което казва мама, баща ти не е много щастлив от отчуждението между вас двамата.

— Разговарял е с майка ти за мен? — намръщи се той.

Тя кимна.

— И след като баща ти все пак е отзивчив човек, както по всичко личи, би могъл да поемеш част от отговорността и да поговориш откровено с него. За диалог са нужни двама.

— А очевидно трима, че и повече. Както е тръгнало, скоро целият град ще научи. — В погледа му се четеше раздражение. Бе стигнала твърде далеч. — Май всички започнаха да си пъхат носа в нашите отношения. А те не касаят нито майка ти, нито теб.

— Не е така, след като Анита и аз страдаме заради твоите проблеми.

Нима тя не можеше да разбере, че двамата с Прис са съвсем самостоятелни, че живеят съвсем отделно? Не носеше отговорност за постъпките на баща си.

— Нима баща ми е опрял пистолет в главата на майка ти и я е изнудил да скита цяла вечер с него? — попита той язвително. — И двамата са пълнолетни.

— Значи отказваш да вземеш отношение?

— Защо трябва да се намесвам? Това не е моя работа. — Вътрешният телефон извъня и той отговори нетърпеливо: — Да?

Докато секретарката му предаваше съобщение за някаква среща, която трябваше да отложи за следващата седмица, Кит наблюдаваше как Габи потропва нетърпеливо с пръсти по облегалката на стола.

Нахвърли се върху него веднага, щом той свърши.

— Убедена съм, че Прис би те изслушал...

— Виж какво, ако не искаш майка ти да излиза с баща ми, кажи й да го остави на мира!

— Тя с нищо не му е дала повод за...

— Сигурна ли си? Може би най-напред Анита е хукнала подир него.

„И може би тя винаги е желала Прис, за да преуспее в кариерата си“ — помисли Кит, раздражен както винаги, когато мислеше за жената, която никога не бе познавал, но която бе играла толкова важна роля в живота му.

— Как смееш да говориш така за майка ми?!

— Ти първа се нахвърли върху баща ми!

И колкото и да бе странно за него, се бе почувствал засегнат от това, че страничен човек си е позволил такива критични забележки. Разногласията между него и Прис си бяха тяхна лична работа!

— Този спор няма да ни доведе доникъде. — Габи стана рязко. — Тръгвам си.

— Това е най-доброто, което можеш да направиш. — Кит се постара да се въздържа да не каже нещо, за което по-късно би съжалявал. — Имам достатъчно работа.

— Ти си невъзможен!

— Същото важи и за теб — ядосан изсумтя той и вдигна слушалката на телефона, без да ѝ обръща повече внимание.

— Благодаря много за търпението и разбирането! — извика тя и напусна кабинета му разгневена.

Кит остави слушалката. Съжаляваше, че не опита да се помирят, преди вратата да се затръшне. С всеки изминат ден жизнерадостното и дружелюбно присъствие на Габи му ставаше все по-приятно. Доста се привърза към нея. И ако трябваше да бъде честен пред себе си — изпитваше повече от привързаност. Желаше я и вече усещаше, че е само въпрос на време кога отношенията им ще станат по-интимни...

Но тя си тръгна толкова раздразнена! Дали ще успеят да преодолеят това недоразумение? И как ли ще се справят с тежката репетиция, предвидена за следобеда?

За жалост настроението на Габи не се беше подобрило, когато двамата се срещнаха в кабарето, за да репетират. Опита да се успокои с дълга разходка и кратко медитиране на една пейка в парка, но не успя да превъзмогне разочарованието си, че той не бе пожелал да ѝ помогне да се справи с обърканото положение, създадено по вина на Прис. И освен това, Кит изобщо не се беше трогнал, когато му каза, че баща му съжалява за отчуждените между двамата им.

Очевидно всеки получаваше това, което заслужава.

— Така, да опитаме отново първата част — каза Кит за кой ли път. Работеха над „Танго“. Погледна я напрегнато. Очите му искряха с метален блясък. — Замахът на ръката ти, когато хвърляш шала, трябва да е по-широк.

— Чудесно.

Питаше се дали е забелязал, че днес се държи по-хладно от обикновено. Чувстваше се обидена и ядосана след кавгата сутринта. Бе решила, че са стигнали до някакво ниво на приятелство и разбирателство, но, както личеше, и него, подобно на баща му, го биваше само да създава неприятности.

— Мисля, че съвременната публика ще реагира добре на една по-наситена версия на оригиналното изпълнение — продължи Кит. — Можем да заемем много от истинското аржентинско танго.

— А-ха.

Погледна я подозрително.

— Застани на мястото си — нареди рязко той.

— Разбира се, господин Тиранин — промърмори тя тихо и се загърна с дългия щампован шал. На самото представление той щеше да бъде от лъскава черна материя.

— Какво каза?

— Нищо съществено.

Той пусна отново записа и приближи навъсен. Беше облечен в черна риза и черен панталон и изглеждаше идеално за мрачния чувствен танц.

Габи също бе мрачна.

— Обръщане надясно — каза той, докато пристъпваше край нея. Хвана ръката ѝ.

„Като че ли не знам стъпките!“ — рече си тя.

Обаче се подчини грациозно, отдръпна се плавно и застана с лице към него. Щом я приближи отново, Габи даде израз на презрението на героинята си, като вдигна предизвикателно глава, а после я наведе. Метна шала на рамо. Той я прихвана за талията и спусна устни към шията ѝ. Тя наклони глава настрани и посрещна със сурово изражение топлия му дъх.

— Не, не така! — Спря възмутен и отстъпи назад.

Габи го изгледа.

— Сега пък какво има?

— Трябва да започнем отново. — Върна лентата отначало. — В изпълнението ти липсва наситен емоционален израз, Габи.

— Така ли? — Съвсем не беше в настроение да търпи неговия педантизъм, да не говорим за критичния му тон. Тя постави ръце на кръста си. — Точно сега емоциите ми са доста наситени, повярвай.

— Може, ала в движенията ти липсва чувственост.

— Абсолютно вярно.

Той не обърна внимание на отговора ѝ.

— Те не бива да са сковани — обясни ѝ, като че ли беше аматьорка. — Трябва да излъчват копнеж и силно желание...

— Малко е трудно да бъдеш изпълнен с копнеж и желание, когато се налага да повтаряш отново и отново едно и също — отвърна и допълни наум: „При това с човек, чийто допир дори ти е неприятен в момента“. — Днес изпълнихме този танц толкова много пъти, че повече нямам настроение за него.

— И кога ще имаш настроение? — попита той язвително, а очите му просветнаха гневно.

— Може би никога! — тросна се тя, като се надяваше, че Кит ще долови многозначителността на думите ѝ.

„Никога няма да си позволя да се увлека по мъж, който е надменен, взискателен и студен“ — обеща си мислено Габи. Трябваше да се държи на разстояние от него, след като знаеше какво се е случило с майка ѝ.

— Заради това ли не си успяла да пробиеш на Бродуей? Защото не ти е достигнал професионализъм, за да дадеш израз на необходимите чувства?

Изгубила дар слово от възмущение, тя се намръщи и сви устни.

— Изпълнителят трябва да забравя дребните неприятности, които го тревожат — напомни напевно Кит.

— А ти си ужасно дребнав!

— Значи проблемът е в мен?

— Определено!

Той грешеше напълно по отношение на професионализма ѝ! Но никога преди не ѝ се беше случвало да се увлече по партньора си!

Увлечена? Когато този извод стигна до съзнанието ѝ, разбра защо напоследък е напрегната.

Не бива да изразява открито чувствата си!

И изобщо — не трябваше да идва тук!

О, господи, какво да прави? Беше влюбена в сина на Прис Гарфилд!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Въпреки напрежението около приближаващото откриване, Кит бе отказал да се освободи напълно от деловите си задължения и повечето сутрини прекарваше в кабинета си. Но в четвъртък едва успя да открадне няколко часа между следобедните упражнения и репетицията с костюми вечерта. Сюзън, неговата секретарка, която притежаваше отлични организационни способности, го въвеждаше в нещата възможно най-бързо.

— Обади се Стантън Даулинг — каза му тя. — Искате да обсъдите сливането и да те направи партньор във филмовата си компания.

Въпреки че постоянно отричаше, шоубизнесът го бе привличал винаги и сега Кит се замисли над възможността да прибави една такава фирма към „Гарфилд Корпорейшън“. Привличаше го мисълта, че да бъде начело на филмова компания няма да е същото като да участва във филми.

— Уговори ли дата за среща? — попита той.

Сюзън кимна.

— Господин Даулинг нямаше търпение да се видите, но му казах, че ще трябва да изчака. Съгласи се да обядвате заедно някой ден през идната седмица. — Зарови из документите, които държеше, и постави пред него на бюрото няколко фактури. — Получихме тези доста необичайни сметки.

Кит смръщи вежди, като видя името на фирмата.

— „Глитър Бейби“?

Това бе един доста скъп бутик на Родео Драйв.

— Може би тук се крие обяснението. — Сюзън посочи редът над адреса на фирмата. — Името е на господин Прис Гарфилд. Изглежда баща ви е купил някакви дрехи и е изпратил сметките тук.

— Вероятно е станала грешка. Никога не го е правил. — Взе една фактура и я разгледа по-подробно. — Рокля със сини пайети, рокля, украсена със сребристи и черни мъниста. Огърлица и обеци от сребро и черен кехлибар. — Очите му се разшириха, като видя цените.

А списъкът продължаваше. — За какво му е да купува официално дамско вечерно облекло?

Сюзън намести очилата си. Очевидно се чувстваше неудобно.

— Може би баща ви има приятелка?

Анита Брукс Лакроа — името веднага се появи в ума му. Габи беше казала, че майка ѝ и баща му се срещат. Но не бе споменала, че Прис купува на Анита дрехи от един от най-скъпите магазини в Лос Анжелис.

— Желаете ли да се обадя на господин Гарфилд и да го попитам за това? — предложи секретарката.

— Идеята е добра. — Ала още преди Сюзън да излезе от кабинета, Кит размисли. — Почакай. По-добре се обади в бутика. Разговаряй с управителката и я попитай за сметките. Опитай се да научиш името на жената, закупила тези неща.

Нямаше нужда да поставя Прис в неудобно положение. Баща му беше открай време малко докачлив.

Но Кит все пак искаше да разбере дали е купувал дрехи за майката на Габи.

Замисли се за младата Брукс, докато чакаше Сюзън да се обади. Отпусна се в стола и се загледа през прозореца на кабинета, разположен на шестнадесетия етаж. Денят беше слънчев. Веригата от планини, ограждащи Лос Анжелис, бе мъгливо виолетова и това придаваше спокойствие на гледката. В действителност разпрострелият се долу град кипеше в забързан ритъм и бе всичко друго, само не и спокоен.

Както и самият Кит.

Все още беше в мрачно настроение заради недоразумението между него и Габи от вчера сутринта. Ако не я харесваше толкова много, щеше да ѝ се изсмее в лицето, когато бе настояла да „накара“ баща си да остави Анита на мира. Какво очакваше от него — да заплаши Прис ли?

За жалост следобед караницата с Габи бе продължила и беше провалила репетицията им. Чувстваше се изнервен, после стана раздражителен и ѝ каза неща, в които не вярваше. Отначало тя му отвръщаше рязко, а после — за негова изненада, се съгласи със забележката му, че не се държи като професионалистка. И след това поведението ѝ се промени.

Той се бе опитал да престане с критиките си, ала тясното разбирателство, установило се между тях по време на ежедневните репетиции, вече като че ли не съществуваше. Много му се искаше да разбере какво точно става и защо, за да може да направи нещо.

Поне успяха да изгладят всички фигури от „Танго“ и танцът стана много добър. Ако не се случеше нещо съвсем непредвидено, изпълнението им на откриването утре вечер щеше да бъде изключително ефектно.

Само да не го терзаеха скритите чувства, които бе доловил у Габи! Дълбоко в себе си усещаше, че между тях остана недоизказано нещо много важно...

На вратата се почука и това прекъсна мислите му.

— Ти ли си, Сюзън?

Секретарката влезе.

— Управителката на „Глитър Бейби“ каза, че дрехите са закупени от една възрастна дама на име Люсил Толбът. Тя се извини, че счетоводителят е изпратил сметките не където трябва, а именно — на господин Прис Гарфилд в Бевърли Хилс или в кабинета му в „Сърце до сърце“.

Кит не успя да прикрие изумлението си.

— Баща ми има кабинет в кабарето?

Сюзън сви рамене.

— Да препратят ли фактурите там?

Подозренията му се засилиха и той протегна ръка.

— Не, остави ми ги.

Защо повярва толкова лесно на отговора на Люсил за „групата инвеститори“, чиято собственост е кабарето? Трябваше да продължи да я разпитва, докато му каже цялата истина!

Сега обаче не това го притесняваше.

Реши, че трябва да се срещне с баща си и да му зададе няколко неудобни въпроса, въпреки че вече знаеше отговорите...

След половин час Кит пое към Холивуд. Беше позвънил в дома на баща си, за да разбере къде се намира той. Отговориха му, че господин Гарфилд е тръгнал към кабарето. За проверка преди откриването?

Потегли веднага, като се надяваше да хване Прис на „местопрестъплението“.

Изобщо не беше изненадан, когато го откри на втория етаж в офиса на заведението. Габи би била доволна да разбере, че най-сетне щеше да поговори с баща си.

— Кой е твоят кабинет? — попита го Кит и посочи към стаите, в които се влизаше от приемната.

Няколко души работеха усилено на бюрата си, приемаха резервации по телефоните и извършваха различни приготовления за откриването.

Прис изглеждаше изненадан от прямотата на сина си.

— Нямам кабинет тук.

— Опитай още веднъж. — Кит му подаде сметките от „Глитър Бейби“. — Управителката на бутика каза, че е трябвало да ти бъдат изпратени вкъщи или в кабинета ти в кабарето. Заведението е твое, нали? И ти си платил всички разноски. Дори си предоставил на Люсил шофьора и лимузината си!

Макар че не бе разпознал шофьора, се бе зачудил откъде е намерила кръстницата му изведнъж толкова пари, че да може да наеме вежливия служител и луксозната кола за разходките си из града.

Прис въздъхна и поведе Кит към една от стаите. Затвори вратата и погледна фактурите, но май не изглеждаше особено притеснен от разкритията, направени от сина му.

— „Сърце до сърце“ не е изцяло мое. — Преди да седне зад бюрото, Прис пхна сметките в джоба на сакото си. Пред него имаше табелка с името му.

— Люсил и още няколко души също притежават проценти.

Кит седна на един стол срещу него.

— Много малки проценти, готов съм да се обзаложа. Ти измами всички.

— Измамил съм ви? Твърдението е доста пресилено. — Тонът на баща му оставаше умерен. — Нямах никакви причини да се чувстваш измамен или изигран. За това начинание съм използвал изцяло лични средства, а не пари на корпорацията.

— Защо тогава не каза истината още в самото начало?

— Мислех, че няма да се съгласиш да танцуваш, ако разбереш, че съм замесен.

— Абсолютно си прав! — Скочи от стола, застана пред баща си и постави юмруци върху бюрото. — И аз бях прав! Всичко това представлява един голям таен план!

Лицето на Прис смени за миг изражението си, преди синът му да успее да долови чувствата, които се появиха на него.

— Не трябваше да се съгласяваш да участваш — подчерта възрастният мъж.

— Така е. — Кит се отдръпна от бюрото. — Но щях да се чувствам като подлец, ако бях отказал на Люсил.

— Кабарето ще ѝ помогне да се оправи финансово, синко. Би трябвало да мислиш най-вече за това, което правиш за нея, а не да се тревожиш от моето участие.

— Наистина ли Люсил ще получи достатъчно пари и ще може да оправи дома си?

— Заведението е запълнено изцяло за първите няколко седмици. Ако това е някакъв показател, то аз нямам никакви съмнения.

Гневът на сина започна да изчезва. Прис и Люсил бяха приятели от много години. Би трябвало да разбере колко много е загрижен баща му за възрастната жена.

— Не се ядосвай сега, Кит — продължи Прис. — Утре всички ще зависят от теб. Ако откриването на заведението бъде успешно, очаква го розово бъдеще.

Както обикновено, Кит изпита неудобство при тази мисъл.

— И какво те кара да смяташ, че аз танцувам достатъчно добре, за да стане това?

Доколкото му бе известно, баща му никога не го беше виждал да танцува. Прис избягваше да го погледне в очите.

— Анита ми каза, че двамата с Габи сте отлични партньори.

— А, така значи, Анита. — Изкушаваше се да каже на баща си за оплакванията на Габи, ала реши да премълчи. — Как стана така, че вие двамата сте непрекъснато заедно? Смятах, че тя е жената, която е съсипала живота ти.

Прис го погледна изненадан.

— Защо мислиш така?

— Не съм сигурен. Но помня, че мама говореше за теб и Анита, когато бях дете.

И тогава Кит се бе запитал дали тази жена не е в основата на развода на неговите родители. Дълги години се бе възмущавал от нея, дори я бе мразил.

— И двамата с Анита направихме някои глупави грешки — поде Прис. В гласа му се долавяше вълнение.

— Значи вече не смяташ, че тя е била леконравно момиче, което те е използвало, за да напредне в кариерата? — попита Кит, цитирайки майка си.

— Доста време бях толкова ядосан на Анита, че не съм сигурен какво точно съм говорил по неин адрес. — Баща му го погледна в очите. — Исках да се ожена за нея. Аз я обичах... И още я обичам.

Кит бе искрено изненадан. Отново седна на стола.

— Обичаш една жена, която те е изоставила преди повече от петдесет години?

Как бе възможно баща му да изпитва такива чувства към Анита Брукс, която бе предпочела да го зарече, а не можеше да обича сина си?

— Винаги съм я обичал, Кит. Реших, че начинанието с кабарето ще ми даде една последна възможност да се съберем.

— Значи затова си поел финансирането на заведението?

— В допълнение към желанието ми да помогна на Люсил... И на себе си. От доста време смятах, че вече няма за какво да живея. — Пое дълбоко дъх. — Имах лични причини да запазя в тайна моите инвестиции в кабарето. Ако Анита знаеше това, никога нямаше да дойде в Калифорния... И сега нямаше да е тук — добави той неспокойно. Огледа стаята и след това очите му отново се спряха на Кит. — Надявам се, че мога да разчитам на теб и че ще запазиш това, което си научил, за себе си.

За първи път баща му го молеше да пази негова лична тайна.

— Никога не говоря за нещата, които стават в компанията — отвърна синът, като опита да се абстрахира от мнението си за създалото се положение.

— Навремето аз наистина сгреших — продължи Прис. — Ако не бях толкова глупав и горд в отношенията си с Анита, животът ми щеше да бъде различен.

Синът му пропусна признанието за вина на доскоро високомерния си баща и се замисли за несъстоялата се женитба.

— Да, вероятно животът ти е щял да бъде различен, ако сте останали заедно. Тогава аз нямаше да се родя.

Прис го погледна в очите.

— Това е единственото, за което щях да съжалявам.

Кит бе обзет от неудобство и не знаеше какво да каже. Баща му бе признал доста неща. Затова подхвана по-безопасна тема:

— Не се притеснявай. Няма да спомена пред никого, че ти финансираш кабарето.

— Благодаря ти. Оценявам жеста.

— И няма да споменавам за нашия разговор пред Люсил.

— Така ще е най-добре. При подготовката на представление, личните отношения трябва винаги да остават на заден план.

Кит бе напълно съгласен. Тогава се сети за Габи. Как можеше да се абстрахира от изпълнената с напрежение атмосфера всеки път, когато бяха заедно? Разбираше чувствата на баща си по отношение на Анита, тъй като самият той като че ли се влюбваше в дъщерята на тази жена — едно ново усложнение в сагата Брукс-Гарфилд.

След като Кит си замина, Прис остана още малко в кабинета си, а после слезе долу, за да хвърли още един поглед на току-що завършения интериор на заведението.

Белите корнизи, опасващи римската арка на сцената и по-малката арка на нишата за оркестъра, бяха украсени със сребриста боя и така изпъкваха още повече на фона на бледосивите стени. Трите редици маси и сепаретата бяха отделени с лъскави тръбни парапети.

Застанал в преддверието, опита да си представи как ще изглежда салонът, когато светлините угаснат и започне първото представление...

Осветителите и озвучителите вече се подготвяха за репетицията с костюми. Един осветител се подхлъзна и едва не падна от гредите, докато нагласяваше прожекторите.

— Така е добре, Чарли — извика отдолу режисьорът по осветлението. — Провери сега централния прожектор. — Погледна през рамо и забеляза Прис. — О, здравейте, господин Гарфилд. — Засмя се. — Обзалагам се, че сте развълнуван от участието на сина ви в представлението утре вечер.

Прис също се усмихна.

— Така е.

Но Кит едва ли щеше да е радостно развълнуван от мисълта, че неговият баща го гледа. Беше признал, че е нямало да се съгласи да танцува, ако е знаел, че кабарето е собственост на Прис. Запита се дали синът му можеше да предположи колко го беше заболяло от тези думи.

Разбира се, нямаше право да го вини. Почти не го беше виждал откакто бе дете. Тогава за последен път бе успял да каже на сина си колко много го обича. Днес се опита да засегне тази тема, но само бе накарал младия мъж да се почувства неловко.

По дяволите, защо не можеше да казва подходящите думи в подходящото време? Защо се отдръпваше тогава, когато би трябвало да настъпва? Или, което бе още по-лошо — защо избухваше яростно, когато не биваше? Бе имал същите проблеми и в отношенията си с Анита.

— Извинявайте, господин Гарфилд — каза режисьорът и се приближи. — Може ли да се отдръпнете встрани? Трябва да внесем апаратурата.

Прис отиде на дансинга и провлече крака по лъскавата му черна повърхност. Погледна „летящите“ стълби, които водеха към подиума на сцената. С Анита бяха танцували по подобни стълби в една от сцените на „Потупай ме по рамото“. Точно тогава, по време на снимките на този филм, се скараха за първи път сериозно...

Холивуд, 1938

Прис не бе виждал Анита цял ден, тъй като беше снимал няколко солови изпълнения. Когато най-сетне я откри, тя беше облечена в обикновени дрехи и гледаше летящите стълби, на които щяха да започнат репетициите си на следващия ден.

— За какво мислиш? — попита той. Отиде зад нея и я обгърна с ръце. Анита се облегна на него и тихо се засмя.

— Надявам се да не се объркам.

— Танцували сме нагоре и надолу по стъпала и преди.

— Но винаги край тях е имало стени или перила. А тук човек няма къде да се хване.

— Можеш да се хванеш за мен — каза й Прис, щом тя се обърна с лице към него. Прегърна я още по-силно. Беше нужна само една

нейна дума и никога нямаше да ѝ позволи да си отиде. — Номерът е да не гледаш в краката си — посъветва я, вече по-сериозно.

Тя го побутна игриво.

— Когато танцувам, никога не зяпам в краката си. Знаеш го прекрасно.

Прис кимна.

— Наистина си опитен изпълнител.

Колкото повече танцуваха заедно, толкова по-добра ставаше Анита. Вече и двамата бяха много опитни. Той я притегли по-близо до себе си и нежно я целуна. Фазановите пера на малката ѝ шапчица го погъделичкаха по челото и го накараха да кихне.

— Наздраве!

— Трябва ли винаги да носиш пера?

— Не се притеснявай, Прис. Няма да поискам нова дреха от пера — отвърна, като имаше предвид роклята, която бе носила във финалната сцена на „Фрак“. — Не искам да те карам да се чувстваш нещастен.

— Никога няма да съм нещастен, ако съм сигурен, че ме обичаш.

Анита се засмя, прегърна го и каза тихо — така, че да не чуят останалите членове на екипа, които минаваха край тях:

— Толкова си романтичен!

Той се усмихна и се вгледа в любимото красиво лице.

— Къде искаш да отидем? Кога ще мога да те видя? Какво ще кажеш за една вечеря около осем?

— Тази вечер? — Стана сериозна и се отдръпна. — Но... Аз съм заета.

— С какво?

— Вече имам планове за вечерта.

Прис затаи дъх.

— Някоя среща?

— С рекламна цел. — Потупа го по рамото с ръка в ръкавица. — Не се тревожи. Правя го заради Сол.

Прис беше объркан, усещаше, че го обзема ревност и не можеше да скрие чувствата си.

— След това, което стана последния път, мисля, че не трябваше да приемаш подобна нова среща, Анита.

Тя се намръщи.

— Виж ти, май ме обвиняваш в изневяра.

Мислено Прис смяташе, че двамата са сгодени, макар и неофициално, и че Анита трябва да излиза само с него, без значение какво иска студиото. Но тя винаги се стараеше да успокои Сол, когато старият тиранин избухнеше за пореден път по някакъв повод.

— С кого ще бъдеш този път? — попита той.

— О, един от актьорите, които имат договори с РПО.

Престорено безгрижният начин, по който отговори, не му хареса.

— И кой е той?

— Ами... Кари Грант. Изпълнявал е няколко главни роли.

— Знам много добре. — Беше бесен. — Как можеш да се срещаш с Кари Грант? Та той така се умилква...

„И е по-висок от мен поне с половин глава“! — допълни мислено Прис.

Анита се опита да го укроти и оправи вратовръзката му.

— Така ли? Ти също се умилкваш.

— Освен това е красив...

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Ти ми харесваш повече. А и Кари не може да танцува като теб! Би трябвало да го знаеш.

Но Прис изпитваше болка.

— Не ме е грижа дали има два леви крака. Искам да бъдеш само с мен!

— Само че при сегашното положение е невъзможно!

— Тогава да го променим. Кажу на Сол, че няма да отидеш на тази среща и че възнамеряваме да се оженим.

Тя стана неспокойна. Сините ѝ очи проблеснаха.

— Това няма да му хареса. И вече сме обсъждали този въпрос. Не съм готова на подобна стъпка. Държиш се неразумно.

— Значи аз нямам право да възразявам, че моето момиче се среща с други мъже?

— Знаеш, че това не означава нищо! Защо не ми вярваш?

— Бих предпочел да нямам поводи за недоверие към теб — отвърна той ядосано. — Ти си *моето* момиче!

— Аз не съм твоя собственост, Прис!

— А си собственост на студиото, така ли? — Не бе в състояние повече да владее гласа си. Няколко души от снимачния екип ги

наблюдаваха с интерес, докато си разменяха репликите, ала това не го притесняваше. — Май още не съм разбрал кое е по-важно за теб.

— Знаеш, че те обичам и че ти си единственият, когото обичам!

— Да, така твърдиш. — Обърна се с намерението да си тръгне.
— Постъпките ти обаче говорят за друго.

— Прис! Къде отиваш?

— В гримьорната си.

— Върни се веднага! Не бива да оставяме нещата така.

Той се обърна, изгледа я втренчено и забеляза, че е вирнала упоритата си брадичка.

— В такъв случай откажи срещата и се омъжи за мен! Още тази вечер! Хайде да избягаме. Така РПО ще получи толкова много материал за реклама, че дори Сол ще бъде доволен.

Тя въздъхна и бавно поклати глава.

— Знаеш, че не мога да го направя.

— Тогава ще се видим утре сутринта на репетицията — отвърна хладно той и отново се обърна.

— Прис!

Но той продължи да върви. Гневната му реакция бе само повърхностен израз на бурята от чувства, която бушуваше в него...

Холивуд, наши дни

Когато вечерта Габи пристигна с лимузината на Люсил за репетицията с костюми, тя срещна на входа Кит, дошъл едновременно с нея.

— Здравей.

Габи се засмя и почувства лек трепет на възбуда само при вида на партньора си, въпреки че още не знаеше как да се оправи с чувствата, породени от тяхната близост.

— Искаш ли да ти помогна? — попита той и взе няколко от тежките чанти с дрехи и принадлежности, които тя носеше. — Защо не си поръчала да доставят костюмите направо в кабарето?

— Искях преди това да ги покажа на мама.

— Харесаха ли й?

Кит отвори вратата пред нея, след това също влезе и спря да погледне сцената и блестящия дансинг, които се виждаха от

преддверието.

— Смята, че са изключителни. Твоята позната е свършила чудесна работа. Нямам търпение да ги облека утре вечер.

— Надявам се всичко да мине добре.

— Май се съмняваш в това. Вълнуваш ли се вече? — пошегува се тя, като разчиташе той да не се засегне.

— Вълнувам се от самото начало.

Габи бе изненадана, че той признава каквато и да било слабост.

— Сигурна съм, че ще бъдем страхотни. Имам добри предчувствия.

Той се засмя.

— Тогава ще трябва да се доверя на интуицията ти... Както и на способностите ти. Въпреки разногласията между нас, искам да знаеш, че ти си най-добрият партньор, с когото съм танцувал.

— О, благодаря ти! — Почувства се поласкана и развълнувана.

— Освен това си много добра професионалистка — допълни той.
— Вчера не бях прав, когато заявих противното.

— Бях убедена, че в действителност не го мислеше.

— Но не ти се извиних. Извинявай, Габи.

Тя се усмихна. Когато поискаше, Кит можеше да бъде изключително мил.

— Няма нищо. Може би не трябваше да се нахвърлям върху теб заради това, че баща ти се среща с майка ми.

— Като имам предвид отношенията им, предполагам, че винаги ще понасяме последиците на някогашната им връзка по един или друг начин. Нали са били... Не знам какво точно.

— Те никога не са били любовници, ако намекваш за това.

В погледа му се четеше недоверие.

— Трудно ми е да го приема, като знам колко са чувствителни по отношение на миналото.

— И въпреки това е истина. — Вярваше на майка си и не я интересуваше какво е казал Прис на сина си. — Все пак мама е била още дете, когато са станали партньори и едва на деветнадесет години, когато са се разделили.

— Както и да е, изглежда, че имат да довършват нещо недовършено.

Тъкмо това я тревожеше.

— Би трябвало да са разбрали, че след толкова години е късно.

— Нека те да решат, не си ли съгласна? — попита Кит, като я гледаше изпитателно.

От погледа му тя доби усещането, че те двамата също трябва да вземат някакво решение. Спомни си за откритието, което бе направила след кавгата им, и почувства, че я обзема нервност, която нямаше нищо общо с предстоящото представление.

— Може би.

— Виж какво, хайде през следващата седмица да забравим за Прис и Анита — продължи той. — Да мислим за нас. Аз не мога да контролирам баща си, а мисля, че и ти не можеш да накараш майка си да прави нещо, което не иска, макар че го смяташ за най-добро за нея.

— За жалост е така.

Кит осъзна, че още не е успял да я убеди.

— Разбирам, че положението те засяга повече от мен, но се надявам това да не ни пречи — допълни той.

— Не очаквам да се съгласиш с мен. — Помисли, че не е съвсем откровена. Разбира се, че копнееше Кит да е съгласен с нея. За родителите им. За тях двамата. За всичко. Мразеше да се препира с него. С мъжа, когото обичаше.

— Това е добре. Нека не разрушаваме разбирателството, което постигнахме по време на репетициите — отвърна той.

— Прав си.

Погледите им се срещнаха. Очите му изразяваха толкова много! Габи не можеше да не помисли, че е нещо повече от приятелство. Преглътна с мъка.

— Май ще ни бъде от полза, ако опитаме да бъдем винаги честни един към друг, съгласна ли си? — попита я той, като я гледаше настойчиво.

— Най-добре е да сме откровени. — Съгласи се, макар че все още не бе готова да разкрие чувствата си. И едва ли някога щеше да събере сили да го направи. Не би могла да се примири, ако той отхвърлеше любовта ѝ...

Кит замълча и погледна отново към сцената.

— Дали да не се подготвяме за репетиция?

— Разбира се.

Когато стигна до гримьорната си, Габи влезе бързо в нея и затвори вратата. Обикновено бе открит човек, готов да рискува, и се чувстваше удобно само когато казваше истината докрай...

Все пак не бе очаквала да се влюби в сина на старата любов на майка си.

Работата и животът ѝ бяха в Ню Йорк. Тези на Кит — в Калифорния. Дори той да беше безумно влюбен в нея, двамата нямаха общо бъдеще...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Подобно на много изпълнители, Габи чувстваше повече увереност един-два дни преди изпълнението, отколкото в самото навечерие. В петък вечер се вълнуваше толкова силно още преди да се беше облякла, че започна да диша дълбоко в хартиен плик, за да се успокои, докато гардеробиерката ѝ Мария вдигаше ципа на бялата ѝ атлазена рокля. Поне от дните, прекарани на Бродуей, се беше научила какво да прави.

Знаеше, че притеснението ѝ е само временно. Всичко щеше да бъде наред, щом застанеше под светлините на прожекторите. И този момент приближаваше.

Двамата с Кит трябваше да излязат на сцената веднага след краткия уводен комедиен монолог на Люсил, чийто силен и стабилен глас се донасяше от монитора, инсталиран в гримьорната на Габи.

— Сигурно знаете две от най-големите имена в историята на танцовото изкуство — казваше Люсил. — Анита Брукс и Прис Гарфилд.

— О, божичко, наш ред е! — каза тихо Габи и се отстрани от Мария.

— Желая ви успех, госпожице Брукс — извика гардеробиерката след нея.

— Сигурно ще си помислите, че пред вас са привидения от миналото... — продължи Люсил.

Габи повдигна богатите поли на роклята си и изтича от гримьорната към крилата на малката сцена. Кит вече беше там — висок и елегантен в смокинга, който му стоеше идеално. И, по дяволите, изглеждаше спокоен като сфинкс!

— Готова ли си? — попита я той усмихнат.

— Сега не е време за насърчения — отвърна тя, като вече се подготвяше мислено за романтичните танци, които трябваше да изпълнят.

— Изглеждаш прекрасно.

— Ти също.

И тогава чуха репликата на Люсил, която очакваха.

— „Ще те омагьосам“ в изпълнение на Гейбриъл Брукс и Кит Гарфилд!

Габи и Кит излязоха на сцената, вече вгълбени в ролите си. Слязоха по двете летящи стълби и се срещнаха на дансинга. Оркестърът подхвана мелодията.

Осветена ярко и изправена пред морето от непознати лица, които ги гледаха внимателно, Габи почувства как в нея се надига възбуда и залива цялото ѝ тяло. Завладя я усещане за победа още преди двамата с Кит да са започнали да танцуват. Точно това беше чакала — чувството за неподправеност, което изпитваше само когато танцуваше. Ролята, която изпълняваше, стана за нея реалност, макар и само за няколко кратки минути. Пристъпи, обърна се и се завъртя с музиката, като през цялото време следеше партньора си и движенията му по дансинга.

Никога не се бе чувствала толкова жива.

Видя на лицето на Кит отражението на собствените си твърде реални чувства. „Дали това е част от ролята, която изпълнява, или и той мисли за мен?“ — мина през ума ѝ, преди да се потопи изцяло в изпълнението.

Минутите, изпълнени с грация, отлетяха със скоростта на светлината. Преди Габи да го осъзнае, номерът отиваше към своя край. Кит я обгърна в класическа холивудска поза. Както и при първата им репетиция тя обви ръце около врата му и вдигна лице към неговото, докато устните им се срещнаха и музиката замря. Останаха в светлината на един-единствен прожектор, който угасна постепенно.

В кабарето отекнаха аплодисменти.

— Това беше едно истинско романтично изпълнение! — надвика Люсил шума на въодушевената публика.

Светлините се насочиха към нея. Беше застанала пред микрофона, облечена в рокля, украсена със сини пайети. Габи и Кит излязоха незабелязано. А аплодисментите продължаваха. Габи мина през вратата за сцената на нивото на дансинга и ако не ги чакаха още два номера, щеше да завика от радост.

Преди да тръгне по стъпалата, които водеха към гримьорните, Кит спря и я прегърна, а в този момент Люсил обявяваше следващото изпълнение.

— Бяхме страхотни, нали? Точно както предрече ти.

— Знаех, че предчувствието ми няма да ме излъже.

И когато той се наведе, за да я целуне леко, тя се поддаде на изкушението, притисна се към него и го целуна силно. С тази мълчалива прегръдка се опита да му каже толкова много, че когато най-сетне се отдръпна, Кит я гледаше втрещено.

— Хей! — Повдигна вежди и оправи папийонката си.

Доволна от реакцията, която бе предизвикала, Габи се разсмя и разроши косата му.

— А сега ще трябва и да се реша — оплака се той престорено сърдито.

— Просто не успях да се въздържа. — Приблужи се към него и се притисна към гърдите му. — Танцуването ме кара винаги да се чувствам секси.

Особено когато неин партньор бе такъв невероятно сексапилен мъж като Кит Гарфилд!

— Вярно ли е и обратното? — попита той любопитно.

— Какво искаш да кажеш?

— Дали сексът те кара да се чувстваш така, сякаш танцуваш? — Погали голия ѝ гръб.

Тя усети как по цялото ѝ тяло се разля топлина и притаи дъх.

— Така ли е? — повтори въпроса си той и устните му се извиха в предизвикателна усмивка.

— Защо не проверим? — подразни го Габи.

Той я гледаше настойчиво и като че ли се канеше да я целуне отново, но горе, на стълбата, се появи нейната гардеробиерка.

— Госпожице Брукс, нямаме много време, а трябва да смените костюма си и да оправя косата ви.

— Идвам веднага, Мария.

Преди да я пусне, Кит целуна върха на носа ѝ. Хвърли последен поглед към нея през рамо и тръгна към гримьорната си, а Габи пое към нейната.

Беше решила да изглежда съвършено различно при всяко изпълнение и времето между танците бе много напрегнато. В момента три певици изпълняваха песни на „Андрюс Систърс“, а скоро Габи и Кит трябваше да излязат отново на сцената.

Мария свали ципа на роклята ѝ и веднага ѝ помогна да облече красивата дреха със златисти пайети. После се зае да оправи косата ѝ с машина. Габи се погледна в огледалото и подсили грима си. Чудеше се дали Кит бе взел на сериозно авансите, които му бе дала на шега. Всъщност не бе имала намерение да се държи толкова дръзко, но опиянението от изпълнението я беше възбудило както винаги.

Докато вървеше към сцената, полите на златистата рокля се полюшваха предизвикателно около краката ѝ. Дрехата бе почти точно копие на оригиналния модел от тридесетте години и Габи се чувстваше превъзходно в нея.

Приблужи до Кит и зелените му очи проблеснаха с възхищение.

— Готова ли си?

— Напълно.

Хвана здраво ръката му и той усети по-силно от всякога, че двамата са създадени, за да бъдат заедно. Но нямаше време да се задълбочава в чувствата си, тъй като триото вече излизаше през крилата. Започна да се настройва мислено и тогава Люсил обяви следващото им изпълнение — „Танцувай с мен“.

Драматичният им танц започна с началните акорди на музиката и Кит последва бавно Габи надолу по стъпалата. Нежната мелодия с тъжни, изпълнени с копнеж, тонове, изразяваше несподелената любов на неговия герой.

Настигна я и двамата затанцуваха един до друг. Тя се опита да избяга, но той я хвана точно преди да е тръгнала нагоре по стъпалата. Сграбчи китката ѝ, завъртя я и Габи отново се озова в прегръдката му. Утежнените поли на роклята ѝ изплющяха около тях. Изпълниха няколко стъпки, като се извиваха и въртяха, докато тя отново избяга. Този път Кит я последва по стъпалата и затанцува с нея надолу по другото стълбище. Майсторското им изпълнение създаваше впечатлението, че танцът е лесен, но това не беше така. Кит винаги търсеше различни предизвикателства, за да стане хореографията му по-изразителна.

Когато публиката заръкопляска бурно още по време на изпълнението им, той спря за момент и почти забрави каква бе следващата стъпка. Смаяният поглед на Габи му говореше, че тя също е поразена от неочакваната реакция. С усилие на волята Кит се съвзе и

поведе партньорката си към средата на дансинга за няколко валсови стъпки, които завършиха със завъртания.

Публиката отново избухна в аплодисменти, като очевидно оценяваше сложността на изпълнението. И Кит не можеше да не реагира на това. Погледна през рамото на Габи, избра си две дами, които седяха на най-близката редица, и ги очарова с ослепителна усмивка. Изведнъж опияняващата непосредственост на танца го накара да го обземе чувството на волен полет.

Номерът завършваше, като първо двамата танцуваха заедно, а после поотделно се изкачиха по летящото стълбище. Накрая Габи избърза, застана пред партньора си и му хвърли печален поглед през рамо. Лицето на Кит изрази обезсърчението на героя му. После продължи ухажването, макар и безполезно.

Той наистина изпитваше тъга, когато излязоха от сцената. Знаеше, че седмицата в „Сърце до сърце“ бе единствената му възможност да танцува с Габи. И не бе уверен кое ще му липсва повече — танцуването или най-добрият партньор, който бе имал.

Но тогава си напомни, че радостите от професионалните танци са също толкова преходни, колкото и славата. И освен това — кого аплодираше публиката — Кит и Габи или... Анита и Прис?

След като представлението свърши, оркестърът засвири танцова музика и сега вече публиката можеше да вземе дансинга. Габи беше облечена в една от собствените си вечерни рокли без презрамки, ушита от тафта в коралов цвят и с подгъв, украсен с къдри. Тя срещна Кит зад сцената, преди да тръгнат към масата на Люсил.

— Още ли мислиш, че бяхме страхотни? — попита я той.

— Нима се съмняваш след тези аплодисменти? — отвърна му Габи и леко докосна устните му с пръсти. — Доволен си, нали?

Кит хвана ръката ѝ и потърка лицето си в дланта ѝ.

— Прекарах чудесно!

Бе сигурна, че част от удоволствието му се дължеше на взаимното им привличане. И това определено беше вдъхнало живот на танците им. Последният им номер „Танго“ бе направо изпепеляващ. В края му Габи, облечена в лъскава дълга черна рокля с цепки от двете страни почти до ханша, бе обвила дългия си крак около партньора си и

бе погледнала дълбоко в очите му. Ако се съдеше по страстното изражение на Кит, той бе готов да я обладае направо на сцената, пред очите на публиката...

Но в момента допира на устните му беше по-скоро нежен, отколкото страстен.

— Да отидем ли да видим какво прави Люсил? — предложи той.

— Разбира се — съгласи се тя весело.

Кабарето беше препълнено, обаче неговата съдържателка бе събрала няколко маси, за да се поберат многобройните ѝ гости — Джейн, Раиса, Янси, Нийл, Харви, Прис и Анита и техните деца. Люсил бе много щастлива. Със зачервени страни и блестящи очи изглеждаше прекрасна в дългата рокля със златни пайети.

— Аплодисменти за нашите звезди! — извика тя въодушевено веднага щом видя, че двамата танцьори приближават.

Пансионерите и възрастните Брукс и Гарфилд станаха и заръкопляскаха. Към тях се присъединиха и посетителите от близките маси. Габи прегърна майка си, после Люсил, Джейн, Янси и Нийл. Стисна ръката на Харви и се наведе да целуне Раиса. Кит също размени прегръдки с жените и ръкостискания с мъжете, включително и с баща си.

Габи не знаеше как точно да се държи с Прис, затова остави той да поеме инициативата и му подаде буза за целувка, когато я прегърна.

— Ти си толкова красива и талантлива, колкото и майка ти — каза Прис с усмивка.

— Благодаря.

Тя се въздържа и не се намръщи, щом забеляза, че Анита му се усмихва гордо, а когато той седна, хвана ръката му.

— Вашите места са тук, деца, начело на масата — каза им Люсил и издърпа стола си от другата страна на Кит. — Поръчайте каквото желаете. Пиенето е за сметка на заведението.

Габи си избра сухо мартини и докато чакаше напитката да пристигне, заслуша как другите се отдадоха въодушевено на спомени, свързани със стари филми. Всички, освен Джейн. Застаряващата обаятелна кралица само въртеше чашата в ръцете си. Габи се канеше да я попита дали нещо не е наред и изведнъж забеляза, че липсва един човек.

— Къде е Честър? — попита тя.

— Вкъщи — отвърна Джейн и въздъхна. — Артритът му се влоши рязко. Едва успя да стане от леглото.

— Горкият! — обезпокои се Габи и реши, че Джейн не е в настроение заради приятеля си.

Кит се наведе към нея.

— Свързах се с неговия лекар и уредих да му бъде доставена една месечна доза от онова специално лекарство, за да проверим дали ще има полза от него.

Габи усети прилив на нежност към партньора си.

— Остава да се надяваме, че Честър няма да ти се ядоса.

— Аз уредих нещата, но платих само част от лечението. Люсил пое останалите разходи, благодарение на приходите от кабарето. Няма нужда Честър да научава подробностите.

Тя си помисли щастливо, че те двамата също имат принос за това.

Всички вдигнаха погледи, когато келнерът донесе бутилка шампанско и няколко напитки. Той остави чашите и купата с лед пред Прис.

— Да вдигнем тост за Кит и Габи — предложи той, когато келнерът отвори бутилката шампанско и го сипа в чашите. Прис се изправи и вдигна чашата си. — За моя син и дъщерята на Анита — деца, наследили много талант от своите родители.

— И които са прекрасни танцьори със собствена индивидуалност — добави бързо Анита.

Прис погледна сина си с топлота.

— Гордея се с теб! Много!

Кит кимна хладно и вдигна чаша, за да се чукне с другите. Габи беше сигурна, че бе възприел неправилно репликата „деца, наследили много талант от своите родители“, и че тя го беше подразнила.

Прис се обърна към сина си.

— Много малко танцьори биха се осмелили да подготвят за толкова кратко време изпълнение като твоето, Кит. И още по-малко биха го направили с такъв успех. Ти си не само интелигентен и с творческо виждане, но имаш и своя собствена индивидуалност.

Кит остана равнодушен.

— Твърде жалко е, че не си го разбрал още преди години. Нямах да е така, ако се беше постарал.

Макар че думите му не бяха шокиращи за нея, Габи изпита неудобство, както и всички останали. За момент настана тишина. Люсил погледна укорително Кит, а после прекъсна мълчанието с шега. Пребледнял, Прис седна на стола си.

Въпреки проблемите, които бе имала с него, Габи изпита съжаление към възрастния човек и побутна с лакът Кит.

— Какво става с теб? — прошепна тя. — Той бе толкова любезен!

— Нямам нужда от неговата любезност — отвърна Кит съвсем тихо.

— Но може би той има нужда от твоята!

Кит се намръщи.

— Доколкото си спомням, ти каза за него, че е стар развратен козел.

— И все пак ти е баща.

А Габи вярваше в семейната привързаност.

— Само че е закъснял с години.

Добре, че Прис не ги чуваше. Анита го уговаряше да отидат на дансинга. Щом навлязоха сред другите танцуващи, които вече се полюшваха в такт с мелодиите от тридесетте и четиридесетте години, двамата бяха посрещнати с леки аплодисменти, ала скоро известната в миналото двойка се смеси с тълпата. Янси също покани Люсил да танцуват и на масата останаха другите пансионери и по-младата двойка.

— И аз съм закъснял с години — изрече печално Харви, като съзерцаваше шампанското, останало в чашата му.

— За какво говориш? — попита Нийл.

— Нищо особено. — Харви махна няколко невидими прашинки от реверите на стария си смокинг и бутна стола си назад. — Тръгвам си.

— И къде отиваш? — попита властно Раиса.

— Трябва да намеря моя партньор.

— Твоят партньор? От трупата? — учуди се Нийл. Харви се отдалечи от масата. — Та те се разделиха преди почти двадесет години, когато той напусна трупата. Защо ли внезапно му е хрумнало да го търси?

— Не е внезапно — каза Джейн с дрезгав глас. — Напоследък доста говореше за него и за останалите си колеги. Но ти вечно си толкова зает със себе си, че не обръщаш внимание на другите.

Нийл се намръщи обидено.

— Не мога да се съглася с това.

— И все пак е истина.

— Е, какво пък, аз също имам проблеми — отвърна Нийл в свое оправдание.

— Нещата ще се оправят за всички ви — намеси се Габи с ведър глас. — Сигурна съм. Тазвечерният успех на кабарето е само началото.

— Точно така — подкрепи я Джейн.

Габи се намръщи — забеляза, че устните на блондинката потреперват.

— Какво има?

— Нищо — отвърна рязко Джейн, бутна стола си назад и стана.

— А ти къде отиваш? — попита Раиса негодуващо. — Все пак сме дошли да се забавляваме.

— Чакай. — Габи се пресегна през масата и хвана Джейн за ръката. — Зле ли ти е?

Възрастната жена тръсна глава и избухна в плач.

— Моля те, Джейн, седни! — рече Кит, очевидно обезпокоен. Той стана, постави ръце на раменете на хлипащата актриса и ѝ помогна да седне. — Кажй какво те измъчва.

— Не искам... да ви... развалям вечерта...

— Няма такава опасност — увери я и седна до нея.

Блондинката изтри очи и погледна първо Кит, после Габи.

— Ами... днес раз... разбрах, че не са ми дали ролята, за която ви говорих.

— Отхвърлена си за ролята, за която искаха актриса от типа на Джейн Хънтър? — попита Габи невярващо.

Джейн кимна.

— Казали са, че оригиналът е твърде стар. Бях толкова разстроена, че дори мислех да не идвам тук тази вечер.

— Продуцентите са истинска паплач! — заяви Раиса.

— Но какво искат тези идиоти? *Младата* Джейн Хънтър ли? — възмути се Нийл.

Джейн сви рамене.

— Вероятно.

— Ще попитам майка ми дали не може да ти уреди прослушване за новото шоу, планирано от продуцентите на „Кокошарника на Хок“ — предложи Кит.

Габи бе приятно изненадана от предложението му.

— Идеята е добра.

Обаче Джейн не бе съгласна.

— Нямам нужда от милостиня.

— Недей така, ние сме с теб — намеси се Нийл.

— Но моят агент вече опита всички серийни мелодрами — и дневни, и вечерни — отвърна Джейн. Започна да брой на пръсти: — Реклами, леки комедии, телевизионни драми — всичко. Просто е безнадеждно. Май ще загубя и агента си. За последен път получих работа през 1982 година като модел на сутиени...

— Не се отчайвай — каза Раиса, наблягайки на думите си, като че ли бяха реплика от някой стар филм. — Винаги трябва да имаш надежда.

— Надеждата крепи света — допълни Нийл. — Какво ще кажеш за един танц, прекрасна Джейн? — Намигна й. — Може би малко движение под тази фантастична светлина ще подобри настроението ти?

Актрисата се усмихна колебливо.

— Може би. — Огледа масата и накрая спря очи на Кит и Габи. — Благодаря ви много за подкрепата. Нямах никакво желание да развалям тази невероятна вечер.

— Няма такова нещо — увери я Габи, въпреки че бе натъжена заради Джейн.

Освен това имаше и лични причини да изпитва притеснение. Таз вечерното представление бе за нея опияняващо, ала все още не бе се оправила с чувствата си към Кит.

Нещо повече — бе ядосана от поведението на майка си. Цяла вечер Анита сякаш бе залепена за Прис, а сега танцуваше със стария козел, притисната до него. Беше ги зърнала преди малко как се плъзгат по дансинга. „За жена на нейната възраст романтичната глупост е нещо понятно, но Анита би трябвало да бъде по-благоразумна“ — помисли Габи.

Майка й беше твърде стара за подобни глупости.

Половин час по-късно Кит предложи на Габи да си тръгнат, макар че собствениците на кабарето продължаваха да се забавляват с пълна сила. Знаеше, че не е необходимо да я откара до Бевърли Хилс, тъй като и Прис, и Люсил имаха коли на тяхно разположение, но се надяваше тя да пожелае да тръгне с него. Почувства неизмеримо задоволство, когато Габи се съгласи.

— Уморен ли си? — попита тя, след като той издърпа стола ѝ и ѝ помогна да сложи наметката си.

— Обстановката ме изморява. Искан ми се да съм някъде на по-спокойно място.

— Разбирам те. Точно сега малко спокойствие ми се струва особено желано.

Взеха си довиждане с останалите от масата и излязоха през главния вход на кабарето. Докато вървяха, Кит забеляза един мъж, който ги зяпаше. Провисналият му костюм в стила на четиридесетте години контрастираше с модерните рамки на очилата и опашчицата му, събрала изтънялата му коса. Човекът му се стори познат, обаче Кит не спря, за да си спомни кой е той. Дватамата с Габи излязоха от заведението и скоро бяха на път.

— Тази вечер наистина бяхме страхотни — отбеляза Кит, вече отпуснал се зад волана.

— Знаем. Имаме право да бъдем във възторг от себе си. — Гласът ѝ не прозвуча унило, но и не бе оживен, както обикновено.

— Новините на Джейн ли те разстроиха? — попита той.

— Не съвсем.

Обикновено той не обичаше да се рови в чувствата на другите, ала сега искаше да разбере какво става с нея.

— Какво тогава? Да не би да си потисната заради напрежението между мен и баща ми?

Тя тръсна глава.

— Съвсем не съм потисната. Просто съм уморена и малко разсеяна.

— Може би не трябваше да му казвам онези думи.

Габи кимна.

— Сигурна съм, че го засегна.

Кит стисна зъби и зави към магистралата, която минаваше през града. Изпитваше вина, задето бе отблъснал баща си. Беше му за втори

път. Най-сетне Прис се бе опитал по своя непохватен начин да подобрят отношенията си. Но за никой от двамата не бе лесно да преодолеят бариерите, издигани цял живот между тях.

— Предполагам, че те подразни репликата му за „децата, наследили много талант от своите родители“ — продължи тя, като че ли бе прочела мислите му.

— Може да се предположи, нали?

— Сигурно ти е много трудно да превъзмogneш отчуждението между вас. Наистина ли Прис е бил толкова студен към теб, когато си бил дете?

— Винаги съм смятал така. Обаче има и други фактори, които трябва да се вземат предвид — призна той. — През последната година от брака им родителите ми се караха почти непрекъснато. Това ми се отрази много зле. И въобще не преувеличавам, когато казвам, че почти не съм виждал баща си след развода им. Никога не ме е насърчавал да се занимавам с танци или хореография. Всъщност — с каквото и да било.

„Като че ли се боеше да се меси в живота на собствения си син“ — допълни мислено Кит.

— Знам какво е да имаш баща, който вечно отсъства.

— Каза ми същото и преди. Но това не ти попречи при първа възможност да застанеш в защита на моя.

— Беше ми жал за него.

Той се засмя.

— Имаш добро сърце. — Беше му лесно да споделя с Габи. Погледна я. — Освен това, разбира се, имаш много хубави крака, страхотна фигура, красиво лице...

— А за ума няма защо да говорим — пошегува се тя.

— Е, хайде, тъкмо се канех да изтъкна и твоята интелигентност.

Габи се разсмя.

— Аз също имам комплимент за теб.

— Само един?

— Но е много важен. — Обърна се към него и роклята ѝ изшумоля. Постава тънката си ръка на облегалката му. — Откакто те познавам, постоянно усещам някакво съперничество между теб и баща ти.

— Ние не сме съперници — заяви моментално Кит, като се чудеше какъв комплимент е това. — Дори нямаме едно и също поле за изява.

— Само защото ти не искаш. Очевидно е, че си роден за танцьор. Той се поотпусна.

— Този талант може да се използва в много други области.

— Не се оправдавай — прекъсна го тя. — Какво лошо има в това да бъдеш танцьор? И ако си притеснен, че ще останеш в сянката на славата на Прис Гарфилд, защо не поразмислиш отново? В някои аспекти вашите стилове си приличат. Ала със своята хореография той никога не е създавал танци, изпълнени с такава чувственост.

Кит се усмихна.

— Сигурна ли си, че това не е твое лично виждане?

— Защото съм увлечена по теб? — Отново се засмя. — Не, мисля че причината не е само в това.

Той забеляза, че Габи не отрече твърдението, съдържащо се във въпроса ѝ. Тя наистина желаше Кит — беше пределно сигурен в това. Целувката ѝ тази вечер го беше възбудила. Чудеше се какво ли ще стане, ако се любят. Дали щеше да реши да признае чувствата си, които се засилваха все повече? Дали тя щеше да отвърне със същото?

Габи отново се обърна напред и погледна през прозореца.

— Хей, не отиваме ли в Бевърли Хилс?

Кит погледна табелите над магистралата. Наближаваха разклона за магистралата Пасифик Коуст. Явно беше включил на „автопилот“ и караше към къщи.

— О-хо! Изглежда сме пропуснали изхода. Не съм го направил нарочно. Уверявам те — каза той и я погледна. — Но след като сме поели в тази посока, какво ще кажеш да отидем у дома и да пийнем по нещо преди сън?

— Вече пих мартини и шампанско — отвърна уклончиво Габи.

— Чашата ти с мартини остана наполовина пълна и едва ли си изпила много шампанско. Една бутилка не е кой знае колко за компания от десет души. А в хладилника чака студена бутилка френско шампанско.

— Е, щом е така, добре.

Значи просто ѝ се искаше да бъде придумана. Кит се усмихна. Можеха да пийнат, а също и да похапнат... И ако едно нещо водеше

друго...

Пристигнаха в комплекса Малибу Порт Коув малко след полунощ и започнаха да коментират тазвечерното им изпълнение. Скоро Габи възвърна заразителното си въодушевление — едно от нещата, които неудържимо привличаха Кит.

— Успяхме да подлудим всички, нали? — каза тя възторжено, докато той отключваше входната врата на къщата. — Видя ли как те гледаха жените?

Кит се засмя, запали лампите и я пусна да влезе първа.

— Ако имаш предвид двете възрастни дами отпред, то се постарях специално за тях — установих контакт с поглед и им се усмихнах.

— Хитрец такъв! — Макар самата тя да се бе постарала да спечели публиката, след като бе разбрала, че изпълнението им върви чудесно...

— Какво да правя, аз съм непоправим флиртаджия.

Габи се обърна към него усмихната закачливо.

— Така ли?

Вместо да ѝ отговори, Кит я погледна загадъчно. Свали сакото си и я поведе към кухнята. Извади от хладилника бутилката френско шампанско.

Габи се подпря на плота и продължи разговора:

— Сигурно си имал безброй обожателки. Чудно е как не си се оженил досега.

— Разводът на родителите ми ме направи предпазлив в това отношение. — Включи радиото, което стоеше на покрития с плочки плот. Избра станция с носталгична рок музика.

— Разбирам те. Баба ми се е развела през двадесетте години, а тогава това е било съвсем необичайно. И мама винаги ми е казвала, че този факт е променил отношението ѝ към брака.

Той извади две кристални чаши за шампанско, после отвори бутилката. Тя наблюдаваше как златистата течност шуми и игриво се пени, докато Кит пълнеше щедро чашите. Подаде ѝ едната и вдигна своята за тост.

— За нас двамата!

— За нас — повтори Габи. — Най-страхотната танцова двойка в страната!

— А защо не и в цялото западното полукълбо? — Усмихна се и равните зъби блеснаха на фона на тъмния му тен. Ефектът се подсилваше от лъскавата бяла риза, която падаше на големи дошли, и от атлазената папийонка. — Аржентинците има какво да научат от нас. Тангото ни е изключително.

„Да, тангото ни е страстно и еротично“ — помисли Габи и изпи шампанското си на един дъх. Мехурчетата приятно погъделичкаха гърлото и стоплиха страните ѝ.

Почувства прилив на топлина и от близостта на Кит. Това, че бе сама с него в полунощ и че двамата пиеха шампанско, бе толкова изкушаващо, колкото бе предполагала. Съмняваше се, че ще се прибере скоро. Тръгна из трапезарията, за да разсее появилото се напрежение и спря пред плъзгащите се врати, които водеха към терасата. Искаше да се наслади на момента, да му даде възможност да набере сила и да изкристализира. Долу, на брега, на лунната светлина проблясваха белите гребени на вълните и придаваха на нощната картина извечна красота.

Кит я последва с бутилката и спря толкова близо до нея, че усети топлината на тялото му.

— Искаш ли? — Напълни чашата ѝ.

Но Габи знаеше, че въпросът му има друг смисъл.

— Благодаря — прошепна тя, като гледаше отражението му в стъклото. Погледите им се срещнаха там.

Той прекара студената бутилка по рамото ѝ и след нея остана настръхнала, потръпваща плът.

— Искаш ли сирене? — Продължи да движи бутилката по голото ѝ рамо. — Или чипс?

Габи потрепери от студения допир. Предложението му я накара да се усмихне.

— Какъв чипс?

— С овесени ядки. В Калифорния се ядат разни здравословни боклуци.

Двамата се разсмяха и на нея ѝ хареса как очите му засияха. Той се пресегна, като едва я докосна, и плъзна едната врата към терасата. Вътре нахлуха звуците и мириса на океана. От радиото се донасяше възбуждаща рок мелодия от шейсетте години.

— Гледала ли си филма „Неприлични танци“? — попита Кит.

— А-ха. Не би ли искал да получиш роля в такъв забавен филм?

— Никога не съм искал да бъда кинозвезда.

— Дори и в мечтите си?

— Може би, когато бях по-млад — най-сетне призна той, а после погледна така, сякаш съжаляваше за казаното.

Отиде в кухнята и остави бутилката и чашата си. След това свали папийонката и разкопча горните копчета на ризата си. Усили радиото. Когато я поведе в танц, клепачите скриха зелените му очи и това, което изразяваха.

— Но ако искаш, сега можеш да си представиш, че играеш във филм — каза той и я прегърна.

— Защо... не? — Бе останала почти без дъх.

Танцуваха по импровизираната танцова площадка, незастлана с килим. Кит притисна тесния кръст на Габи с едната си ръка. Другата бе отпусната и леко се плъзгаше по гърба ѝ. Насочваше я с колене и диктуваше ритъма с хълбоците си. Тя следваше неговите полюшвания и движенията на телата им я възбуждаха.

Изражението му беше напрегнато, очите му я омагьосваха. Както винаги, когато танцуваше, тя почувства, като че ли се потапя в свят, изпълнен с фантазия и чувственост. Гърдите ѝ се опряха в неговите и зърната ѝ се втвърдиха. Лекото шумолене на тафтата бе не по-малко възбуждащо от музиката.

Габи задиша дълбоко и се изви назад. Притвори очи и се отдаде на насладата на чувствените движения, които бяха увод към друга близост, която тя вече мислено си представяше.

Ръката му се плъзна възбуждащо надолу по гърба ѝ и я притисна още по-силно. Вмъкна коляно между бедрата ѝ. Габи обви ръце около врата му, разтвори устни и надникна през ресниците си. Той я гледаше толкова настойчиво, че сърцето ѝ заби лудо.

— Ти си невероятно привлекателна — прошепна Кит, завъртя я и я насочи към диванчето. — Не мога да се въздържа — ще те целуна.

— Защо трябва да се въздържаш?

Той прие поканата и покри устните ѝ със своите. Топлият му дъх се сля с нейния. Габи ухапа леко неговите устни и пое езика му, когато той потърси нейния. Наслаждаваше се на допира на ръката му, която бавно милваше бедрото ѝ, като повдигаше нагоре роклята. Пръстите

му погалиха топлата ѝ кожа под тънкия копринен чорапогащник. Тя се притисна още по-силно към него.

Като повдигна ханша ѝ, Кит я залюля ритмично и движението предизвика еротични видения в съзнанието ѝ. Усети твърдото доказателство за желанието му... Заля я гореща вълна на страст. Подобно на фигурата, която бяха създали за „Танго“, Габи го прихвана през кръста и обви крак около него.

Той прекъсна целувката.

— Габи, ти ме подлудяваш! Желая те!

Тя престана да мисли какво ще се случи после. Просто бе доволна, че продължава да взема противозачатъчните хапчета...

— И аз — прошепна Габи.

Тя продължи да се полюшва в ритъма на музиката, разкопча ризата му и прокара ръце по гърдите му, като докосна леко с върховете на пръстите си твърдите косъмчета по тях. Той изстена и я поведе към диванчето.

Ръката му обви едната ѝ гърда и я загали. Докосна зърното ѝ през тафтата и Габи изпита прилив на желание. Докато свалеше ципа на вечерната ѝ рокля без презрамки, Кит целуваше раменете и шията ѝ и при това не пропусна нито един такт. Тафтата изшумоля надолу, падна на пода около краката и гърдите ѝ се оголиха.

— Толкова си красива! — промълви той, обхвана гърдите ѝ и помачка нежно с пръсти настръхналите зърна.

Прониза я диво желание и тя едва не извика. Пое дълбоко дъх, а Кит я положи на диванчето и размести възглавниците. Махна вечерните ѝ сандали, после свали чорапогащника и дантелените бикини с движение, което бе в унисон с музиката.

Сниши се към нея, но Габи подпря ръце в гърдите му.

— Не сега...

— Бързам ли? — попита той нетърпеливо.

— Още си облечен. Не е честно.

— Тогава махни всичко, което смяташ за излишно.

Тя смъкна ризата от раменете му, после откопча бутонелите и я свали напълно. Докато разкопчаваше колана, а после и панталона му, Кит продължаваше да милва тялото ѝ, докато ръката му се спусна към най-интимното ѝ кътче. Когато я погали, Габи потрепери и забрави

какво прави. Не можа да се сдържи и се притисна без свян към пръстите му. Леки вълни на удоволствие заляха цялото ѝ тяло.

— Габи, толкова си страстна!

— Не спирай!

Но той го направи, когато тя почти бе достигнала върховния момент. Заглуши вика ѝ с устни, легна върху нея и повдигна хълбоците ѝ, за да съединят телата си напълно. Навлезе в нея със силен и бърз тласък, после отново и отново... На Габи ѝ се стори, че светът се разлюлява. Сграбчи яките му рамене и изви гръб — трепереща, щом отново почувства как удоволствието набира сила и накрая я залива — в мига, в който музиката достигна кулминацията си...

Извика името му, а Кит изстена, потрепери и се отпусна върху нея.

Музиката премина в успокоителна любовна балада, почти непозната на Габи. Магията на възбудата свърши и тя неспокойно се размърда.

Той се изтърколи настрани и леко я премести, за да направи място за себе си — диванчето бе твърде тясно за двамата. Но въпреки това не искаше да се отдели от нея. Притисна я до себе си и погали косата ѝ.

— Знаех, че ще бъде хубаво.

— Идеални партньори във всяко едно отношение — съгласи се тя.

— Дори нещо повече. Дълбоко...

— Шшт!

Целуна го, за да не му позволи да каже нещо прекалено сериозно. Ако го направеше, щеше да ѝ се наложи да признае, че го обича и да се терзае дали и той я обича. А за какво им е, като се има предвид, че след по-малко от седмица, щом приключи работата им в „Сърце до сърце“, ще трябва да се разделят?

„Можем да се насладим поне на тази нощ“ — каза си тя, твърдо решена да изпита докрай удоволствието от предоставеното ѝ щастие...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин входният звънец иззвъня остро и разбуди Габи от дълбокия ѝ сън. Тя премигна и се надигна да погледне будилника на Кит. Часът беше осем.

— Очакваш ли някого? — попита тя.

Беше се сгушил до нея на огромното легло. През нощта се бяха преместили в неговата спалня и отново се любиха.

Той измърмори нещо неразбираемо и я прегърна, без да отваря очи.

Отново се чу звънецът.

— Кит! — Разтърси го леко.

— Ммм? — Захапа леко рамото ѝ. — Толкова си сладка...

Тя го разтърси отново.

— Някой звъни на вратата! Няма ли да станеш да видиш кой е?

— На вратата?

Като че ли най-сетне осъзна какво става. Погледна часовника и лицето му доби възмутено изражение.

— По дяволите! Кой ли може да е? Изтърколи се към ръба на леглото, стана и обу джинси, отрязани над коленете. — Връщам се веднага.

Но минаха десет минути, а той още не идваше. Габи стана, тъй като не можа да заспи отново. Дрехите ѝ бяха останали във всекидневната, затова порови в огромния килер и взе един син плюшен халат на Кит. Среса косата си в банята и тръгна към противоположния край на къщата. Щом приближи всекидневната, до слуха ѝ достигна непознат мъжки глас. Кит и някакъв младеж с очила и опашка се бяха подпрели на кухненския плот с гръб към нея и разговаряха.

— Моите съдружници са съгласни — казваше младежът. — Проектът е готов за реализиране.

— А вие вземате окончателните решения, свързани с разпределянето на ролите, така ли?

Разпределяне на филмови роли? Думите на Кит веднага привлякоха вниманието ѝ, както и купчината дрехи, лежащи близо до диванчето. За щастие, те бяха извън полезрението на посетителя. Все пак тя се пресегна бързо, грабна ги, намота на топка чорапогащника и бикините си и мушна всичко под купчината възглавници. После се приближи, за да разгледа човека, с когото разговаряше Кит. Тогава посетителят я забеляза.

— О, това не е ли Гейбриъл Брукс Лакроа?

Младежът я познаваше? Габи се зачуди какво ли ще помисли той, щом я вижда в дома на Кит, облечена в мъжка хавлия за баня, но бързо се сети, че се намира в свободомислещата Южна Калифорния.

— Чудесно! — каза непознатият, като я оглеждаше. — Значи ще имам възможност да разговарям и с вас. — Пристъпи напред и ѝ подаде ръка. — Здравсти, аз съм Люк Шефилд. Бях на вашето представление снощи. Невероятни сте!

— Радвам се, че ви е харесало.

— Имате ли някакъв опит като изпълнителка?

Тя погледна въпросително Кит, но той остана невъзмутим.

— Известен. Танцувала съм на Бродуей.

— Отлично. Обзалагам се, че сте вземали и уроци по пеене.

Габи кимна.

— Мога да изпея някоя мелодия. Но защо ме питате за всичко това?

Люк се засмя.

— Ценя прямотата. — Погледна Кит. — Както вече казах на вашия партньор, аз съм независим продуцент. Подготвяме филм за една танцова двойка от тридесетте години. След като снощи видях изпълнението ви в „Сърце до сърце“, мисля, че двамата сте идеални за главните роли. Малко сте по-възрастни от героите, както си ги представях, но мисля, че няколко години нямат особено значение.

Без да обръща внимание на забележката за възрастта им, изречена от човек, който нямаше и тридесет години, Габи насочи вниманието си към добрата страна на новината.

— Вие сте продуцент на филм? И искате да участваме в него?

И то в главните роли, ако бе разбрала правилно!

— Да, ще танцувате, ще играете и ще пеете.

На нея ѝ се прииска да запее веднага.

— Но това е чудесно! — възкликна тя въодушевено, изтича при партньора си и сграбчи ръката му. — Нали, Кит?

Той се усмихна и стисна леко ръката ѝ, въпреки че не изглеждаше въодушевен.

— Чувствам се поласкан.

— Мисля, че сценарият ще ви хареса, щом го прочетете — отбеляза Люк.

— Сигурна съм — съгласи се Габи.

Вече знаеше какъв ще бъде отговорът ѝ, освен ако филмът не бе абсолютно глупав. Това беше шансът, за който бе мечтала, откакто се съгласи да дойде в Лос Анжелис.

Люк намести очилата си.

— Ще трябва да подготвим договорите, да поговорим за заплащането, както и по някои други въпроси. Моите представители ще ги обсъдят с вашите. — Отвори кожената чанта, която носеше, и я постави на коляно, като се опитваше да запази равновесие. — Нося два екземпляра на сценария.

Изведнъж Габи се усети, че стоят прави. Предполагаше, че Кит не би имал нищо против, ако поеме ролята на домакиня.

— Защо не седнете? Така ще ви бъде по-удобно. — Искаше да чуе всяка подробност от предложението му. — Желаете ли кафе?

— Благодаря, но трябва да вървя.

Младият продуцент най-сетне намери екземплярите и им ги подаде. Кит веднага остави своя на плота. После Люк бръкна в джоба на коженото си яке и извади визитната си картичка.

— Обадете ми се, след като прегледате материала.

— Разбира се — обеща Габи.

— Много се радвам, че се запознахме. — Ръкува се и с двамата. — Надявам се, че съвместната ни работа ще потръгне добре. Филмът ще стане хит.

— Аз също се радвам, че се запознахме — каза Кит и го съпроводи до вратата.

— Съжалявам, че ви събудих — извини се продуцентът. — Самолетът ми излита след два часа, а исках да се срещна с вас колкото може по-скоро.

— Няма нищо — отвърна Кит. — Приятно пътуване.

Когато се върна, той видя, че Габи разлиства нейния екземпляр.

— Филмът се нарича „Танго“. Много подходящо, нали?

— Заглавието не е лошо за музикален филм. — Кит я прегърна през раменете и я поведе към кухнята.

— Искаш ли кафе?

Тя се усмихна.

— Разбира се. И може би портокалов сок.

— Нещо друго? Яйца с бекон? А може би мен? — попита той. Взе сценария от ръцете ѝ и го постави на плота до нея. После я прегърна. — Още дори не съм получил целувка за добро утро.

Габи го целуна леко, но се почувства неловко, когато Кит удължи целувката и загали гърдите ѝ през халата. Нощес бе изкушена неудържимо да се люби с него и всичко бе обгърнато в някакъв фантастичен ореол. Не си представяше обаче, че може да правят любов на ярка утринна светлина. Вече ѝ беше ясно, че ще страда, когато дойде моментът на раздялата. Не искаше сърцето ѝ да бъде разбито напълно и завинаги.

Но един тих глас ѝ нашепна: „А ако не се наложи да се разделим?“.

Милувките на Кит я омагьосаха бързо и тя усети, че му отговаря, независимо дали го желае, или не. Почувства се успокоена, когато той най-сетне вдигна глава и я погледна.

— Сутрин изглеждаш също толкова страхотно, колкото и вечер.

— Благодаря ти — отвърна Габи, отпусна се назад и се отдръпна на десетина сантиметра от него. — Не е ли чудесно, че ни предложиха роли във филм? — подхвана тя темата, която всъщност я интересуваше. — Не си ли развълнуван?

„Би трябвало да е разбрал, че ако участваме във филма, ще можем да останем по-дълго заедно“ — разсъди тя. Може би дори щеше да намери начин да остане в Калифорния за постоянно. Близо до Кит.

— Съвсем не съм толкова развълнуван.

Той я пусна и включи кафеварката. Габи бе озадачена от думите му.

— Да не би Люк Шефилд да има лоша репутация? Или пък знаеш нещо, което не ми е известно?

Кит сви рамене.

— Всичко е наред. Но това няма значение. Просто предложението не ме интересува.

— Не те интересува? — Тя не можеше да повярва. — Но това е големият ни шанс!

— Може би да, а може би не. Само един филм не осигурява кариера в Холивуд. Не искам да те засегна, ала си малко наивна.

— Не съм наивна! — отвърна раздражено Габи. — Работила съм на Бродуей.

— Работата в киното може да започне лесно и свърши с една-единствена роля.

— Една главна роля е много повече от всичко, което ми е било предлагано досега. Освен това, човек трябва да поема рискове, ако иска да постигне нещо.

„И сега ние двамата имаме тази възможност“ — добави на ум тя.

— Защо, по дяволите, не искаш да опитаме?

— Аз не съм нито артист, нито певец. И въпреки представлението, което подготвихме, вече не съм и професионален танцьор.

— А би могъл да бъдеш, ако признаеш пред себе си истината — настоя тя. — Никога не би се съгласил да танцуваш и да отсъстваш толкова дълго от работа, ако не го желаше. — Сети се за другото му възражение и добави: — Баща ти не е бил особено добър нито като актьор, нито като певец, но танците му са компенсирали всичко.

Ръката на Кит замръзна над плота с каничката кафе.

— Баща ми?

О-хо, май го бе ядосала не на шега.

— Моята работа е да управлявам „Гарфилд Корпорейшън“ — заяви твърдо той.

Искаше ѝ се да си заскубе косите. Заради някаква глупава натрапчива идея за съперничество между него и баща му той бе готов да остави да му се изплъзне между пръстите такъв шанс, да не говорим за нея! Освен това, така щяха да пропуснат възможността да работят заедно и да се виждат и в бъдеще. Кит би трябвало да знае, че тя ще трябва да се върне в Ню Йорк, след като приключи ангажимента ѝ в кабарето. Имаше чувството, че се намира в дебрите на някакъв кошмар.

Не искаше обаче да се предава толкова лесно и затова направи последен опит.

— Когато тази сутрин влязох в стаята и чух разговора с Люк, ти изглеждаше заинтригуван.

— Само го питах някои неща, тъй като обмислях възможността да разширя корпорацията, като прибавя към нея и филмова компания.

— А нима участието във филма не би ти дало полезен опит като собственик?

— Не особено. Не е едно и също. — Сипа кафе и на двамата, подаде ѝ едната чашка и се обърна към хладилника. — Какъв портокалов сок искаш — прясно изстискан или от кутия?

— Вече никакъв. Отказах се.

Дори кафе не ѝ се пиеше. Вдигна чашката вдървено.

— И даже не желаеш да помислиш над предложението?

Той поклати глава.

— Не разбираш ли, че ако съм искал, благодарение на връзките на майка ми, съм имал възможност да опитам късмета си в киното преди доста време?

— И на връзките на баща ти. — Габи не бе имала нито една от двете възможности. — И в това е проблемът, нали? Нощес ти призна, че си имал желание да станеш кинозвезда, когато си бил по-млад. Но не можеш да понесеш да те сравняват с Прис и заради това дори си танцувал под псевдоним. Съвсем ясно е, че си решил да успееш в област, която не го интересува.

— Виж какво — каза твърдо Кит, — ако искаш ролята във филма на Шефилд — действай!

— Люк не ме иска сама. Необходима му е танцова двойка.

— Той не е казал такова неща. Можеш да си намериш друг партньор.

Тя се почувства засегната от предложението му.

— Никога не бих могла да намеря някого, който да танцува толкова хубаво като теб.

— О, стига. — Той постави ръка на раменете ѝ, но тя се отдръпна. — Май си разстроена.

— Разстроена не е точната дума. И моето мнение е, че ти си твърдоглав егоист!

— Защото не желая да направя това, което ти искаш ли?

— Защото лъжеш самия себе си. Изпускаш невероятен шанс и заставяш и мен да го пропусна!

Той се ядоса.

— Какво става? Прекарахме заедно прекрасна нощ, а сега се нахвърляш срещу мен.

— Нахвърлям се? Аз само реагирам на твоето неблагоприятие.

Не можеше да повярва, че е готов да се откаже от нещо, което им бе в кърпа вързано. Не е възможно човек да танцува като него и това да не му харесва. Той се държеше направо неразумно!

— Кое е по-важно за теб? — попита той. — Как можеш да пренебрегнеш това, което се случи между нас, това, което изпитваме един към друг?

Габи омекна за малко. Вероятно Кит се опитва да ѝ каже, че е загрижен за тяхната връзка. После размисли и се запита дали той не очаква от нея да зареже живота си в Ню Йорк и да остане в Лос Анжелис само за да бъде близо до него. Просто не бе познал!

— Не сме направили никакви признания в любов — заяви тя хладно.

— Ти си егоцентричка, Габи.

— Аз ли съм егоцентричка? Защото не гледам на нещата като теб? — Тресна чашката на масата и взе своя екземпляр от сценария. — Тръгвам си.

— Почакай! — Застана на пътя ѝ. — Няма да се връщаш у Люсил.

— Имам предостатъчно време. — Притисна силно сценария към гърдите си. — Девет и половина е. Изпълнението ни започва чак в осем вечерта.

— Но трябва да направим репетиция следобед за изчистване на фигурите. Снощи няколко пъти не бяхме в синхрон.

— Никой не го забеляза. Освен това — какво те интересува? Нали не си професионален танцьор! — Мина бързо край него и отиде до купчината възглавници, за да извади дрехите си. — Днес няма да репетирам! Нямам намерение да стигна до умопомрачение от твоя педантизъм!

Или от егоизма му? Тя закрачи бързо към банята за гости, тъй като не желаше да използва неговия душ.

— Можеш да се упражняваш сам — каза му, преди да излезе от стаята.

— Габи!

По тя затръшна вратата на банята, заключи я и пое дълбоко дъх. Окачи дрехите си, за да се отпуснат гънките им на парата, и пушна душа в луксозното помещение с бели и сини плочки.

Вътре се процеждаше слънчева светлина, която проблясваше през клонките на огромната висяща папрат. За разлика от Габи, всичко наоколо изглеждаше съвсем спокойно. Сега трябваше да намери такси, което да я откара до Бевърли Хилс, или да позвъни на Люсил и така да признае, че не се е прибирала цяла нощ. Не ѝ се мислеше за още един сблъсък, затова излезе изпод душа, а после се облече.

През това време Кит също се изми и облече джинси и риза. Въпреки всичко смяташе да запази хладнокръвие. Габи бе неразумна за двама. Беше си навила на пръста, че иска проклетата филмова роля и очевидно бе готова да пожертва всичко, включително и връзката си с него!

Сенките на Анита Брукс и Прис Гарфилд! Нима над родителите им тегнеше някакво проклетие, което сега се бе прехвърлило и върху тях? Осъзна, че е сбъркал, като се бе увлякъл по дъщерята на Анита. Може би тя беше от онзи тип амбициозни жени, които не се спират пред нищо по пътя към върха. Може би даже е помислила, че чрез него ще има възможност да си създаде някои връзки, а сега бе разочарована...

Ужасен от тази мисъл, той се запита дали не бе спала с него с определена цел.

Вниманието му бе привлечено от звука на отваряща се врата. Излезе от спалнята си и видя Габи, която се оглеждаше.

— Имаш ли телефонен указател? — попита тя.

— Защо?

— Искам да повикам такси.

Един поглед му бе достатъчен, за да разбере по явно ядосаното ѝ и все пак привлекателно лице, че подозренията му са били неоснователни. Все пак бе прозорлив по отношение на хората и би трябвало да е разбрал по-рано дали Габи е безочлива и безчувствена използвачка. А тя имаше добро сърце — определено се стараше в името на успеха на Люсил. Какво ставаше с него? Как можеше да прави такива глупави заключения?

— Няма нужда да викаш такси — каза ѝ с дрезгав глас. — Ще те откарам до Бевърли Хилс.

Габи постави ръце на хълбоците си.

— Искаш да кажеш, че няма да се опиташ да ме затвориш тук, за да репетираме?

— Ако твърдо не желаеш да порботим над танците, тогава ще се откажем от репетицията.

— Предполагам, че когато работиш с партньор, той не прави винаги това, което му се иска.

„Има предвид несъгласието ми да участвам във филма — каза си Кит. — Господи, тази жена е в състояние да ме вбеси!“

— Готова ли си за тръгване? — попита я, като се стараеше да подбира думите си.

— Сигурен ли си, че не предпочиташ да взема такси?

Очевидно тя искаше да се избави колкото е възможно по-скоро от компанията му.

— Ще ти струва доста скъпо и ще трябва да чакаш дълго. Ако аз те откарам, ще имаш повече време за почивка.

Габи направи гримаса и промърмори:

— Трябваше да предположа, че имаш свои причини за това.

Тръгнаха след няколко минути. През целия път тя остана мълчалива и тъжна. Беше се облегнала на вратата от нейната страна, като че ли желаеше да бъде колкото може по-далече от него.

Той се надяваше настроението ѝ да се оправи поне до представлението им тази вечер...

Габи отключи със своя ключ, доволна, че ще избегне зорките очи на Люсил, и се промъкна незабелязано нагоре по стълбището. Но когато стигна до апартамента, в който бяха настанени двете с майка си, отвори вратата и видя, че Анита седи в един стол и разглежда някакво списание.

Майка ѝ се взря в нея над очилата си за четене.

— За бога, къде беше?

Нима я беше чакала? Въпреки че майка ѝ бе човек без предразсъдъци, Габи не искаше възрастната жена да знае докъде бяха стигнали отношенията ѝ с Кит, особено след като самата тя се бе отнесла толкова неодобрително към връзката ѝ с Прис.

— Празнувахме откриването! — Това не бе лъжа. — Представлението ни беше изключително, нали?

— Беше много красиво. — Анита се намръщи. — Цяла нощ ли си била будна?

Габи се прозина насила, макар че действително бе уморена.

— Направо е невероятно колко денонощни заведения има в Лос Анжелис, мамо.

— Но за теб не е хубаво да пиеш и да се веселиш до зори. Тази вечер трябва да танцуваш отново.

— Почти не сме пили. А сега веднага ще си легна.

Тя хвърли сценария на една маса. Анита го погледна.

— Какво е това?

Габи бе толкова обезсърчена, че дори не бе мислила да каже на майка си за предложението.

— Сценарий на филм, наречен „Танго“. — Отново изпита негодувание, щом се сети за Кит. — С нас се свърза един независим продуцент. Иска да участваме в главните роли.

— Във филм? И то в главните роли? — Отиде при дъщеря си и я прегърна силно. — Но това е прекрасно! — После се отдръпна, като държеше Габи е изпънати ръце и я гледаше гордо. — Това е пробивът, на който се надявахме! Знаех, че ще се случи нещо, ако дойдем в Калифорния. Но чакай, ти дори не се усмихваш!

— Предложението не представлява интерес за Кит.

— Какъв е проблемът? — попита невярващо възрастната жена.

— Не иска нито да играе, нито да пее. И не гледа на танцуването в „Сърце до сърце“ като на професионален ангажимент.

— О, небеса, значи той няма нищо против да прехосва таланта си? Дори баща му признава, че е фантастичен.

— Знам. Само че Кит съвсем не го е грижа какво мислят другите, особено баща му.

Анита тръсна глава.

— Това стана съвсем ясно миналата вечер. Всички разбраха, че Прис се опитва да установи контакт със сина си, но Кит не желае. Бива си го този младеж!

Габи бе напълно съгласна.

— Той е своенравен, надменен и твърдоглав. Даже не желае да прочете сценария. Бях толкова възмутена, че накрая се скарахме.

— Горкото ми момиче!

— Каза ми, че съм егоцентричка. — Майка ѝ повдигна учудено вежди и Габи продължи: — Смята, че е егоистично от моя страна да искам от него да приеме роля в киното, за да мога и аз да участвам. Казах на Кит, че егоистът е той, след като отказва.

Нямаше намерение да обясни другите мотиви, поради които искаше да се възползва от предоставилата се възможност. Не можеше да разкрие пред Анита, че обича Кит и участието им във филма ще им даде достатъчно време, за да укрепне връзката им.

— Ха! Все едно, че искаш от него да извади наведнъж всичките си зъби, а не да изпълнява главна роля във филм!

— Нали?

Габи се прозина отново, този път наистина.

— О, скъпа, това е толкова неприятно, ала мисля, че сега е по-добре да си легнеш. Сигурно си изтощена.

— Добре, ще се преоблека. — Тръгна към спалнята си. — Но ела при мен и остани малко, мамо. Ти ми помогна и се чувствам по-добре.

— Майките са за това.

И дъщерите. Габи изпита вина, че не бе подкрепила майка си, когато преди вечер Анита ѝ се бе оплакала от Прис. Но определено нещата бяха различни. „Мама само опитва да се примири със старите си чувства, да избяга от тях — каза си Габи, — а аз опитвам да се оправя с моите нови, които са желани.“

Тя облече нощницата си, изтегна се на леглото и струпа няколко възглавници зад гърба си.

Анита се отпусна на богато украсения шезлонг, поставен пред прозореца на спалнята. Прелисти първите няколко страници на сценария, като го разглеждаше през очилата, кацнали на носа ѝ.

— Трябва да го прочета внимателно, за да мога да ти кажа мнението си — рече Анита. — Но в него определено има настроение. Струва ми се обещаващ.

— Искаш да кажеш, че *ще* да е обещаващ. Дори не знам дали ще го изчета целия. Може да ми стане още по-зле заради пропуснатата възможност.

— Не можеш ли да убедиш Кит да промени решението си?

— Не искам дори да опитвам. Непреклонен е в отношението си към шоубизнеса.

— Той прилича на баща си не само в танците. — Поклати глава.
— Прис също твърдеше, че ненавижда този бизнес.

— Но все пак е работил в него.

— Казваше, че се е съгласил само защото не е имал друга възможност да си осигури прилично съществуване. Не забравяй, че с него започнахме по време на голямата депресия. — Свали очилата си.
— И все пак, ако не обичаше да изпълнява танци, поне му харесваше да ги създава. Щеше да му е много трудно да се откаже, след като бе станал професионален хореограф.

— Кит е също много талантлив — подчерта дъщеря й. — Не разбирам как работи ден след ден в някаква корпорация!

— Това е прахосване на талант.

— Само опитай да му го обясниш. Невъзможен е!

— Не забравяй, че Кит знае за сценария едва от няколко часа — отбеляза Анита. — Може би трябва да му дадеш възможност да помисли. Отначало не е искал да работи и в „Сърце до сърце“. Люсил ми каза, че се е съгласил да участва под претекст, че така ще й помогне, само и само да не признае скритите си желания. Не е изключено да се изкуши отново.

Габи се засмя.

— Наистина ли смяташ така?

— Имам повече опит в отношенията си с мъжете от рода Гарфилд, скъпа. Прис е упорит като магаре. Някога, когато исках да го убедя да промени решението си за нещо, знаех, че трябва да остана спокойна и разумна, за да не се скараме. — Замълча за миг. — Това не означава, че винаги съм имала търпението да го правя. Понякога изгубвах самообладание и тогава нищо не ме интересуваше.

— Това е човешко.

— Все пак, ако аз трябваше да се разбера с Кит при това положение, щях да опитам да обуздая собствения си гняв и обида, за да мога да му въздействам и чрез ума, и чрез сърцето си.

— И как?

Габи бе сериозно заинтригувана — майка й говореше доста разумно. И май вече усещаше как в сърцето й се прокрадва лъч на надежда.

— Както вече казах, дай му време — продължи Анита. — Прочети сценария и когато отново стане възможно да разговаряте

спокойно, изтъкни му възможността да се изкарат пари от филма.

— Той има достатъчно пари.

— Тогава му обясни, че сценарият съдържа артистична дълбочина, която налага участието на един наистина прекрасен танцьор и хореограф. Кажу му, че от неговия отказ изкуството ще загуби.

Габи се усмихна.

— Но това е точно така, скъпа — настоя майка ѝ. Бъди искрена с него. Изтъкни колко много означава за теб възможността да бъдеш професионален изпълнител. Сигурно и той изпитва същото вълнение, когато танцува. Нека разбере, че най-съкровеното ти желание е да покажеш пред публика способностите си. За разлика от мюзикълите и пиесите, филмите се гледат от много повече хора.

Габи не беше сигурна, че така ще успее да го трогне, ала си струваше да опита.

— И от хора от всички поколения. Зрителите все още харесват старите ти филми.

Анита се засмя.

— Да, онази вечер срещнах една наша млада почитателка. Тя ни гледа с Прис на всяка Нова година и дори ни поиска автографи.

— Колко хубаво!

Габи си спомни за липсващите отпечатащи от краката на майка ѝ пред „Манс Чайниз Тиътър“ и се запита кога ли тя ще разбере за това.

— Сега си спомням, че съм забравила да ти разкажа за автографите — продължи Анита. — Вероятно защото разговаряхме за проблемите ми с Прис.

Габи отново се почувства виновна.

— Съжалявам, че тогава не се отнесох към теб с нужното разбиране. Вместо да те изслушам, аз се опитах да те поучавам.

— Ти просто изказа мнението си. След това мислих за твоите думи относно баща ти. Можеш ли да си спомниш откога започна да усещаш, че той се държи на разстояние?

— Не знам. Май бях на девет или десет години.

— Да, така си и мислех. По това време с Робърт имахме голямо недоразумение относно нещо, което сигурно го бе измъчвало от години. Той поиска да изхвърля всичките си спомени от Холивуд. — Роклите и снимките?

Габи знаеше, колко много ги обича майка ѝ.

— А също и старите си филми. Аз отказах.

— Но защо е настоял да го направиш?

— Знаеше, че винаги съм обичала Прис Гарфилд.

— Повече от татко? — едва се осмели да попита Габи.

— Обичах баща ти нежно — отвърна Анита. — Той нямаше от какво да се страхува. Ако след всеки свой развод Прис бе идвал и ме бе молил на колене да се омъжа за него, аз никога нямаше да се съглася и да изоставя Робърт.

— Тогава татко не е бил прав.

— В общи линии — да. — Този път майка ѝ заговори по-бавно: — Между партньори като Прис и мен съществува особена връзка. Не можех с нищо да запълня тази липса, а баща ти... Той просто не беше в състояние да ми помогне. — Очите на възрастната жена се напълниха със сълзи. — Предполагам, че Робърт бе отчасти прав, макар че по-скоро бих умряла, отколкото да му го призная, докато бе жив.

Непонятно защо дълбоко в себе си Габи не бе изненадана от признанието на майка си. Измъкна се от леглото и отиде при нея.

— О, мамо! — прошепна тя и я прегърна.

— Знаеш какво е да обичаш нещо много силно. Липсваха ми филмите, ролите, Лос Анжелис... Бродуей бе нещо съвсем различно. — Тя избърса очи. — Не знам доколко това е било причина за отчуждението между мен и баща ти. Може би причината не бе само Прис.

— Разбирам...

Габи помисли за собствената си мъка, когато се отказа от мечтите си да бъде професионална танцьорка. Как би се почувствала, ако имаше съпруг, който да поиска от нея да изхвърли всичките си стари програми и костюми? Естествено, тогава един съперник като Прис Гарфилд нямаше да има значение, но тя разбираше и обидата на Робърт.

— Никога не съм мислила, че баща ти ще допусне нашите проблеми да застанат между него и някое от децата ни — продължи Анита.

Габи я погледна съсредоточено.

— Нима искаш да кажеш, че все пак го е направил? Онази нощ ти не пожела да го признаеш...

— Не исках да го призная дори пред себе си. Но вече не знам. — Гласът на възрастната жена беше тъжен. — Когато беше деветгодишна, ти се източи изведнъж и започна да напредваш много бързо в уроците по танци. Бе винаги най-добрата в училищните концерти, както и в малките представления, които организираше у дома. Робърт споменаваше неведнъж колко много приличаш на мен физически.

Габи преглътна и Анита я потупа по ръката. Нима баща ѝ се бе отчуждил от собствената си дъщеря, защото външният вид и талантът ѝ бяха напомняли за неговата съпруга? Откритието я натъжи. Той бе отхвърлил привързаността, която всяка от тях би могла да му дари.

— Робърт те обичаше, скъпа — изрече меко майка ѝ. — Сигурна съм в това. Но просто не бе в състояние да понесе мисълта, че е на второ място в сърцето ми, макар винаги да го уверявах, че е на първо място. Той просто не ми вярваше. И постоянно разширяваше практиката си, за да бъде винаги зает. Толкова зает, че да не може да присъства на танцови рецитали.

За малко двете останаха мълчаливи.

— Мисля, че вече всичко ми е ясно — каза Габи. — Но все пак, не мога да не се чувствам засегната от неговото поведение.

— Тогава трябва да виниш и мен — грешката е колкото негова, толкова и моя.

— Защото си обичала Калифорния и киното?

— Защото избягах толкова глупаво. И освен това, защото... — Не довърши изречението. — Няма значение. Миналото си е минало. — Очите ѝ отново се насълзиха. — Толкова съжалявам, скъпа, че моите проблеми са ти причинили мъка!

— Моля те, не се обвинявай. — Прегърна майка си. — Вече не ме боли, особено сега, след като поговорихме за това.

И наистина, като че ли част от болката, причинена от баща ѝ, си бе отишла. Ала сега бе по-сигурна от всякога, че майка ѝ винаги е обичала Прис Гарфилд независимо дали го признаваше, или не. Вероятно обаче тази невъзможна любов вече се беше уталожила.

Една жена на седемдесет и две години не би трябвало да бъде пронизвана от мъките на страстта...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Казах ти, че имаме нужда от репетиция за изчистване на фигурите — измърмори Кит в събота вечер, докато двамата с Габи стояха в едно от крилата на сцената и чакаха да излязат за третия, последен танц.

— Тя нямаше да помогне. — Габи въздъхна дълбоко. — Не допуснах никаква грешка. Всеки може да се подхлъзне, а освен това успях да се овладее. Никой не забеляза.

Нервите му бяха опънати и той не можеше да не се подразни от това, че настроението ѝ не се е оправило. Бе се надявал тя да омекне, освен, разбира се, ако не изпитваше нищо към него.

— Всички забелязаха малкото ти подхлъзване — настоя Кит. — Имаше пауза, която се усети, и ти се поколеба, докато наваксваше стъпките.

Габи се намръщи.

— Възможно е да съм се поколебала за части от секундата.

— Явно е, че прецизността не означава нищо за теб! — отсече той, без да обръща внимание, че настроението му става все по-мрачно. — Но точно в нея е разликата между доброто и чудесното изпълнение.

Габи стисна зъби.

— Публиката ни аплодира дълго, Кит. Ние бяхме чудесни! Успокой се и млъкни!

— Да млъкна? — Вече беше истински ядосан. — Така ли трябва да разговаряш с партньора си?

— Да, след като той се опитва да ме тормози. Точно такава е целта ти. — Скръсти ръце на гърдите си и го погледна предизвикателно. — Държиш се отвратително!

— Ти си егоистка, след като мислиш, че единствената ми цел е да те тормозя.

— А ти си студен и надменен!

— О? И сигурно трябва да изпитвам топлота към теб, след като ме зарязва демонстративно тази сутрин?

Всеки път, когато Кит я вземаше в прегръдките си на сцената, той си спомняше, че си беше тръгнала след нощ на страстна любов, без дори да се обърне и да го погледне. Беше решил, че между тях има нещо, но може би бе преувеличил взаимното им привличане. Мисълта го накара да се почувства глупаво.

— Точно сега въобще не ме интересува какво изпитваш — отвърна Габи. Като че ли не бе разбрал!

— Дали това изобщо те е интересувало някога?

— Нямам намерение да ти отговарям.

Положението се влошаваше бързо, ала Кит нямаше намерение да отстъпва. Когато ръководителят на сцена им подаде знак, той не можа да се въздържа и пусна последната си язвителна реплика:

— Готова ли си? Надявам се този път да успееш да завършиш, без да се спънеш.

— Гледай си работата, Гарфилд! — изстреля в отговор тя.

Пламенната музика на „Танго“ попречи на спора им. Двата се появиха в светлината на прожекторите и се плъзнаха надолу по стъпалата към дансинга. Кит приближи Габи. Тя метна на рамо лъскавия черен шал с такава сила, че краят му го удари по лицето.

Той направи гримаса, обаче не пропусна нито стъпка. Както предвиждаше хореографията, стисна ръката на Габи, преди да сведе устни към шията ѝ. Тя потръпна, когато се издърпа, и така му даде да разбере, че я беше заболяло. Ала той не го бе направил нарочно. Двата пренасяха в танца чувствата от личния си живот и това заплашваше да съсипе изпълнението им. Въпреки това, той не можеше да обуздае неприязънта си, докато чуваше потракването на токетата ѝ.

Погледнаха се в очите. Габи завъртя яростно шала около себе си и за момент той се зачуди дали не възнамерява да го метне в лицето му. Когато го хвърли, шалът мина покрай него само на сантиметри. Хвана я отново за рамото, завъртя я буйно първо наляво, после надясно, а след това отново я привлече в прегръдката си. Тя вирна брадичка, леко разтвори устни, и загледа със студени сини очи, които контрастираха рязко с чувственото ѝ изражение.

Въздухът около тях като че ли трептеше от напрежение.

„Поне същността на танца съответства на настроението ни“ — помисли Кит и разбра, че наистина започва да се възбужда.

Двамата закръжиха един край друг като противници и очевидно ненавистта им бе отражение на голяма страст. „Дали изцяло се преструва? — запита се Кит. — Дали и тя се чувства като мен?“

Дори в най-тежкия момент от кавгата им му се искаше да я прегърне и да поднови възбудата, която ги бе съпътствала през нощта. И това желание ставаше все по-силно...

На финалната сцена Кит хвана Габи за талията, а тя обви крак около него и отметна глава назад. Близостта ѝ бе едва поносима за него. Светлините угаснаха и той въздъхна облекчено, щом тя се отстрани. Бяха изпълнили „Танго“ безгрешно.

Съпроводиха ги бурни аплодисменти.

Когато излязоха от сцената, тя го погледна обвиняващо.

— Ръката ме заболя от теб!

— Ти ме удари с шала по лицето — отвърна Кит, като се чувстваше неловко от страстта, която бушуваше в него.

— Стана случайно.

— Същото важи и за мен. Не исках да ти причиня болка. Ако не беше така, можех да те пусна при някое от повдиганията.

— И да съсипеш напълно изпълнението? Не мисля, че би го направил, господин Идеален.

Говореше му, сякаш наистина бе искал да ѝ причини болка!

Габи извърна глава и тръгна към гримьорната си, а той я последва.

Минаха покрай един от сценичните работници, който ги гледаше с възхищение.

— Хей, двамата бяхте изключителни! Това е най-страстното танго, което съм виждал!

Те забавиха крачка.

— Наистина ли? — попита Кит.

Работникът вдигна вежди.

— Такива пламенни погледи, си мятахте, че от вас направо се вдигаше пушек.

— Описанието е много точно — каза Габи.

— А може би ще е по-вярно, ако се каже, че от нас се вдигаше пара — допълни Кит, като не можеше да сдържи усмивката си.

— А значи и еротика — продължи работникът.

— Не, само пара — намеси се Габи и се засмя, преди да отmine.

Кит бе готов да се обзаложи, че чу смеха ѝ, преди тя да затвори вратата на гримьорната си. Играеше му по нервите, но поне имаше чувство за хумор. Може би щеше да дойде при него, да признае, че е сгрешила, и да го помоли за прошка?

„И може би стават чудеса“ — допълни иронично един тънък глас в него.

Тръсна глава. Зачуди се в какво ли се е въвлякъл, като допусна да хлътне по Габи, и закри енергично към гримьорната си.

Вероятно и двамата бяха твърде упорити и не биха могли да изградят истинска връзка...

Въодушевлянето на Габи бе временно. То изчезна, докато Мария ѝ помагаше да свали роклята си. Гардеробиерката окачи дрехата и след като се увери, че повече не е необходима, излезе от стаята.

Габи свали сценичния си грим и облече яркосинята си копринена вечерна рокля. Тангото бе много ефектно и коментарът на сценичния работник бе забавен, ала бе жалко, че с Кит се бяха заяждали така дребнаво. Как стигнаха дотам? Не искаше да изпитва обида и яд всеки път, щом го погледнеше.

Поне беше съвсем явно, че не е безразличен към нея — личеше, че и той е обиден.

Кит се беше подразнил сутринта, когато бе помислил, че тя се интересува повече от кариерата си, отколкото от техните отношения. Дори бе решил, че Габи не изпитва никакви чувства към него. И макар че не го беше признала, тя бе разбрала, че го обича повече от всякога. Но от която и страна да погледнеше, положението беше сложно и объркано.

Габи седна пред огледалото, за да се гримира. Предполагаше, че Люсил очаква да се присъедини към нейната компания. И вероятно трябваше да седне до партньора си и щеше да им се наложи да се държат като че ли нищо не се е случило. Тя въздъхна, изпълнена с чувство за безсилие, щом помисли колко неудобно щеше да им бъде и на двамата.

След няколко минути бе готова и излезе. Когато минаваше покрай гримьорната на Кит, забеляза светлината, която се процеждаше под вратата. Откъм сцената се дочуваше танцова музика и ѝ се прииска

по-силно от всичко да бъде в неговите прегръдки. Реши да влезе и да му каже всичко. Дотук с търпението, предложено от майка ѝ. Почука силно.

— Влез.

Безразличният му тон я изненада. Отвори вратата и го видя — беше седнал на стола си, с крака, вдигнати на тоалетната масичка. Беше отметнал глава назад, като че ли също си представяше нещо на фона на музиката, която се дочуваше в гримьорната. Изражението му се промени едва доловимо, щом я видя, ала бързо се овладя.

Тя влезе и затвори вратата.

— Не искам да се ядосваме взаимно. Това не ми харесва.

— Нима искаш да кажеш, че вече не си ядосана? — попита хладно Кит.

— Сега изпитвам само болка. — Мразеше да говори за своите чувства, но искаше да изяснят отношенията си.

— И желаяш да поговорим?

— Само ако и ти желаяш.

Той я погледна внимателно.

— Искане ми се да изясним нещата между нас.

— И двамата използвахме танца като израз на чувствата си.

— Очевидно.

Габи се отпусна, като видя, че е толкова спокоен. Сега бе неин ред да сложи в ред нещата между тях. Как обаче да започне?

— Седни — предложи Кит и свали краката си от масичката.

— Съжалявам, че избухнах — започна тя. — Ала мисля, че трябва да обясня причината за това, което се случи тази сутрин. — Замълча. Беше по-трудно, отколкото бе очаквала, а той изобщо не я насърчаваше. Гледаше я със загадъчно изражение, усвоено от него като че ли до съвършенство. — Ти имаш кариера, към която можеш да се върнеш, след като приключи ангажимента ти тук. Имаш работа, която те удовлетворява. А аз — не.

— Мислех, че се занимаваш с училището по танци.

— Така е. Но съвсем не съм въодушевена от мисълта, че до края на живота си ще преподавам — изрече тя глухо. — Не съм го признавала пред другото, освен пред себе си, така че, моля те, не го разказвай насам-натам.

— На кого бих могъл да го кажа?

— На баща ти, на майка ми... Не искам да я нараня.

— Няма опасност тайната ти да бъде разкрита.

— Това не означава, че не ми харесва да работя с учениците. Но искам по-добра възможност за творческа изява. Вероятно бих се чувствала по-различно, ако бях достигнала професионалния си връх. Когато се отказах от Бродуей, сърцето ми се късаше. — Млъкна, втренчила поглед в краката си. — Срам ме е да го призная, обаче това е истината...

Кит беше трогнат от мъката, която Габи изпитваше.

— Ти не си се провалила, Габи. Подходящият момент и късметът са също важни за успеха в шоубизнеса. А ти си много талантлива. Сигурен съм, че ако опитаеш, ще измислиш множество други начини да осъществиш таланта си.

— Не знам дали бих могла да харесвам нещо повече от танцуването.

Кит я разбираше. Въпреки че не искаше да признае, самият той пазеше скъпи спомени от дните, когато бе танцувал в кабарета и щеше да му бъде още по-тежко, след като приключи ангажимента му в „Сърце до сърце“.

— Когато Люк Шефилд ни потърси сутринта за филма, ме озари лъч надежда — продължи тя. — Така ще мога да танцувам още няколко месеца и ще имам възможност да установя нови запознанства.

Отново този филм!

— Разбирам те, но...

— Наистина ли? — прекъсна го бързо тя и се наведе напред. — Изглежда си пропуснал още едно предимство, което ще ни предложи съвместната работа във филма. Вместо да се върна в Ню Йорк, аз ще остана в Калифорния още известно време. — Кит запази мълчание и тя продължи: — Ще бъдем заедно... Ако това има значение за теб.

— Разбира се, че има значение! Обаче не разбирам защо този филм е единственият начин връзката ни да продължи. И как той може да гарантира бляскава кариера.

— Какво друго предлагаш?

— Самолетните билети от Ню Йорк до Лос Анжелис не струват кой знае колко. Бихме могли да се виждаме...

Предложението му не я зарадва.

— Най-много три или четири пъти годишно. Не, не бих могла да живея така.

Не? Мисълта да не я види никога повече го засегна по-силно, отколкото бе очаквал.

— Защо не ти харесва идеята с пътуването? — попита Кит, като се надяваше да я убеди. — Може би не си привикнала към връзки на далечни разстояния. — Стана и се приближи до нея. — За разлика от мен. Така израснах. Майка ми е била на снимки доста далеч от Холивуд, когато срещнала баща ми, а и не са били заедно през повечето време от брака им.

— Който е завършил с развод.

Това беше истина. Кит също се беше разделил само след две пътувания с една негова приятелка, с която живееха отдалечени на голямо разстояние. А чувствата му към Габи бяха много по-силни от това, което бе изпитвал досега, към която и да е друга жена. Обгърна с поглед лъскавата ѝ русоляво червеникава коса, изящните ѝ рамене и ръце, като че ли изваяни от слонова кост, украсената с мъниста рокля от синя коприна, ясните ѝ очи, от които струеше откровеност. Сърцето му заби силно и го накара да се почувства млад и глупав.

— Може връзката между два бряга да е модерна, но бих желала нашите отношения да са малко по-старомодни и да ни дадат повече — призна тя. — Защо не искаш поне да прочетеш сценария?

— Решението не е в един сценарий или филм — разсъди Кит логично.

— По-добре кажи „може би не е“. Поне не звучи толкова категорично.

— Щом желаеш...

— И освен това не е изключено да грешиш. Може филмът да се окаже едно начало в правилна посока, Кит. Ще работим заедно месеци наред. Кой знае какво ще се случи след това и какво бихме направили. Не очаквам филмът да ме направи голяма звезда. Само искам да имам възможност да танцувам като професионалист колкото може по-дълго... *С теб.*

— Нашето изпълнение е нещо изключително — призна той.

Чувствено, динамично, вдъхновяващо. Съвършенството на съвместното им представление бе придало нови измерения на техните

отношения, беше подсилило удоволствието от любовта миналата нощ, бе внесло нещо различно в живота му...

— Моля те, прочети сценария! — настоя Габи.

Той опита да си представи как ще продължи да живее без нея, ако тя се върне в Ню Йорк.

— Знам, че ще ти бъде приятно да продължиш да работиш в шоубизнеса, Кит. Ти обичаш да танцуваш. Иначе нямаше да бъдеш толкова добър изпълнител.

Той въздъхна. Не можеше да скрие от нея най-съкровениите си желания.

— Ще го направиш ли? — В погледа ѝ се четеше молба.

— Добре. — Въпреки всичките разумни доводи, които оправдаваше нежеланието си да участва във филма, той или трябваше да приеме, или да я загуби. — Ще прочета проклетия сценарий! Предполагам, че няма да ми навреди, ако му отделя някой и друг час от времето си.

— Чудесно! — Тя се изправи и застана пред него. Меките ѝ устни бяха извити в красива усмивка.

— Но не ти обещавам нищо, Габи.

— Засега ми стига, че пожела да промениш решението си.

„А после? — запита се Кит. — Какво ще стане, ако филмът не ме заинтересува?“ Колкото и невероятно да му се струваше, мисълта го изплаши.

— Толкова съм ти благодарна, Кит! — прошепна Габи и приближи, за да го целуне.

Устните ѝ бяха леки като перца. Победен от близостта ѝ, той вдъхваше омайващото ухание на парфюм, което се излъчваше от нея, и почувства как отново го завладява страстта, която бе започнала да го обзема още на дансинга. През говорителя в стаята се разнасяше някаква любовна мелодия. Колко подходящо!

Плъзна ръце по топлите гладки рамене, а после по гъвкавата извивка на талията ѝ.

— Признавам, че като поразмисли човек, връзката между двата бряга не е толкова привлекателно нещо. — Гласът му бе дрезгав. — Не искам да напуснеш Калифорния, преди да сме опитали различните възможности.

— Радвам се. Аз също не искам да замина.

Да се обвърже с някаква филмова сделка му намирисваше на емоционално изнудване. Но какво друго му оставаше? Още не бе готов да ѝ предложи да се премести при него или да се оженят, а разбираше и нежеланието ѝ да поддържат връзка от разстояние. Всъщност, след като бе размислил, той вече също нямаше такова желание. Искаше я в прегръдките си колкото може по-често — както на дансинга, така и в леглото си.

— Дори не искам да излезеш от тази стая! — Притегли я отново към себе си и сведе глава, за да я целуне по-силно.

— Тогава направи така, че да остана.

Той прие мълчаливо. Тайните, скрити зад устните ѝ, бяха сладки, щом ги опита с език. Габи реагира страстно в прегръдката му, тръпнеща и прелестно жива.

Кит прекара ръка по гърба ѝ, по извивката на хълбоците, като се наслаждаваше на топлата плът по дрехите ѝ. Познаваше идеално това изваяно тяло докато се движеха наоколо в ритъма на интимния танц, той усети болезнено желание в слабините си, но те се намираха в гримьорната на кабарето. Отдръпна се от нея, останал без дъх.

— Май след малко ще се окажем на пода.

— Е, и?

Устните ѝ бяха полуоткрехнати и влажни от целувките.

— Не се ли притесняваш, че някой може да погледне през ключалката?

— Можеш да я запушиш.

— Май наистина нямаш задръжки. — Усмихна се и я пусна. Заклучи вратата и окачи една дреха на закачалката.

— Повече ми харесва думата „импулсивна“ — отвърна тя и го посрещна с разтворени обятия.

Движеха се унесено в ритъма на музиката, която още звучеше в стаята.

— И тъй като не знам какво ще стане утре или следващата седмица, смятам да се възползвам от това, което ми предлагаш сега.

Споменаването на неясното им бъдеще го накара да изтрезнее, но и засили желанието му. Притегли я съвсем близо до себе си, като че ли искаше телата им да се слепят, за да не може тя да си отиде. Габи плъзна ръце под смокинга му и се отърка предизвикателно в него. Той я обърна, силно възбуден, и я поведе назад, докато тя се опря във

вградената тоалетна масичка. Кит желаше Габи безумно я искаше да я обладае незабавно.

Повдигна я и я сложи на масичката. Издърпа на талията ѝ дългата тясна рокля. Отдолу Габи носеше само яркосини бикини. Кит разтвори бедрата ѝ и прокара ръце по копринената ѝ плът. Габи потръпна и погледът ѝ се замъгли. Дръпна ципа на панталона му, докато в това време той сваляше бикините ѝ. Целуна я отново, а тя го докосна интимно. Накрая Кит изстена.

— Чакай — спря я той, отстрани ръката ѝ и свали тънките презрамки на роклята ѝ.

Засмука едната ѝ гърда, после другата и вдигна глава, за да обсипе с целувки шията ѝ. Приплъзна я към себе си и проникна в нея. С всеки негов тласък дишането ѝ ставаше все по-тежко и Кит усещаше през ризата си ноктите ѝ, забити в гърба му.

Двамата бяха завладени от най-интимния от всички танци. И тъй като бяха идеални партньори във всяко отношение, двамата стигнаха до върха едновременно. Габи потрепери и изстена. Задъхан, Кит се облегна на тоалетката и прегърна тръпнещото тяло пред себе си.

— Можехме да се настаним по-удобно — прошепна той.

— Можехме ли? Не предполагам, че е възможно да бъде по-хубаво.

Усмивката ѝ изразяваше толкова задоволство и обич, че той се запита как е могъл въобще да се съмнява в нея. Въпреки нейните протести, той плъзна ръка по бедрото ѝ, като възнамеряваше да я вземе на ръце и пренесе на диванчето.

Пръстите му усетиха нещо мазно.

— О-хо.

— Какво има? — попита тя и двамата погледнаха надолу.

Бяха толкова погълнати от страстта, че никой от тях не бе забелязал как Габи беше седнала на отворена кутия с грим.

— Бузата ти е начервена — каза Кит, после се разсмя толкова силно, че Габи го тупна по гърдите. Той извади една салфетка от кутията наблизо. — Чакай, ще те почистя.

Но почистването на дупето ѝ само го възбуди отново. След минута и двамата се бяха съблекли съвсем голи и се любеха на диванчето, този път по-бавно и търпеливо. После се свиха един до

друг и Кит ги зави със самото си. Прегърна я и леко я ухапа първо по ухото, после по шията.

— Ммм — въздъхна тя.

— Ти си прекрасна!

— Ти също.

— Обичам те, Габи! — произнесе меко Кит. Думите се откъснаха от устните му, преди да разбере, се готви да ги изрече.

— Аз също те обичам, Кит!

Той я целуна и се зачуди защо ли тези важни признания не го плашат. Напротив — всичко изглеждаше съвсем естествено. А щом и двамата се обичаха толкова силно, без затруднение биха могли да уредят и бъдещето си...

След представлението Прис и Анита чакаха почти час Кит и Габи да се появят на масата на Люсил.

— Чудя се какво ли ги е забавило — терзаеше се Анита.

— Ще отида да видя — предложи Прис.

Той отиде зад кулисите, за да разбере какво става. Не беше подготвен да чуе приглушените гласове и звуци от целувки, които се донасяха от гримьорната Кит. „Все пак няма защо да се изненадвам“ — каза си Прис, щом тръгна обратно, въпреки че беше малко смутен. Двамата с Люсил бяха забелязали погледите, които си разменяха Габи и Кит и прецениха колко време прекарват заедно извън репетициите.

Ако досега Анита не е разбрала, че децата изпитват доста силни чувства един към друг, то тя бе сляпа. Но той не възнамеряваше да ѝ каже за звуците, които се чуваха от гримьорната. Не беше сигурен как щеше да се отнесе към това тя и реши да не обсъждат връзката, която съществуваше между децата им.

— Защо се бавят? — попита веднага Анита, когато Прис се върна на масата.

Щом седна, той замисли трескаво какво да отговори.

— Били изморени и решили да си тръгнат.

— Толкова изморени, че дори да не могат да се отбият поне за петнадесет минути?

Прис сви рамене равнодушно.

— Очевидно. Знаеш, че използваха всяка свободна минута за репетиции.

— И по цяла нощ не си лягат! Габи се върна вкъщи чак сутринта. Нищо чудно, че е уморена.

Той не каза нищо. „Били са навън цяла нощ? — зачуди се мислено. — Анита е сляпа. Колко ли разстроена ще бъде, ако разбере, че децата продължават нашия роман, при това по-интимен от този между нас двамата?“

Само се надяваше съвсем егоистично това допълнително усложнение да не попречи на стремежа му към жената, която обичаше. Като че ли най-сетне двамата се погаждаха и постоянните препирни, които само преди седмица бяха такова препятствие за тях, вече бяха престанали.

Прис премести стола си по-близо до нейния и пи от виното. В момента тя бе само негова. Някой от другите гости на Люсил танцуваха, а останалите, между, които и няколко от пансионерите, се бяха събрали на другия край на масата и разговаряха. Той постави ръка на облегалката на стола на Анита.

— Какво ще правим, Прис?

— С кое? — Намръщи се озадачен.

— С Кит и Габи. Те се преуморяват.

— Анита, и двамата са достатъчно големи и очевидно прекарват приятно. Не мисля, че трябва да предприемаме каквото и да било.

— Но... Те са непрекъснато заедно — отвърна тя леко колебание, като че ли подбираше грижливо думите си. — А и двамата нямат семейство. Не е изключено да започнат да изпитват интерес един друг.

„А-ха. Май все пак не е напълно сляпа“ — отбеляза мислено Прис и сви равнодушно рамене.

— Предполагам, че не бива да се намесваме.

Анита се намръщи.

— Не знам дали Кит е достатъчно добър за Габи. Той не можеше да не настръхне вътрешно.

— И какво му е на сина ми? Работи успешно, хубав е и е прекрасен човек.

— И сигурно на тази възраст вече е заклет ерген.

— Вероятно досега да не е срещнал подходящо момиче.

— Дали е мил и внимателен?

— Нещо повече — има добро сърце. Попитай Сил колко мило се държи с нея. А освен това е пълно искрен и честен — настоя Прис.

— Откъде знаеш, след като се виждате толкова рядко?

— Постоянно съм се интересувал от него, още откакто беше в началното училище. — Размърда се на стола от неудобство, че бе направил това признание.

Анита го погледна с любопитство.

— Въпреки че не си поддържал истинска връзка с него?

— Винаги някой мой познат бе край Кит. Дори и сега. Няколко мои стари сътрудници служат в Гарфилд Корпорейшън. Синът ми работи упорито, честен е, умен и...

— Добре, добре — прекъсна го тя със смях. — Той е прекрасен избор за дъщеря ми и нямам нищо против двамата да се срещат. Нямах намерение да злословя по адрес на семейството ти.

Прис подозираше, че Кит и Габи вече са отминали етапа на срещите, ала отново реши, че е по-добре да не обсъжда това с Анита. Въпреки че бе омъжена и бе майка на четири деца, възгледите ѝ за секса бяха толкова старомодни, колкото и на младини.

Той погледна към пълния дансинг на кабарето, като се питаше дали да я покани на танц, или да си тръгнат. Не искаше Кит и Габи да се появят внезапно и да разкрият лъжата му. И се почувства успокоен, щом Анита се отпусна с прозявка на стола си.

— Уморена си — каза ѝ Прис.

— Малко. Доста вечери се прибираме късно.

— Дали да не те откарам, след като Кит и Габи ги няма? — предложи той, макар че му се искаше да потанцуват и да я притисне в прегръдките си.

— Няма да е зле.

Пожелаха лека нощ на Люсил и останалите ѝ гости и излязоха от кабарето. Скоро пътуваха с колата по тихите улици на Бевърли Хилс.

— Предполагам, че не бих могъл да те уговоря да се отбием за малко у дома? — попита той. — А ако обещаеш да не се опитвам да те прелъстявам?

Анита трябваше да признае пред себе си, че е любопитна да види как изглежда къщата му отвътре...

— Може би... Само за половин час.

— Ще те откарам в дома на Люсил веднага, щом поискаш.

Анита не виждаше защо да не се съгласи — напоследък се разбираха много добре. И бе почувствала особена топлина към Прис, когато той се застъпи за сина си. Очевидно обичаше Кит, независимо дали умееше, или не да изразява чувствата си. Само ако беше малко по-открит, по-сигурен в себе си... Винаги бе имал този проблем.

След няколко пресечки Прис свърна по една криволичеца алея, която водеше към порта от ковано желязо. Той я отвори с помощта на дистанционно управление. Оттатък нея се простираха поляни и красивият му дом с прилепен до него гараж за четири коли. Къщата изглеждаше по-величествено, отколкото на снимките, макар да не бе така оригинална, както тази на Люсил.

Влязоха вътре и Прис я разведе из първия етаж, преди да се качат на втория. Анита се питаше дали разходката ще свърши в неговата спалня и не бе особено уверена как ще реагира, ако той повтори неприличното си предложение. Толкова отдавна не се бяха целували! Досега той само я беше притискал леко към себе си, докато танцуваха. При тази мисъл сърцето ѝ заби по-бързо и тя трябваше да признае, че желае нещо повече...

— А това е стаята за прожекции — каза Прис и включи осветлението в следващата стая.

— Чудесно?

Анита огледа с възхищение дебелия сив килим, покриващ пода от стена до стена. Погледът ѝ се плъзна по дивана от няколко части с тъмносива кадифена дамаска, който заемаше голяма част от стаята. Срещу него имаше масивни черни полирани секции, подредени по цялата дължина на стената. За разлика от ниските традиционни или старинни мебели в останалата част от къщата, обзавеждането тук бе доста съвременно.

— Но къде е екранът? — попита Анита.

— Филмовият или видеоекрана?

— Два екрана ли имаш?

Прис плъзна настрани една от големите плоскости на секциите. Зад нея имаше екран метър на метър и половина. Зад друга плоскост бяха скрити голям телевизор и видеоапаратура.

— И предполагам, че имаш копия от всички твои стари филми?

— Разбира се. Тези, които направихме заедно, са на специална лавица. Искаш ли да изгледаме един?

Анита се засмя.

— Цял филм? Не тази вечер.

— Сигурна ли си? Имам долби озвучителна система.

— Благодаря, аз съм пас.

Беше уверена, че веднага ще я обхване носталгия. А това беше глупаво, като се има предвид, че мъжът, който я бе вълнувал толкова дълбоко години наред, сега беше до нея. За да съхрани ведрото си настроение, тя продължи да разглежда секцията и забеляза няколко рафта и чекмеджета.

— Сигурно имаш много касети и филмови ленти.

— А-ха, както и много спомени от друг характер.

— Включително и стария ти смокинг?

— И няколко пера от онази дяволска рокля от „Фрак“.

Анита се разсмя.

— Сигурно се шегуваш.

— Съвсем не. Един човек ги събрал от пода по време на снимките, съхранил ги и ми ги даде няколко месеца, след като ти замина за Ню Йорк.

Той издърпа едно от по-големите чекмеджета и зарови сред купчината албуми за снимки и изрезки. Най-сетне извади един плътно залепен пластмасов плик и ѝ го подаде.

— Ето.

Белите пера бяха пожълтели, но все още цели. Анита пое разтреперана дъх и си наложи да се усмихне. Иначе щеше да заплаче.

— Ти кихаше толкова бурно, когато ги носех!

— А ти се смееше, защото знаеше, че съм алергичен.

— Не исках да ти навредя.

— Прощавам ти, дори и да си искала.

Погледна я напрегнато. Зелените му очи я молеха да си припомни миналото, когато бяха заедно.

Нима би могла да го забрави?

Преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, и взе синия албум, който се намиреше най-отгоре в чекмеджето. Разлисти го бързо и позна десетки стари снимки, включително и кадри от техни филми.

Прис се приближи и надникна през рамото ѝ. Дъхът му погали врата ѝ и я накара да настръхне.

— Какво има в другите албуми? — попита Анита.

— Това-онова.

Тя остави синия албум и взе червен, запълнен с изрезки от вестници, афиши и програми. *Нейни* афиши и програми, изведнъж проумя тя, като разпозна заглавията на неудачните мюзикъли, в които бе участвала.

— Откъде имаш всичко това? — попита Анита. — Нима си идвал в Ню Йорк?

Нима беше седял сред публиката, докато тя бе пяла и танцувала, без да знае, че той е там?

— Не е трудно да намериш нещо, ако имаш достатъчно връзки — отговори Прис уклончиво.

Анита не знаеше какво да каже, трогната от неговата романтичност. Бе продължил да се интересува от нея дори след като се бяха разделили. Да, но беше имал и съпругите си...

— Имаш ли тук някъде и албум с филмите на Лана Уърт?

„А може би и на Бети Мастърс?“ — запита се мислено тя, любопитна да ги види.

— Вече не ги пазя.

Чудесно. „Поне не се налага да споделям чекмеджето с тези жени“ — помисли Анита. Започна да разлиства червения албум отзад напред и видя някаква по-нова програма.

— Това е една от продукциите, в които участваше Габи — изненада се тя. — Колко мило!

— Ами, ако нещата се бяха развили по-различно, можех да й бъда баща...

— Да — отвърна тя просто.

— Това не означава, че не се гордея с Кит. — Пресегна се край нея и извади друг албум. — Имам копия от годишните му свидетелства от средното училище и колежа. Тези изрезки съм събрал, докато той участваше в конкурси по състезателни танци. — Разгърна албума и посочи с гордост: — Пръв в категорията за класически и латиноамерикански танци. Момчето винаги е било адски добро в краката.

А баща му беше непоправим романтик!

— Много е лошо, че толкова години не си намерил сили да му покажеш чувствата си.

Той кимна.

— Сега вече ще го направя.

— Дори ако пак се нахвърли срещу теб? — Анита се беше почувствала ужасно, когато Кит обиди баща си миналата вечер.

— Няма да се предам, нито пък ще си отида. Може би ще е нужно време, за да оправим отношенията си, ала знам, че той има добро сърце. Мисля да послушам съвета ти — наистина никога не е късно. Кит винаги е означавал твърде много за мен. Време е да го научи.

— О, Прис!

Докосна ръката му и се усмихна топло. Зад привидната му хладност се криеше любящо сърце въпреки че понякога бе трудно да даде израз на обичта си... Или пък биваше твърде вискателен и властен. Но сега се опитваше да се промени. Дори вече го беше постигнал, щом желаше да оправи отношенията със сина си. Изведнъж ѝ се стори, че всички пречки от миналото изчезват и усети Прис по-близък от всякога.

— Знаеш ли, Кит можеше да бъде твой син — наблегна той. Гласът му бе тъжен и я гледаше с отсъстващ вид, като че ли се вираше в годините на раздялата. — Какво се случи всъщност? Как можахме да постъпим толкова глупаво?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не би могла да ги спре, дори ако опиташе.

— Не знам...

Прис пое дълбоко дъх.

— Не плачи, Анита. Най-сетне сме заедно.

— Но толкова дълго бяхме разделени! А ти... си се интересувал от мен... от нас... през това време.

— Никога не съм преставал да те обичам. — Целуна бузата ѝ, накара я да седне на дивана и я прегърна. — И се надявах никога да не ме забравиш.

— Никога не съм те забравяла — отвърна тя просто.

— Ние сме двама стари глупаци, нали?

Анита кимна и избърса сълзите си.

— Предполагам, че не си прекалено стар, за да се държиш като глупак.

А май че и тя се канеше да направи нещо подобно. Наклони се и притисна устни в устните на мъжа, когото обичаше. Прис я прегърна

още по-здраво и целувката им стана още по-силна. Анита обви ръце около врата му с разтуптяно сърце. На младини бе останала невинна, ала сега знаеше какво означава да обичаш и искаше да изпита всеки нюанс на това чувство с Прис Гарфилд.

Най-сетне!

Той изстена и се откъсна от нея.

— Анита, ако възнамеряваш да си тръгнеш, най-добре е да го направиш сега.

— Нямам никакво намерение да си тръгвам.

Най-сетне тази нощ тя щеше да принадлежи на Прис и телом, и духом...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Колко е красив Тихият океан — каза възхитена Анита на следващия ден. Двата с Прис седяха един до друг на брезентови столове, хванати за ръце. — Винаги съм смятала, че в сравнение с него Атлантикът изглежда студен и сив.

Придружителят ѝ се усмихна.

— Ти си истинско калифорнийско момиче.

— Може би, но никой няма да ме хареса по бикини.

— Това не е забавно.

Анита го тупна игриво по ръката и понижи глас:

— Тази нощ обаче беше доста забавна.

Усмивката му стана още по-широка.

— Съгласен съм.

Тя се изчерви. Чувстваше такова вълнение, каквото предполагаше, че би изпитвала, ако бе станала негова любовница преди петдесет години.

— За какво си бърбите? — попита Люсил от шезлонга, на който се бе изтегнала.

— Разговаряхме колко много ни харесват забавите край брега — обясни бързо Анита.

— Радвам се, че успяхте да дойдете на тази, която организирам днес — каза Джейн, докато разравяше въглените на преносимата скара. — Няма да е кой знае какво, но искам да празнувам. Почти не можах да повярвам, когато тази заран агентът ми се обади и ми каза, че съм получила роля, макар и малка.

Всъщност тя щеше да изпълнява ролята на мъртвец във филма, за който се бе подготвяла да играе ролята на Джейн Хънтър. Анита знаеше, че няколкото мига, през които актрисата щеше да се появи на екрана, не можеха да компенсират голямото ѝ разочарование, но за момента Джейн беше щастлива.

— Не знам дали някой ще успее да ме познае просната на пода на асансьора — каза тя. — Но поне ще ми бъде заплатена сума,

съответстваща на едноседмична работа. Гордея се с това. Все пак ще припечеля нещо.

— Щеше да научиш новината още вчера, ако Елси не бе забравила да ти предаде съобщението — изтъкна Нийл. — Вече паметта ѝ не е по-добра от зрението и слуха ѝ.

— Недей да тормозиш бедната Елси! — сгълча го рязко Люсил. — Тя се старае колкото може. Днес дори не пожела да дойде с нас, защото се чувстваше зле, макар да заяви, че трябвало да готви и чисти.

Джейн нареди на масата всички парчета хотдог и хамбургерите и отметна от лицето си кичур коса.

— Казах ѝ, че няма нужда да работи вече — вметна тя.

— Но Елси ще се чувства ужасно, ако спре да работи — отвърна Люсил.

— Всички трябва да се примиряваме с физическите ограничения, които ни налага възрастта — заяви Раиса. Беше облечена с дълга туника, а на главата си носеше широкопола шапка, за да предпази нежната си кожа. Отпусна се назад на плажния стол и изтърси от полата си няколко песъчинки.

— Като говорим за ограничения, как се чувства Честър? — попита Анита.

— Казва, че е по-добре с новото лекарство — отвърна Люсил, — но смятам, че още е много рано да се твърди със сигурност. Ще е необходимо време.

— Тази заран стана от леглото и се пораздвижи — допълни Янси.

Анита кимна.

— Това е добре.

— Да. Само ако знаехме къде се губи Харви от петък вечер, „семейството“ ни щеше да бъде в много добра форма — продължи Люсил.

— Няма го вече две ноци? — попита Анита загрижено.

Габи ѝ беше споменала, че комедиантът бил напуснал кабарето, за да търси партньора си, но Анита не бе разбрала, че отсъства вече толкова време.

— Дали да не пообиколим да го потърсим? — предложи Прис.

— Няма нужда. Вече го направих и не открих никаква следа от стария глупчо — обясни Люсил. — Мисля, че засега няма защо да се

безпокоим. Преди две-три години Харви пак изчезна, обаче се върна след няколко дни.

Анита поклати глава. Ако в дома на Люсил едно се оправеше, то непременно се случваше нещо друго. Добре поне, че успяваше да се справи с постоянното напрежение. И Анита се запита дали неспирните проблеми не поддържаха жизнеността на нейната приятелка.

Джейн свъси вежди.

— Само се надявам да не са го нападнали или нещо от този род. Възрастните хора често стават мишена на крадци и престъпници.

Раиса вирна изящното си носле:

— Хм. В това общество никой не уважава възрастните. Ако си над шестдесет и пет, по-добре е да си умрял.

— Това твърдение е малко пресилено — възрази Анита.

— Но не прекалено — настоя Янси. — Живеем в общество, почитащо младостта. Ако нещо е старо и сбръчкано, никой не му обръща внимание. Възрастните не са уважавани за тяхната мъдрост, както е например в индианските племена или в Китай.

— В наши дни дори не трябва да си на шестдесет и пет, за да бъдеш захвърлен — намеси се Джейн с гримаса. — Може да излезеш от мода още на четиридесет и пет.

— А дори и на тридесет и пет — допълни Раиса. — Дали да не станем всички активисти и да се присъединим към... Как ѝ беше името на тази организация?

— „Сивите пантери“ — каза Янси с усмивка. — Дори си го представям — ще основем клуб, който може би ще остане и единствен в Бевърли Хилс. Това ще накара съседите да настръхнат. Ще маршируваме с плакати и ще тренираме кунгфу и карате.

Нийл се разсмя.

— А Раиса ще поиска дантелена якичка за униформата си.

Започнаха да се хранят. На масата имаше няколко хотдога, хамбургери, картофена салата, запечен боб, плодове, искрящо вино и безалкохолни напитки. Разговорът премина към по-приятни теми.

След като се нахраниха, Прис и Анита тръгнаха да се разходят покрай брега. Беше прекрасен неделен ден, но тази част от Санта Моника бе пустинна, тъй като бе частна собственост. Добре, че Люсил все още имаше някои връзки и се бе обадила на една стара позната, която им позволи да организират забавата на нейна територия.

Единствените хора, които се виждаха, бе двойка сърфисти, борещи се с вълните в далечината.

— И сега какво ще правим? — попита Прис след малко. Вървяха, хванати за ръце, и слушаха шума на разбиващите се вълни. — Какво следва по-нататък? Разговорът за остаряването ме накара да осъзная колко малко време ни е останало.

Тя стисна окуражително ръката му.

— Не падай духом. Няма защо да се тревожим за утрешния ден. Да се наслаждаваме на днешния.

— Но все пак можем да подготвим някакви планове. Мисля, че трябва да се оженим.

Сърцето на Анита спря да бие. Не можеше да повярва, че след толкова години отново се бе почувствала нервна, щом Прис спомена думата „женитба“.

— Мислех, че нямаш желание да бъдеш отново семеен. Сам каза, че не ти върви — отвърна тя, вместо да отговори на предложението му.

Той кимна.

— Най-вече защото не се ожених за жената, за която трябваше. Сигурен съм обаче, че този път ще е различно. Обичаме се и винаги сме се обичали. — Спря и се обърна към нея. — Можем да отлетим за Лас Вегас още тази вечер и да отидем в някоя църква, за да се венчаем.

Нима не бе забелязал, че тя не му беше дала отговор?

— На някое от онези невзрачни места?

Той като че ли бе разочарован.

— Да не би да предпочиташ пищна сватба?

— Поне бих желала да уведомя децата си, преди да направя такава важна стъпка.

Ако изобщо се съгласеше да се омъжи за него.

— Хм. Може би ще имаш проблеми с Габи. Тя май не ме харесва. По-добре ще е да избягаме и после да мислим за подробностите от последствията.

Анита не отвърна. Мислеше за Габи. Когато излязоха от дома на Люсил, дъщеря ѝ още спеше — очевидно се беше прибрала късно миналата нощ. Но не Габи бе основният проблем. Самата Анита нямаше желание да крои планове точно сега — може би поради трудностите, които винаги бе имала с Прис. Въпреки че го обичаше, не можеше да престане да се страхува.

— Ще си приготвиш една чанта и ще тръгнем веднага след представлението в кабарето — продължи въодушевено Прис. — Ако пожелаеш, ще останем една-две нощи в Лас Вегас и ще отпразнуваме събитието. Наскоро откриха нов хотел с казино, наречен „Мираж“, който вероятно е от най-висока класа...

— Поспри — прекъсна го Анита. — Правиш планове, преди да съм дала съгласието си за каквото и да било.

— Не искаш ли да отидем в Лас Вегас?

— Може би дори не желая да се омъжа или поне не тази вечер. Необходимо ми е време, за да помисля.

Прис стисна устни.

— Не мога да повярвам! Говориш по същия начин, както през 1938 година!

— Както и ти. Не си престанал да предрешаваш нещата и да кроиш планове.

Анита бе разгневена. Той винаги искаше всичко да бъде под негов контрол. Прис въздъхна.

— Колко време трябва да чакам за отговор?

— Няколко дни.

Гледаше я толкова унило, че тя се почувства виновна, задето не можеше да се съгласи веднага.

— Обичам те, Прис, и съм уверена, че искам да се омъжа за теб. Просто ми дай малко време, за да свикна с мисълта.

— Добре. — Хвана я за ръка и отново тръгнаха. — Само се надявам, че няма да се оставиш Габи да те разубеди. А ако се опита, защо не ѝ предложиш и тя да се премести в Калифорния? Може би вече има какво да я привлече тук.

— Имаш предвид работа?

— Или любов — отвърна Прис самодоволно. — Знаеш, че двамата с Кит често излизат заедно.

— Разбрах, че между тях се създава връзка, но не бях сигурна доколко сериозна е тя. Нима знаеш повече от мен?

Той се изкашля.

— Достатъчно, за да мисля, че може би нещата са доста сериозни.

— О, небеса! Положението става все по-сложно и по-сложно!

— По-сложно, отколкото предполагах, когато замислих всичко това.

Анита се съсредоточи върху последните му думи.

— Какво си замислил?

В интерес на истината Прис изглеждаше смутен.

— Мисля, че вече мога да бъда откровен. Все някой ден всички ще излезе наяве. „Сърце до сърце“ в основни линии е мое притежание. Предложих на Люсил да се свърже с теб в Ню Йорк с идеята Габи и Кит да танцуват заедно. Предполагах, че ще се съгласиш, ако Люсил те насърчи, за да имаме още една възможност да се съберем с теб.

Тя се отдръпна от него.

— Ти си подготвил *всичко*?

Прис изглеждаше загрижен.

— Моля те, не се разстройвай. Не знаех как иначе да се срещнем.

— Не е било необходимо да си толкова потаен и недоверчив! Можеше да ми пишеш — защо не ми изпрати писмо?

— Мислех, че ще го скъсаш.

— Тогава можеше да вземеш самолет и да дойдеш! — отвърна тя, все по-ядосана.

— Страхувах се, че няма да поискаш да се срещнем. Виж какво, всичко ще бъде наред. Ние успяхме — Люсил има предприятие, от което получава доходи, а Кит и Габи се чувстват прекрасно заедно. Какво лошо има във всичко това?

Тя бе потресена от неговото безочие.

— Мислех, че си се променил, но ти си все така властен и своеволен!

Обърна се и закричи гневно в обратна посока.

— Анита! — Последва бързо, като разпръскваше пясък с крака. — Хайде, Анита, та ние си принадлежим. Ти го призна миналата нощ. Кой го е грижа как е станало всичко?

— Мен! — заяви тя, като вече буквално кипеше от гняв. — Знаеш, че мразя някой да ме контролира и манипулира!

— Нима бих могъл да те контролирам?

— И все пак се опитваш!

Той поспря, останал без дъх — очевидно възрастта си казваше думата.

Тя продължи да крачи бързо, тъй като бе с няколко години по-млада, а и гневът ѝ придаваше допълнителна сила.

— Анита! — извика Прис. — Не постъпвай отново така с мен!

— Махни се!

Можеше да си отиде къщи и да залепи още някоя и друга снимка в албумите си — място, откъдето е много лесно да контролираш хората и техния живот. Определено по отношение на сина си той бе чувствал, че така е по-безопасно.

— Анита!

Гласът му затихваше, докато тя продължаваше да върви. Прис не затича, за да я настигне, и когато след няколко минути тя се обърна, той вече не се виждаше.

Без да знае дали е успокоена, или разочарована, тя заплака и се загледа в океана. Разбиващите се вълни ѝ напомниха за една грандиозна забава, на която бе отишла с него. Това бе последната им обществена проява, преди Прис да се ожени, а тя да избяга в Ню Йорк.

Странно, но май събитието бе станало някъде наблизо, в една голяма къща, която вече не съществуваше, с изключение на постройките за прислугата, сега превърнати в кабаре „Пясък и море“. Двамата се бяха карали на същия този бряг...

Санта Моника, 1938 година

— Не мога да повярвам, че си в състояние да бъдеш толкова непочтен! — обвини го Анита, поставила ръце на хълбоците си, покрити с черен атлас. Не знам, как си могъл да помислиш, че това ще се размине безнаказано!

— Не е станало нищо лошо — отвърна Прис. — Казах на Скоти, че съм се пошегувал. Той е съвсем доволен от компанията на момичето, с което е, а ти си с мен.

— Само докато се сдобря с теб!

— Анита — започна той помирително и я хвана за лакътя, за да я отведе към брега, по-надалеч от тълпата, която се въртеше около разположения на брега „Океанския дом“ на Мариън Дейвис и Уилям Рандолф Хърст. — Предполагам, че не се каниш да ми вдигнеш скандал.

Тя се дръпна от него, но продължи да върви.

— Ако искам, ще го вдигна! — Спря и го погледна предизвикателно. — И това ще стане точно тук, и то веднага!

— Както искаш.

— Наистина си нахален! Именно ти правиш така, че винаги да бъде твоето, без да те интересува, че вече ми е омръзнало от това.

Той я погледна с тъжни, изпълнени с желание очи.

— Не, е вярно. Иначе щяхме да сме женени.

— Не започвай пак!

Анита беше бясна. Прис си беше позволил твърде много. Изпълнен с ревност заради срещата ѝ с рекламна цел на празненството, на което щяха да присъстват осемстотин души, той бе накарал някого да позвъни на Рандолф Скот и да му каже, че Анита е болна, а после на самата нея, за да ѝ каже, че Скоти си е счупил крака.

Беше ѝ предложил своята компания, макар да бе признал, че предпочита да вечеря с нея насаме, и беше проявил „любезността“ да я заведе на събитието. Прииска ѝ се да пропадне вдън земя, когато срещнаха напълно здравия Скоти с момичето, което я бе заменило, влачещо се след него, и хитрината бе разкрита.

Анита закрачи отново покрай брега, въпреки че сандалите ѝ се бяха напълнили с пясък. Прис продължи да я следва. От дома зад тях се донасяше музика, изпълнявана от оркестър на живо, която се смесваше със звъntenето на въртележката, построена от Дейвис за развлечения на гостите между жилищата на прислугата и тенис кортовете.

Тази вечер бляскавите магнати от киноиндустрията и филмовите звезди се забавляваха заедно с богатия елит на Лос Анжелис, пиеха коктейли и шампанско, танцуваха и се цамбуркаха в плувните басейни на имението, над един, от които имаше тесен мост от венециански мрамор. Но зрелището вече не забавляваше Анита.

Щом се оказаха на известно разстояние от гостите, Прис спря и се обърна към придружителката си с търпеливо изражение на лицето. Очевидно очакваше тя да даде воля на гнева си. Но разходката бе поохладила яростта на Анита, която вече размишляваше колко сериозни и сложни са всъщност проблемите между тях двамата.

Този човек трябваше да спре с вбесяващите си опити да я контролира!

— Няма да допусна да бъда отново манипулирана! — започна тя. — И дори няма да се омъжа за теб, ако не спреш да ми погаждаш такива номера. — Пое дълбоко дъх. — Може би част от проблема се състои в това, че участваме във филмите винаги заедно. Моят агент смята, че трябва да опитам веднъж да работя сама.

Прис вдигна вежди.

— Какво?!

Анита се страхуваше отдавна, че популярността ѝ е свързана с Прис и вече обсъждаше предложението на агента си.

— Не е необходимо да участваме в главните роли в едни и същи филми. Ние не сме един човек, а двама танцьори и актьори, две различни индивидуалности!

— Които се обичат...

Усещаше, че той е много разстроен, но не искаше да отстъпи.

— Можем да продължим да се виждаме, докато всеки от нас работи над собствените си проекти. Това не означава, че няма да танцувам с теб от време на време.

Прис тръсна глава непреклонно.

— Идеята ти не ми попада.

— Твоя работа.

— Нямам ли право на мнение по въпроса?

Анита се почувства малко виновна.

— Смятах да го обсъдим в по-удобен момент, ако не ме беше вбесил така тази вечер — обясни тя.

— За подобни новини никога няма да има подходящо време. — Той погледна към брега, после към нея. Видът му бе хладен. — Но вече май всичко ми е ясно — ти си ме използвала.

— Използвала съм те?

Прис се наведе към нея. Очите му я пробуждаха.

— Ти изгради кариерата си и смяташ, че нямаш нужна повече от мен. И само си ме мамил с обещанията си, че ще се оженим, нали?

Объркана, Анита прехапа устни.

— Не!

Въпреки че проблемите между тях терзаеха сърцето ѝ, винаги беше обичала Прис.

— Нищо чудно! Ти непрекъснато повтаряше, все повтаряше, че искаш да изчакаме. Но кога щеше да стане това? След два филма? След

две години? Никога? Ти си толкова амбициозна, колкото всички останали курви в Холивуд.

— Курви?! — Анита вече бе колкото ядосана, толкова и обидена. Никога досега Прис не се бе държал толкова противно с нея. — Как смееш да ми говориш така! — Блъсна го назад и той се препъна. — Ако някой някого е използвал, то това си ти! Нямахте да станеш никога звезда, ако не бяха нашите танци. — Сълзи пареха очите ѝ, ала тя не им позволяваше да потекат. — Ти... Ти наложи твоя стил и съсипа индивидуалността ми!

Обвиненията ѝ като че ли го ядосаха още повече.

— Никога не си имала никакво намерение да се омъжиш за мен и си ме лъгала, че ме обичаш.

Тя не можеше да издържа повече и отстъпи назад. Мислите ѝ се бяха объркали съвсем, а чувствата ѝ бяха наранени.

— Щом мислиш така, защо не си намериш някоя друга, за която да се ожениш? Някоя младичка артистка с недоразвит мозък... Подобно на твоя!

Тя се обърна и затича покрай брега. Препъна се, като едва не падна, и спря да свали сандалите си с високи токчета. Наближи къщата и видя някаква пийнала двойка. Бяха се потопили във водата както си бяха с изисканото вечерно облекло. Погледнаха я, но Анита плачеше толкова силно, че не им обърна внимание. Стигна до една кабина на края на пясъчната ивица и влезе в нея, за да се посъвземе.

Избърса сълзите си и излезе чак след като се успокои. Между нея и Прис всичко беше свършило. Добре, че не беше настоял да я съпроводи с неговата кола тази вечер. Анита щеше да намери шофьора си и да се прибере вкъщи. Докато вървеше към изхода, забеляза голяма група хора, събрала се около дървения подиум в близост до въртележката. Оркестърът свиреше силно суинг, а тълпата ръкопляскаше.

Въпреки ужасното ѝ настроение я обзе любопитство и тя се приближи. Видя танцуваща двойка, движенията на мъжа бяха плавни, обиграни и грациозни... Това бе Прис! Той въртеше Бети Мастърс, а после я поведе в кръг с валсови стъпки в първото самостоятелно представление на Прис Гарфилд...

Тълпата изръкопляска отново. Анита почувства, че по гърба ѝ пропълзя леден хлад, който се настани в сърцето ѝ. Бети Мастърс,

изрусената платинена блондинка, младата актриса, с която Прис бе имал обезпокоителни срещи с рекламна цел. Беше и казал, че Бети напредва професионално, но че е непостоянна и малко невъзпитана. Нима е променил мнението си за нея?

Едва ли би допуснал глупостта да се ожени за момиче като нея!

Дали?

Анита си каза, че това въобще не я вълнува, и обърна гръб на представлението. Преди седмица с Прис бяха завършили успешно последния филм — „Максин“, и сътрудничеството им бе приключило.

Каза си, че ще ѝ бъде много по-добре без него, че съвсем не се чувства засегната.

Въпреки това плака през целия път до дома.

Между нея и Прис Гарфилд беше свършено...

Бевърли Хилс, наши дни

Габи бе станала едва преди около час. Пиеше кафето си, без да се бе преоблякла, когато чу, че долу пристигат Люсил и другите членове на огромното „семейството“. Любопитна да узнае къде са били, тя навлече набързо пуловер с къси ръкави и джинси и излезе на площадката зад къщата, за да ги посрещне. Но щом погледна надолу, видя майка си, която изкачваше стъпалата с пухтене.

— Добре ли си?

Анита като че ли бе останала без дъх. Носът ѝ беше порозовял от слънцето, косата ѝ бе разбъркан от вятъра.

— Чувствам се изтощена от толкова разкарване нагоре-надолу по брега... А освен това съм и отвратена — отвърна тя на дъщеря си.

Габи бе долавяла достатъчно често тези нотки в гласа на майка си, за да разбере какво се е случило.

— О, страхотно! Отново Прис, нали?

— Страхувам се, че е така. — Пое към апартамента им и там се хвърли на кушетката. — Но, моля те, не искам да ми казваш, че той не е за мен или нещо от този род. Аз сама се напъхах в това положение с напълно ясно съзнание. Грешката си е изцяло моя.

Въпреки раздражението към Прис, дъщеря ѝ не отвърна нищо. Сега ѝ беше неудобно да сподели добрата новина, че Кит се бе съгласил да прочете сценария, и да разкрие колко се беше задълбочила

интимната им връзка. Майка ѝ можеше да помисли, че не е лоялна към нея.

— Прис Гарфилд е невъзможен — заяви Анита. — Изобщо не се е променил.

— Доста късно е някой или нещо да го промени, нали? — позволи си да каже Габи.

— Вероятно. Трябва да съм била луда, за да повярвам, че ние двамата имаме някакъв шанс.

— Какво точно си имала предвид? Приятелство? Любовни срещи? — попита дъщеря ѝ, като се опитваше да прикрие неодобрението си.

— Всъщност миналата нощ аз мислех за женитба.

Габи не бе и сънувала подобен отговор и изгуби дар слово.

— Ти... Ти... си мислела да се омъжиш за този стар козел? — успя тя да изрече накрая.

— Не и сега.

Но дъщеря ѝ бе истински разтревожена.

— Прис не е сполучил в нито един от петте си брака — напомни тя, като нервно крачеше назад-напред. — Трябва да се върнем в Ню Йорк, преди да е успял да те убеди да извършиш някаква глупост.

„А самата аз трябва да я придружа“ — добави наум посърнала. Не можеше и да мисли за филм в Калифорния, след като майка ѝ бе толкова объркана и разстроена. Да не говорим, че въобще не би трябвало да мисли за връзката с Кит.

Изведнъж се почувства потисната. Забеляза, че Анита я гледа втренчено.

— Да се върнем? — повтори тя. — Няма защо да се притесняваш за твоето връщане в Ню Йорк, дори ако реша да си тръгна няколко дни по-рано. Мисли за себе си и за филма. Съгласи ли се Кит да прочете сценария?

Габи трябваше да разговаря с майка си на тази тема независимо дали ѝ се искаше, или не.

— Ще го прочете, но вероятно няма да се съгласи да участва във филма.

— Не бъди толкова уверена. Поздравявам те, че така бързо си успяла да го убедиш. Сигурно си използвала изключителна дипломатичност.

Тя сви рамене.

— Просто опитам да поговорим разумно. Той е прекрасен човек, когато е спокоен.

— Ти го харесваш, нали?

Тонът на Анита накара Габи да застане нащрек. Дали имаше подтекст във въпроса на майка ѝ? Дали знаеше повече, отколкото ѝ бе казала? Когато миналата вечер двамата с Кит бяха изчезнали в гримьорната, се бяха постарали да бъдат съвсем дискретни. Вероятно майка ѝ не знаеше нищо определено.

— Кит ми харесва в основни линии — искрено отвърна тя. А освен това го обичаше и от време на време го ненавиждаше.

— Двамата сте доста енергична двойка.

— Допълваме се много добре на дансинга — съгласи се Габи.

Но повече от това не ѝ се искаше да признава. За да не се наложи отново да се оправдава пред майка си, снощи Кит я бе докарал в къщата на Люсил, вместо да я отведе у дома си. Не му беше станало приятно, но сега тя знаеше, че е постъпила правилно.

— Май се разбирате и извън дансинга — изтъкна майка ѝ.

— Доста добре — отвърна уклончиво Габи.

— Хм. — Реши най-сетне да смени темата, очевидно разбрала, че дъщеря ѝ няма да ѝ каже нещо повече за отношенията с партньора си. — Е, добре. Не искам проблемите между мен и Прис да съсипят появилата си възможност пред кариерата ти. Ако можеш да убедиш Кит да участва в „Танго“, остани в Калифорния и направи филма. Помни какво ти казах още в началото — Гарфилд дължат кариера на Брукс.

— Но... Ние ще бъдем на хиляди километри една от друга — изтъкна Габи. Майка ѝ бе прехвърлила седемдесетте и се нуждаеше от човек край себе си. Но брат ѝ и сестрите ѝ като че ли не разбираха това.

— Ти няма да бъдеш в Калифорния кой знае колко дълго.

„Може би“ — помисли дъщеря ѝ, като се питаше какво ли ще се случи, ако наистина остане. Дали ще може след това да напусне Кит?

Анита въздъхна.

— Наистина съм те направила прекалено зависима от мен. А да работиш над нещо, което те вълнува, е много важно.

„Отново тази зависимост“ — помисли Габи и се намръщи.

— Но да обичаш някого, който ти е близък е не по-малко важно — подчерта тя, като имаше предвид майка си. — Ако трябва да избираш, кое щеше да предпочетеш — работата или обичта?

Отначало Анита се замисли и не отвърна. И когато най-сетне отговори, думите ѝ изненадаха дъщеря ѝ.

— Не съм много сигурна. Предполагам, че трябва да обсъдим с теб едно такова важно решение...

— Габи!

Викът, долетял откъм стълбището, стресна двете жени.

— Кит е дошъл да те вземе! — извика отново Люсил.

Габи стана бързо, изтича в коридора и се надвеси над перилата.

— Кажу ми, че слизам след малко! — отвърна тя, върна се в апартамента и обясни на майка си: — Отиваме в Малибу, за да отрепетираме някои фигури.

Ала не добави, че освен това искат да прекарат заедно известно време.

— Разбирам.

Габи бе толкова увлечена от разговора с майка си, че бе забравила за Кит. Седна и хвана ръката на Анита.

— Ако искаш, мога да остана тук. Знам, че още си разстроена, майко.

— Не съм разстроена. Моля те, върви.

— Сигурна ли си?

Сега Габи изпитваше смесени чувства относно възможността да прекарва с Кит повече време от необходимото. Сърцето ѝ неминуемо ще бъде разбито, но може би щеше да ѝ бъде по-лесно, ако не позволеше връзката им да продължи да се задълбочава.

— Абсолютно съм сигурна. — Стисна ръката на дъщеря си и стана. — Ще се потопя в топла вана с хвойна и ще легна малко да си почина.

Габи се съгласи с неохота да остави майка си и влезе в спалнята си. Грабна роклята, с която мислеше да се облече след представлението. Взе и един малък сак, в който носеше обувките си и разни други неща, и забърза надолу по стълбите, като предполагаше, че Кит я чака нетърпеливо. Беше изненадана, когато видя, че вниманието му е приковано към един неочакван посетител.

Люсил и всички останали се бяха събрали в коридора около Харви и един слаб, мръсен, възрастен непознат.

— Дейв има нужда от малко добра храна и място, където да спи — обясняваше Харви. — Намерих го да скита близо до Уотс тази сутрин. Откакто напуснах кабарето в петък вечер, го търсех по улиците ден и нощ.

— Не исках да ме виждаш в такова състояние, Харв — промърмори Дейв с дрезгав глас.

Харви го потупа по гърба.

— Хей, не се смущавай, всички сме били без дом и работа.

Нийл изгледа непознатия от глава до пети.

— Не ми се иска да го казвам — намеси се той, — но може да вземете една баня против бълхи, Дейв.

Мъжът се загледа в пода, като че ли му се искаше да потъне вдън земя.

— От проклетите нощни приюти са... И от кашоните, в които спя, когато не мога да си позволя нищо по-добро.

— Сега няма нужда да мислиш за баня — намеси се Люсил. — Изглежда няма да се откажеш от малко храна. Елси ще напълни стомаха ти за нула време.

Габи се приближи и очите ѝ срещнаха погледа на Кит. Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Това е бившият партньор на Харви.

Годините не бяха пощадили човека. Личеше, че се нуждае не само от измиване, а може би страдаше и от перманентно недохранване.

— Хайде, момче. — Харви накара Дейв да го последва. — Ела да хапнем.

Кит и Габи поеа в обратната посока.

— Горкият човек! — каза Габи веднага, щом излязоха от къщата.

— Още един кандидат за неофициалния пансион на Люсил.

— Нима тя ще може да го поеме?

Очевидно Дейв не разполагаше с никакви пари и щеше да е в тежест в момента.

— Ще го поеме. Бъди сигурна.

Кит ѝ помогна да седне в колата, след което Габи се замисли за тревогите около майка ѝ. Поне Анита не беше бедна и не живееше на улицата. Това не означаваше, че Габи не бе готова на всичко, за да

може да се грижи за нея — независимо какви жертви би ѝ се наложило да направи...

— Няма ли да правим репетиция за изчистване на фигурите? — попита Габи и излезе на терасата. — Мислех, че за това сме се събрали.

— Репетицията не е начело в дневния ми ред. — Кит се намръщи, озадачен, че тя продължава да се движи наоколо, вместо да се сгуши някъде, за предпочитане в прегръдките му. — А и въобще не предполагам, че това ще е от първостепенно значение за теб. Нещо притеснява ли те?

— Доста неща.

Може би защото размишляваше над последиците от признанията, които те направиха един пред друг. Самият Кит бе лежал буден часове наред и се беше мъчил да реши какво да прави. Накрая в съзнанието му се оформиха няколко идеи.

Той се разположи удобно на една от пейките на терасата и потупа мястото до него.

— Ела до мен. Искам да поговорим.

— Добре ми е и тук.

Изглеждаше напрегната, но беше усмихната.

— Моля те, Габи!

Накрая тя отиде до него. Кит хвана ръката ѝ, притегли я да седне и я прегърна.

— Каж ми сега — какво има? — попита той меко, хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите. — Толкова си напрегната! Надявам се, че още ме обичаш?

— Да.

— Аз също. И сега трябва да решим какво ще правим.

Щом пусна брадичката ѝ, Габи се загледа в океана. Кит имаше ясното усещане, че разговорът я кара да изпитва още по-голямо безпокойство. Ала все някога трябваше да вземат решение. Габи не отвърна нищо, затова той сметна, че трябва да започне пръв.

— Първо, ти искаш да останеш в Калифорния — започна Кит. — Така ли е?

Отначало Габи запази мълчание.

— Прочете ли сценария на „Танго“, Кит?

— Не ми остана време.

— Но това е свързано с моето оставане тук. — Леко свъси вежди.

— Нима не успя да прочетеш поне нещичко? Миналата нощ не легнах, докато не го прочетох целия. Наистина е добър.

Но сценарият не бе най-важното за Кит.

— Нямах нужда от филма като претекст, за да останеш. Можем да се оженим.

Габи го гледаше зяпнала от удивление. Това не бе реакцията, на която се бе надявал. Сетне пое дълбоко дъх и прошепна:

— Да... Да се оженим?

— Предлагаш ми брак?

— Обичаме се и изпитваме особена слабост един към друг. Защо да не се оженим?

— Колко романтично! — прошепна Габи по-скоро объркана, отколкото радостна.

— Габи, на мен самия не ми беше никак лесно да стигна до това решение. Нямам представа какъв ще бъда като съпруг. Знам, че предложението ми е стряскащо — призна той — и че приятелството ми с дъщерята на Анита Брукс е малко странно.

Изглежда го.

— Така е. Освен това се познаваме от скоро — допълни тя с глас, пълен с обида.

Кит се опита да я утеши.

— Но аз реших да последвам гласа на сърцето си. Наистина те обичам. И мисля, че няма да сгрешим, ако си оженим.

— Все пак стъпката е твърде сериозна — отвърна Габи и се намръщи. — Не искам брак по холивудски, който ще трае няколко години...

— Нито пък аз — прекъсна я той бързо. — Познавам тези бракове. А ако наистина ти е неловко просто да решиш и да го направим, можем да се сгодим. Ще се преместиш да живееш при мен, стига да желаш.

— Въпреки това решението си остава много сериозно. — Изправи се, тръгна към парапета на терасата и щом стигна там, се обърна с лице към него. — Искам да работя. Ако не направим този филм, ще трябва да се върна в Ню Йорк и да продължа с училището.

— Защо? И тук можеш да откриеш свое собствено училище или пък да работиш за „Гарфилд Данс Студиоус“.

Габи поклати глава.

— Казах ти, че преподаването не е най-любимата ми дейност.

— Почакай! — Не бе сигурен дали това, което чу, му харесва. — Започвам да се обърквам. Първо казваш, че трябва да се занимаваш с училището по танци на майка ти, а когато ти предлагам да вършиш същото за мен, ми заявяваш, че не обичаш да преподаваш. Май не си много сигурна какво точно искаш да вършиш.

Бе прозрял опитите ѝ да прикрие изумлението си от неговото предложение. А може би просто бе объркана.

— Не е нужно да бързаш — увери я той. — Няма да те оставя да гладуваш.

— Не се притеснявам от това.

— А от какво тогава?

— Всичко е толкова объркано сега — прошепна Габи по-скоро на себе си, отколкото на него. Стисна така здраво перилата, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Танцуването е в сърцето и душата ми. Мечтая да имам възможността то да бъде моя професия, а ти май не можеш да го разбереш.

— Аз разбирам...

— Тогава защо ме лишаваш от възможността, която идва веднъж в живота на човек? Видя, че не е страшно да отсъстваш от корпорацията, ако искаш. Нека помощниците ти поемат отговорността по управлението за известно време. Ще се върнеш към работата си, когато пожелаеш. Не е казано, че *трябва* цял живот да играеш във филми. Как можеш да искаш от мен да се обвържа лично, щом ти отказваш да се обвържеш професионално, след като знаеш колко много означава това за мен?

Изведнъж Кит разбра.

— Чакай. Искаш да кажеш, че аз трябва да участвам в този глупав филм или в противен случай ти няма да обмислиш предложението ми? — Стана и се изправи ядосан пред нея. Доста странно разбиране за любов имаше това момиче!

— А какво да кажа аз? Защо не искаш да ми помогнеш? И как мога да се омъжа за теб, след като не признаваш, че танцуването те

вълнува? Ти не си честен спрямо самия себе си, как тогава мога да очаквам, че ще бъдеш честен към мен?

— Стига, Габи! Опитваш се да ме изнудиш да направя това, което ти искаш. — Никога досега Кит не се беше чувствал толкова засегнат и разочарован. — Е, добре, забрави предложението ми.

— Опитвам се да те изнудя? — попита тя с разширени очи. — Май се налага да си тръгна!

— Върви! Бива те в бягствата. Вероятно ще последваш примера на майка си, когато е избягала в Ню Йорк. Въпреки че това не ѝ е донесло нищо добро!

Лицето ѝ пребледня.

— Да не си посмял да говориш за майка ми! Прис е съсипал кариерата ѝ! И Гарфилдови са ни длъжници в това отношение. Нямахте да дойда в Калифорния, ако не бях убедена, че е така!

Кит подреждаше лека-полека мозайката и това, което се получаваше, не бе никак хубаво. Чувстваше се толкова наранен, че му се искаше да удари нещо.

— Не ти дължа нищо — отсече той. — Тъкмо майка ти е използвала баща ми, за да се издигне. — Макар че Прис твърдеше обратното. Но може би сега възрастният човек беше замаян или вече бе забравил какво се е случило. — По всичко личи, че тя те е научила как да използваш хората!

Габи притаи дъх.

— Ти си също толкова жесток, безсърдечен и студен като баща си!

В този момент Кит наистина бе изпълнен с леден хлад. Тя тръгна бързо навътре и когато мина покрай него, дори не се опита да я спре. Ала смяташе, че последната дума трябва да е негова.

— Предполагам, това означава, че отхвърляш предложението ми за женитба, нали? — изрече Кит язвително.

Габи се обърна.

— Предполаганието ти е вярно. Мисля, че имаш нужда от по-послушна жена. Защо не последваш примера на баща си и не си намериш някоя хубава празноглава уличница?

— Може би ще го направя.

— И провери дали може да танцува — допълни тя. — Заминавам за Ню Йорк още утре сутринта. Ще трябва да си намериш друг

партньор, с когото да танцуваш през следващата седмица.

— Какво?! — Това, че тя бе готова да зареже него и Люсил, го разяри. — Бъди проклета!

— Бъди проклет и ти! — изкрещя Габи. Грабна роклята и торбата, които бе оставила във всекидневната, и затръшна входната врата.

Кит блъсна с все сила стената с юмрук. Не усети почти никаква болка. Каква бъркотия! Кабарето щеше да бъде затворено в понеделник и вторник, така че той имаше на разположение два дни, за да намери нов партньор, когото да обучи и облече. Макар че нямаше друга жена, която би могла да се сравни с Габи.

А междувременно трябваше да се справи и със себе си!

И това бе най-трудното нещо в живота му досега.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Габи не искаше да се връща в дома на Люсил. Повика такси от един телефонен автомат и чака почти цял час да пристигне. Каза на шофьора да я откара в „Сърце до сърце“. Не искаше нито майка ѝ, нито който и да е друг да види потоците сълзи, които се лееха от очите ѝ. И без това положението бе твърде лошо, нямаше нужда да разстройва и други хора.

Проклет да е Кит Гарфилд!

Проклет да е Прис!

Прииска ѝ се никога да не бе идвала в Калифорния.

Скри се в дрешника на гримьорната си и поплака на глас, за да намали напрежението в себе си — стар номер, на който я бе научил един учител по актьорско майсторство. После се отпусна на шезлонга и опита да се успокои.

Какъв късмет!

Преди да се усети обаче, отново хлипаше. Когато най-сетне успя да се овладее, се почувства напълно изтощена. Навярно очите ѝ бяха подпухнали и зачервени, а носът ѝ — подут. Щеше да ѝ се наложи да се гримира доста изкусно, за да изглежда що-годе добре. Поне беше пристигнала рано и имаше доста време на разположение.

На вратата се почука рязко и тя подскочи. Нима гардеробьерката беше дошла толкова рано?

— Габи? Габи, вътре ли си?

Беше гласът на майка ѝ.

— Мамо?

— Отвори, скъпа. — Анита почука отново.

Габи изтри бързо очи. Отключи вратата и леко я откряна.

— Какво правиш тук, мамо?

Анита не отговори, а огледа лицето на дъщеря си.

— Ти си плакала! — възкликна тя. — Знаех си. Знаех, че нещо не е наред!

— Знаела си? Да не си врачка? — попита дъщеря ѝ, след което се предаде, и отвори вратата докрай.

Анита се втурна вътре. Зелената ѝ вечерна рокля се влачеше след нея.

— Станало е нещо ужасно, нали? — запърха тя около дъщеря си. — Имах лошо предчувствие, след като се обадох на Кит и разбрах, че си си тръгнала.

— За какво съм ти сега? — попита Габи нетърпеливо. — Нали ще се видим след представлението?

Анита ѝ показа торбата в ръката си.

— Вратата към спалнята ти беше отворена и когато погледнах вътре, забелязах, че на леглото ти са останали обувките, гримовете и дори чистото ти бельо!

Изведнъж дъщеря ѝ си спомни, че в бързината не бе сложила всичко в сака си. Нищо чудно, че той бе толкова лек.

— Грабнах всичко и се опитах да ти се обадя, за да ти кажа, че ще донеса нещата в кабарето. Обезпокоих се много, когато Кит обясни, че няма никаква представа къде си.

Щом чу името на Кит, Габи стисна зъби.

— И вероятно гласът му не е бил особено загрижен.

— Скарахте ли се?

— Доста.

— О, скъпа!

Габи затвори вратата и заключи.

— Сблъсъкът беше неизбежен.

— Но вие се разбирахте много добре.

— Докато не направихме грешката да се увлечем един по друг.

— О, скъпа! — повтори майка ѝ.

— Но грешката можеше да стане още по-голяма, ако бях допуснала това — призна Габи. — Радвам се, че разбрах какво представлява Кит, преди да е станало твърде късно. Той поиска да се оженим.

— О, боже! — Анита изглеждаше така, сякаш щеше да припадне всеки момент.

Обезпокоена, Габи заведе майка си до стола и я накара да седне. Защо ли трябваше да ѝ казва това?

— Успокой се, мамо. Няма за какво повече да оставаме тук. Обадих се на летището. Тази вечер има свободни места за полета до Ню Йорк. Можем да приготвим багажа си и да потеглим веднага щом свърша.

— Но представленията ти продължават още една седмица! — изтъкна Анита смаяна. — Люсил разчита на теб.

Габи вече бе размишлявала над проблема за Люсил и нейните пансионери. Чувстваше се виновна, задето се измъкваше по този начин, ала не беше молила за отговорността, която старата приятелка на майка ѝ бе стоварила върху плещите ѝ. Сега това бреме я притискаше по-силно от всякога. Ами ако кабарето се провалеше след заминаването ѝ? Какво щеше да стане тогава с Люсил? А с Честър и останалите? О, господи, каква бъркотия!

— И какво смяташ, че трябва да направя? — Очите ѝ пареха и тя усети, че ще заплаче отново. — Просто ми е непоносимо да съм край Кит след това, което се случи. Ще бъде най-добре да си тръгнем нощес без никакво отлагане. Той може да си намери друг партньор. — Габи се стараеше да убеди както себе си, така ѝ майка си. — Познава толкова много хора от шоубизнеса.

Анита поклати глава, като че ли опитваше да проясни мислите си.

— Аз съм виновна за всичко.

— Защо винаги обвиняваш себе си? — попита дъщерята. — Ти не си ме карала да се увличам по сина на стария ти партньор. Поиска да приема работата, защото мислеше, че така може да получи още една възможност. Понякога рисковете не успяват.

— Но какво ще стане с филма?

— Кит дори не си е направил труда да прочете сценария. Страхува се много, че го използвам, за да напредна в кариерата. Същата мижитурка е като Прис.

— Не разбирам. От една страна, те обича толкова, че е готов да ти предложи да се омъжиш за него. От друга страна, не ти вярва и мисли, че се опитваш да го използваш.

— Е, не ме беше обвинявал в това, преди да отхвърля предложението му.

— Ти си му отказала?

— Не му отвърнах нищо. Лично аз смятам, че предложението беше прибързано. Познаваме се едва от няколко седмици.

— Каза ли му го?

— Разбира се. И той знае прекрасно, че ако приемем да участваме във филма, ще прекарваме много време заедно. Поне би могъл да се съгласи и да ми даде шанс.

Възрастната жена остана мълчалива за малко. После въздъхна.

— Май най-сетне всичко ми е ясно. Кит иска да сте заедно, а ти искаш да участваш във филма.

— Не е толкова просто. — Габи преглътна. — Мамо, аз обичам Кит и му го казах, но не съм съгласна да зарежа всичко заради него.

— А искаш от него да зареже работата си заради твоята кариера.

— Не е едно и също! Той обича да танцува, но не желае да работи в шоубизнеса заради натрапчивата си идея за някакво съперничество между него и баща му!

Анита приглади роклята си замислено.

— Греховете на бащите се прехвърлят на синовете.

— Какво?

— Една съвременна версия на цитат от библията. Уверена съм, че този проблем със съперничеството има нещо общо с отчуждението между Кит и баща му.

— Аз обаче нямам вина за това.

— Ти — не, аз може би — да. — Преди Габи да я попита какво означава това странно заявление, Анита ѝ каза: — Сигурна ли си, че го обичаш? Че не става дума само за сляпо увлечение?

— Де да беше! Между нас има някаква особена връзка — почувствах я още щом го видях за първи път. Ние се допълваме един друг идеално. Досега не съм познавала друг мъж, който да ми действа по този начин.

Анита кимаше, сякаш я разбираше идеално.

— Той е винаги там, за да те хване, когато излизаш от някое завъртане или повдигане. Усеца ритъма така, както и ти. Умен е, но и заядлив. Което понякога може да бъде много вълнуващо. И цялата тази топлина и загриженост, долавящи се под хладното му изражение, които само очакват да бъдат засвидетелствани. — Анита се засмя тъжно.

— Не предполагах, че познаваш толкова добре Кит — каза Габи.

— Имах предвид Прис, не сина му. — Възрастната жена погледна замислено дъщеря си. — Хайде да поговорим отново за теб. Какво ще правиш с Кит?

— Не знам. Щом се върна в Ню Йорк, ще трябва да го забравя.

— Няма да успееш.

— Ще успея. Както казват хората „Далеч от очите, далеч от сърцето“.

— Грещиш.

Габи потръпна, като че ли някой я бе ударил.

— Предупреждавам те, защото те обичам, скъпа. — Анита се наведе напред и хвана ръката на дъщеря си. — Не позволявай нещата да се повторят отново. Аз допуснах грешка, като реших, че мога да забравя Прис Гарфилд, когато заминах за Ню Йорк, ала никога не успях да го направя.

Габи не искаше да повярва, че я очакват същите терзания, които бе изпитвала майка през всичките тези години.

— Значи е трябвало да си наложиш да превъзмогнеш чувствата си. Вие сте като отрова един за друг.

— Отново грещиш. С Прис създадохме отровна атмосфера, защото се вслушвахме в страховете си, вместо в сърцата си.

— Отново обвиняваш себе си...

— Грешката е моя, дете. Аз избягах, вместо да опитам да се справя с положението като зрял човек. Отказах се от мъжа, когото толкова обичах, и от работата, която ме вълнуваше. Страхувах се, че Прис ще ме засенчи или ще ме контролира, и се боях, че никога няма да мога да участвам сама във филм.

— Все пак, си била доста млада, когато си си тръгнала.

— За възрастта си вече имах богат житейски опит, Габи. Не живеех като в клетка и имах зад гърба си няколко години работа.

— Но Прис се е опитвал да те контролира. Помня твоите разкази.

— Добър урок съм ти дала, нали? — каза меко Анита. — Прис бе властен заради собствените си страхове. Той смяташе, че трябва да ме контролира, за да ме задържи. И двамата щяхме да спечелим, ако бяхме по-сдържани и се опитвахме да преодолеем пречките. Вместо това ние скочихме в дълбокото — аз избягах в Ню Йорк, за да докажа, че мога да бъда звезда и без него, а той се ожени за друга, за да ми докаже, че може да обича не само мен. И двамата не успяхме.

— Обаче успехът в шоубизнеса зависи и от късмета — напомни Габи на майка си.

— Моят провал изглежда още по-голям, тъй като не направих това, което желаете сърцето ми. — Погледът на Анита бе твърд. — Хората се заблуждават, че могат да избягнат мъката, като си поставят второстепенни цели. Трябва да преследваш най-високи цели и или да печелиш, или да губиш. Нищо друго няма значение.

— Това е красиво и мъдро казано, мамо.

— Ти ми помогна да стигна до тези изводи. Продължавах да мисля как трябва да реагира човек, ако се наложи да избира между работата и любовта. Никога не е лесно да се вземе такова решение, но вярвам, че трябва да слушаш сърцето си, а не страховете си. Аз не избрах най-доброто нито в работата, нито в любовта, като се оставих да ме водят страховете... Нека Робърт ми прости — прошепна Анита и една сълза се търкулна по лицето ѝ.

— О, мамо!

Габи поиска да прегърне майка си, но тя я възпря.

— Не ме успокоявай. Не искам да изпадам в сълзлива сантименталност — настоя възрастната жена. — Достатъчно съм съжалявала толкова години. Смятам да се съсредоточа върху добрите страни на миналото и настоящето. И да се наслажда на времето, което ми е останало, заедно с Прис.

— С Прис? Смятах, че въобще не желаете да бъдеш с него.

— Защото отново бе проговорил страхът ми. Обадох му се тази заран, след като ти тръгна, и той дойде да поговорим. Най-сетне ще направим това, което трябваше да стане преди повече от петдесет години — да изживеем истинска любов и брак. След представлението тази вечер ще отлетим за Лас Вегас.

— Мамо! — Габи беше ужасена.

— Моля те, кажи, че се радваш на щастието ми!

„Де да можех!“ — помисли дъщеря ѝ, а на глас предупреди:

— Той отново ще те нарани!

— Тогава поне ще бъда наранена, докато се опитвам да постигна най-високата си цел. Обичам безумно Прис.

— Но ти си на седемдесет и две години, а той — на седемдесет и осем! Не мислиш ли, че да се говори за любов на тази възраст е... малко нереално?

Анита я погледна невярващо.

— Гейбриъл Брукс Лакроа, как смееш да твърдиш такива неща! За любовта няма възраст, няма граници. Как е възможно да си толкова предубедена?

— Не съм предубедена. — Въпреки това изпита неудобство от погледа на майка си.

— Да не би да те тревожи нещо друго? — попита Анита.

— Новината е толкова неочаквана! Стъпката е крайна.

— И може би се чувстваш изоставена?

Дъщеря ѝ преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Мислех, че винаги ще бъдем заедно, смятах, че...

— Но, разбира се, че ще бъдем заедно, скъпа. — Потупа дъщеря си по ръката. — Ние ще продължим да се виждаме, без значение какво ще решиш да правиш. Ти си моя дъщеря и аз винаги ще те обичам. Ще бъда много радостна, ако се преместиш в Калифорния. И ако откриеш тук ново училище, което те съветвам да сториш. Обаче това не означава, че ние трябва да живеем заедно или да ме пазиш.

— Но аз искам да се грижа за теб!

— Това не означава да ме държиш настрана от мъжа, когото обичам. И не трябва да позволяваш да се намесвам в личния ти живот. Дали проблемите ти с Кит не са свързани с чувството ти за отговорност към мен?

— Той не те харесва особено — смънка неудобно Габи.

— Уверена съм, че се е наслушал на ужасни истории от майка си. А аз съм ти разказала не по-малко такива истории за Прис.

— Нима това са били само истории?

— Те бяха преувеличени — обясни Анита. — Как въобще би могла да обсъдиш предложението на Кит за брак, след като смяташ, че трябва да се върнеш в Ню Йорк, за да се грижиш за мен?

— За мен това наистина бе проблем — призна Габи.

— А той не би трябвало да съществува. Наистина мисля, че ти нямаше да развалиш предишните си годежи, ако не бе толкова зависима от мен.

— Аз просто те чувствам близка — въздъхна дъщеря ѝ с раздражение.

— След като не сме готови да последваме желанията на нашите сърца, това означава, че сме станали прекалено близки. И за жалост аз

насърчавах твоята зависимост. — Габи се опита да я прекъсне, но тя вдигна ръка и я възпря. — Аз не успях в кариерата. Избягах от най-голямата любов в живота си. А ти си млада, силна и приличаш на мен. Затова заряхах моите стремежи и вместо това се опитах да ги постигна чрез теб.

— Но аз винаги съм искала да танцувам! — възрази Габи, макар че започваше да разбира какво казва майка ѝ. — Ако нямаш заложби, нямаше да постигна нищо.

— Не искам да кажа, че ти нямаш вроден талант, ала аз съсредоточих цялото си внимание върху него и теб. Винаги исках да ми доверяваш всичките си мечти, съмнения и тайни. Ти споделяше с мен повече, отколкото с приятелите си.

Най-сетне Габи проумя всичко.

— Не виждам нищо лошо в това — каза тя.

— Ти дори стигна дотам да допуснеш да не се омъжиш за мъжа, когото обичаш, защото смяташ, че трябва да се грижиш за мен.

Габи разбра, че бе време да се изправи лице в лице с истината; беше използвала чувствата към майка си като претекст да не създава нови интимни връзки. Това беше някаква особена самозащита, тъй като винаги бе усещала в сърцето си, че родителите ѝ не бяха щастливи заедно.

— И сега, като мисля за това — продължи Анита, — смятам, че може би тази силна връзка между нас е оказала въздействие върху баща ти. Двете с теб говорехме само за танци, за твоите амбиции и бъдеще. Вероятно Робърт се е чувствал изолиран. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

На Габи също ѝ се доплака. Вече щеше да живее без майка си... А също и без Кит. Защо бе толкова глупава? Беше объркала напълно връзката им и я бе разрушила с предубедените си представи и погрешната си жертвоготовност за майка си.

Отвън вече се дочуваха шумове, което означаваше, че сценичните работници са пристигнали и са се заловили за работа.

— Не позволявай моите грешки, донесли ми болка за цял живот, да наранят и теб — заувещава Анита дъщеря си. — Точно това имах предвид, когато ти говорех за греховете на бащите — Кит е страдал от разводите на Прис. Идеалите на децата за любовта и брака водят началото си от отношенията между техните родители.

Габи кимна.

— Винаги съм знаела, че с татко не сте щастливи.

— Всъщност двамата с Робърт бяхме по-щастливи от много семейни двойки и обичахме децата си. Бях много благодарна за това. — Избърса очи с кърпичка. — Просто стигнах до един стар кръстопът и сега възнамерявам да поема в посоката, в която някога исках да тръгна.

— Ще се омъжиш за Прис — каза дъщеря ѝ, изненадана, че този път не изпитва горчивина.

— Той ме докара дотук и ме чака отвън. Надявам се, че не ти е неприятно решението ни да избягаме. Мислех да уведомя сестрите ти и брат ти, ала не искам повече да чакам. — Анита стана и приглади роклята си. — Ще им се обадя утре.

Някой почука на вратата.

— Един момент! — извика Габи.

— Трябва да се подготвяш — каза Анита, сетне се усмихна неуверено. — С Прис ще тръгнем веднага след представлението. Моля те, Габи, дай ми благословията си. Тя означава много за мен.

— Благославям те, мамо, бъди щастлива! — Хвана майка си за раменете с изпънати ръце и се вгледа в нея. — Красива си.

На седемдесет и две години Анита тежеше само два-три килограма повече, отколкото би искала, но бе запазила хубавата си фигура. Времето бе пощадило хубавото ѝ лице, заобиколено от побелялата ѝ коса, която падаше на естествени вълни. Габи бе готова да се закълне, че в момента майка ѝ дори изглежда подмладена. Може би причина за това беше любовта.

— Надявам се да си по-щастлива от всякога, мамо — каза тя, притегли я и я прегърна.

— Благодаря ти, скъпа. — Също прегърна дъщеря си и я целуна.

Когато се пуснаха, очите и на двете бяха пълни със сълзи.

— Не знам какво да ти кажа за Кит. — Майката се обърна към вратата. — Единственото, което мога да те посъветвам, е да послушаш сърцето си...

В коридора чакаше Мария. Тя влезе бързо в стаята, щом Анита си тръгна. Габи погледна часовника и се сети, че имат доста работа по грима, прическата и облеклото ѝ. Нямахше да ѝ остане време да осмисли откровенията на майка си.

В едно обаче беше сигурна — нямаше да се откаже от Кит!

Кит си помисли, че изглежда ужасно, щом се погледна в огледалото на гримьорната. Очите му като че ли горяха над снежнобелите яка и папийонка. Беше му се наложило да сложи торбичка с лед върху натъртената си ръка, за да спадне отокът. Кожата върху кокалчетата на пръстите му бе охлузена. Беше доволен, че поне не бе ритнал стената.

Вратата зад него се отвори и той се обърна да погледне кой е посетителят. Бе леко изненадан и не по-малко подразнен, когато видя, че това е баща му. Прис затвори вратата и се приближи.

— Предполагам, че си в добро настроение.

— Имах ужасен ден.

— А-ха. Ще ми разкажеш ли?

— Шегуваш се.

— Не... Наистина искам да поговорим.

Прис седна на стола, като дръпна краищата на стария си, но добре запазен смокинг. Кит помисли, че костюмът придава на баща му същия елегантен вид, както във филмите.

— Трябва да поговорим за отминалите тридесет и няколко години — заяви Прис сериозно.

— Може би, но мисля, че когато остават двадесет минути до началото на представлението, моментът не е най-подходящ за това — отвърна синът му, като не успя да прикрие иронията в гласа си.

— Ала е подходящ за поставянето на едно ново начало. Трябва да поговоря с теб сега, Кит. Току-що Анита ми каза какво се е случило днес между теб и Габи. Ако наистина я обичаш, не позволявай тя да си отиде!

Кит бе учуден.

— Отношенията ни с Габи не са твоя работа.

— Грешаш. Имам чувството, че съм се върнал обратно във времето. Ние с Анита развалихме всичко с нашата невъздържаност и с недомислието си. Господи, тя ми каза, че съм унищожил индивидуалността ѝ, а аз на свой ред я обвиних, че ме използва!

— А не е ли било така?

— И двамата имахме недостатъци. Ако се бях държал по-уравновесено и бях опитал да обсъдя спокойно нещата с нея, вместо да се стремя да я притежавам, щяхме да се оженим. Аз щях да бъда различен човек... И много по-добър баща. Толкова съм те пренебрегвал!

— Можело е да получа повече внимание — призна Кит, изненадан от искреността му.

— И никога досега не съм ти казвал, че те обичам — продължи Прис.

Синът му стисна зъби.

— Действително не си спомням такова нещо.

— Е, добре. Аз наистина те обичам. Много.

„Трябва ли и аз да кажа, че го обичам?“ — запита се Кит.

Баща му продължи:

— Не очаквам отговор веднага. Трябва да го заслужи. Трябва да се опознаем, да се виждаме по-често. Имаш ли желание за това?

Възрастният човек изглеждаше толкова уязвим, че Кит се трогна от жеста му и се съгласи.

— Можем да излезем заедно да обядваме или да вечеряме...

— Или просто да поговорим.

— Може би не всичко, което ще кажа, ще ти хареса.

— Ще преглътна всичко, което ми сервираш. А ако бъдеш критичен — вероятно ще съм го заслужил. Единственото извинение, което мога да измисля, е, че се промених много и станах недоверчив след няколкото несполучливи брака.

— Разводът не е приятно изживяване за никого — призна Кит.

— А аз не бях особено общителен и не проявявах разбиране. Винаги се страхувах, че тези, които обичам, не ме обичат и затова или ги държах на разстояние от себе си, или се опитвах да ги контролирам. — Усмихна се кисело. — Анита се ядоса страхотно, когато разбра, че аз съм уредил идването ѝ тук с дъщеря ѝ.

— Но ти е простила, нали?

— Да, благодаря на Бога. Тя е жена с прекрасно сърце... А също и дъщеря ѝ. Дай още една възможност на Габи.

Кит прие всичко, което каза баща му, но не бе уверен, че той е прав по отношение на Габи.

— Тя каза някои доста ужасни неща.

— А ти не направи ли същото? Може би момичето е наследило темперамента на майка си, както и нейното сърце. Мога да ти разкажа много неща за жените от фамилията Брукс. Човек трябва да ги убеждава. Да се бори за тях. Този път няма да оставя Анита да си отиде. Трябва да се възползваме докрай от времето, което ни е останало.

Кит се замисли над въпроса за времето и изведнъж се запита дали баща му не е болен.

— Да не би да имаш проблеми със сърцето или нещо друго? — попита той загрижено.

Прис се засмя.

— Просто остарявам. Никой не е вечен.

И Кит разбра, че баща му бе длъжен да постигне максималното от връзката си с Анита, докато все още имаше възможност за това. Видя, че баща му се надигна.

— След представлението с Анита отлитаме за Лас Вегас, където ще се оженим — съобщи му възрастният човек. — Но ще се върна след няколко дни, за да можем да осъществим обяда или вечерята, за които говорихме.

— Добре. — Кит последва баща си до вратата.

— Приеми моите поздравления по случай женитбата ви.

— Означава ли това, че имам твоята благословия?

— Може би тя ще ти потрѣбва — отвърна весело синът.

Прис се обърна усмихнат.

— Ти също имаш моята благословия, каквото и решение да вземеш.

— Благодаря.

Баща му продължи да стои до вратата, като гледаше с нарастващо неудобство и Кит реши, че трябва да поеме инициативата. Прегърна баща си. Той също го притисна силно към себе си и го потупа по гърба.

Когато се отделиха един от друг, Прис избягваше да погледне сина си в очите.

— Желая ти успех, синко.

— Благодаря... татко.

След като Прис си тръгна, Кит видя, че ръководителят на сцена вече му маха и му показва с жестове, че представлението ще започне

след пет минути. Погледна се за последен път в огледалото и приглади косата си, като се чудеше какво да прави с Габи. Реши, че въпреки гнева, обхванал го докато се караха с нея, ще послуша съвета на баща си и ще се справи с тази жена от фамилия Брукс. „Човек трябва да ги убеждава, да се бори за тях... Да не им позволява да избягат“ — припомни си той неговите думи.

Питаше се как ли ще се почувства, когато поеме Габи в прегръдката си за първия танц, който очакваше с нетърпение.

Беше се отричал толкова дълго от най-съкровените си желания! Бе отказал да тръгне по стъпките на баща си, защото се беше чувствал пренебрегнат от него. И вместо да се стреми да надмине човека, когото винаги бе обичал, си беше наложил да бъде различен от него. И така само си бе причинил болка.

Бе живял, отказвайки се от всичко, което бе желал. От баща си. От танците. Дори от жената, която обичаше. И всичко това — заради проклетата гордост! Беше дошъл моментът да се промени.

Но и Габи трябваше да се попромени.

Докато си мислеше как да подходи към нея, по челото му избиха капчици пот, но беше твърдо решен да успее. И макар че нямаше представа как да започне разговора с нея след представлението, те щяха да разговарят, дори ако му се наложеше да я занесе в гримьорната си и да я върже.

Тази мисъл го накара да се усмихне и той забърза към сцената.

Габи закъсня малко за първия танц, но никой не разбра. Люсил запълни времето с една импровизирана шега и разсмя публиката. Кит не каза нищо. Изпълнението му беше изключително. На Габи ѝ се стори, че от очите му се лееха потоци от чувства. Самата тя бе трогната от музиката, от присъствието на партньора си и от романтичното му излъчване. Независимо дали го желаше, или не, скоро тя се оказа „омагьосана“ от Кит и едва не заплака, когато се целунаха в края на танца.

Аплодисментите като че ли бяха по-възторжени от всякога.

След това Габи избяга в гримьорната си, тъй като се страхуваше, че ще издаде чувствата си. Преоблече се за следващото изпълнение и се върна зад кулисите. Кит вече беше там и гледаше триото. Габи спря с намерението да се върне. Той се обърна.

— Не си отивай — каза ѝ меко.

— Защо? — Сърцето ѝ биеше лудо и тя се запита какво ли има предвид Кит.

— Съжалявам за ужасните думи, които изрекох по адрес на майка ти. Аз дори не я познавам както трябва.

Габи кимна, като се изкушавате да каже, че скоро ще има възможност да я опознае, но се въздържа. Може би той не знаеше за бягството на родителите им.

— Извинявай и за това, че те обидих — продължи Кит. — Всъщност изобщо не вярвам в това, което ти наговорих.

Тя се усмихна. Устните ѝ потрепераха леко, чувстваше се изключително притеснена.

— Извинението ти е прието. Аз също съжалявам за обидите, които ти нанесох. И тъй като не мога да зарежа Люсил, няма да си замина, преди да е свършил ангажиментът ми. Не е необходимо да търсиш друг партньор.

— Радвам се. Никога не бих могъл да те заменя с друга.

Какво искаше да каже? Дали имаше предвид, че не може да я замени като партньор или като жена? Той продължи да я гледа настойчиво и Габи отвърна очи уж да оправи украсените с пайети плохи на златистата си рокля.

— Май се очертава, че ще се извиняваме вечно един на друг — отбеляза Кит.

— Може би защото и двамата сме избухливи.

— И защото вървахме по стъпките на трагичната любов на нашите родители.

Габи преглътна.

— Като че ли бяхме преследвани от духове.

Тя се замисли над думата „бяхме“. Изведнъж проумя, че идва краят на старите фамилни недоразумения между Брукс и Гарфилд.

Когато свърши последната песен на триото, Кит ѝ предложи ръката си. Но Габи мина край него и слезе по летящата стълба пред партньора си. Изпълненият с копнеж номер „Ганцувай с мен“ отговаряше идеално на настроението ѝ. Тя се отдели от Кит, сетне приближи до него — отново и отново, като се страхуваше, че може да изгуби най-голямата любов в живота си. На свой ред той също протегна ръце към нея, с лице, изразяващо тъга, но също и надежда.

Към края Габи го изостави и затича нагоре по стъпалата. После се обърна, хвърли поглед през рамо, пълен със съжаление... И изпита неудържимо желание да импровизира.

Вместо да го остави да я следва, тя поспря и протегна ръка към него. Той веднага я хвана и двамата продължиха нагоре заедно. Постепенно прожекторите угаснаха и публиката завика възторжено.

В крилото ги чакаше ръководителят на сцена и ги спря.

— Люсил иска да говори с вас — прошепна им той, докато възрастната жена обявяваше следващото изпълнение.

След малко Люсил отиде при тях, облечена в роклята с лъскави черни и сребристи мъниста.

— С всяка вечер ставате все по-добри — каза им тя и ги прегърна. — Не мога да ви се отблагодаря за всичко, което направихте за мен и всички останали!

— Това е удоволствие за нас. — Кит бе напълно искрен.

Той плъзна ръка около талията на Габи. Искаше му се да я целуне. Това, което бе направила току-що, трогна сърцето му и му се искаше да вярва, че то има по-дълбок смисъл.

Вниманието му обаче бе привлечено от Люсил, която продължи да говори:

— Вероятно след последния танц ще получите бурни аплодисменти, както това става вече няколко вечери. Какво ще кажете за едно изпълнение на бис?

— Но ние нямаме подготвен друг номер — каза Кит.

— Тогава импровизирайте! Толкова сте добри, когато танцувате заедно, че сигурно бихте могли да го правите и когато спите.

Габи се изчерви от мислите, които думите на Люсил предизвикаха.

— Какво ще кажете за „Танц на любовта“ — предложи тя и погледна Кит. — Какво мислиш ти?

— Разбира се — съгласи се той. — Можем да се завъртим няколко пъти по пода. Исках да кажа — да потанцуваме.

— Ще съобщя на оркестъра. — Люсил се усмихна. — Жалко, че не можем да обявим решението на Анита и Прис да се оженят. Винаги са ми обещавали, че ще бъда шаферка, а сега се готвят да избягат.

— Може би трябва да подготвим един хубав прием за тях, когато се върнат — предложи Кит. Габи го погледна изненадана и той

продължи: — Прис ми съобщи.

— Идеята е страхотна! — зарадва се Люсил. — Ще го организираме при мен. Нали е забавно, че тези двама стари глупаци най-сетне ще се оженят?

— Съвсем навреме — каза Кит през смях. Тъй като не искаше разноските да бъдат за сметка на Люсил, той продължи: — Аз ще помогна по подготовката на приема.

— Аз също — присъедини се към него и Габи.

— Чудесни сте! — Люсил стана сериозна. — Наистина ви казвам, такава невероятна двойка сте, че настръхвам, като ви гледам. Толкова ми се иска да продължите да танцувате тук, дори само през почивните дни. Помислете за това. И в никакъв случай не смятам, че сте като привидения на младите ви родители — казвам го във встъплението си само защото това е едно ретро кабаре. Вие сте истинските оригинали.

— Благодаря ти — каза искрено Габи. — Имах нужда да го чуя. — Тя се обърна към Кит. — Предполагам, че и ти оценяваш думите на Люсил.

За пръв път той не настръхна, щом се заговори на тази тема, а само сви рамене.

— Поласкан съм, че ни сравняват с такива легенди, като Анита Брукс и Прис Гарфилд.

Габи разшири очи от изненада. Тогава вниманието им бе привлечено от ръководителя на сцената. Кит прегърна още веднъж Люсил и пое към гримьорната си, а Габи към нейната. Преоблякоха се за рекордно кратко време и се срещнаха зад сцената няколко минути, преди да започне техният номер.

Гледаше го, като че ли Кит бе самият дявол и той бе напълно изненадан, когато тя изрече меко:

— Искам да знаеш, че се интересувам от сериозната връзка, за която говореше, стига предложението да е все още валидно. Какво ще кажеш, ако за начало бъде твое момиче? Дай ми малко време, докато свикна с мисълта за постоянно обвързване.

На Кит му олекна на сърцето. Значи нямаше да има нужда да я върже, за да разговарят, въпреки че идеята го забавляваше.

— Както желаш.

Сега, когато знаеше, че вече е негова, той нямаше намерение да позволи на жената, която обичаше, да изчезне от живота му.

— И аз ще опитам сама да постигна професионалните си стремежи, ако ти нямаш интерес към танцова кариера.

— Не се отказвай от мечтите си!

Тя се засмя.

— Нямам такова намерение, но вероятно ще мога да ги попроменя.

— Може би няма да се наложи — отвърна ѝ той. — Имаме предложението на Люсил, което за мен е доста интересно, а... Освен това най-сетне прочетох сценария. Хареса ми.

— Прочел си го?! — Очите ѝ заблестяха. — Кога?

— Днес. Докато седях с торбичка лед върху ръката си. Ударих стената, след като ти си тръгна — обясни и усети, че се изчервява от смущение. — Ти не би могла да реализираш такъв проект с никой друг. Заслужаваш идеалния партньор — мен.

Габи се разсмя.

— Но какво ще стане с работата ти?

— Мога да намеря човек, който да ме замести временно. Така ще мога да разбера какво всъщност искам да правя през останалата част от живота си. За пръв път си позволявам да избирам. И тъй като възнамерявам да купя една филмова компания, може би ще успея да работя и от двете страни на камерата. Как ти звучи копродуцент?

— Като благородническа титла! — отвърна Габи с усмивка.

Нямаха повече време да разговарят. Беше техен ред и трябваше да изразят чувствата си чрез танца пред очите на стотици хора. Изпълниха „Танго“ колкото радостно, толкова и страстно. Кит не бе сигурен дали и този път от тях се „издигаше пара“, но това не го вълнуваше.

Габи оставаше в Калифорния и щеше да бъде негова! Чувстваше се, като че ли бе покорил света.

— Обичам те, Кит! — прошепна тя, щом танцът свърши и светлините угаснаха.

— Аз също те обичам...

Вместо да напусне сцената, както бе според неговата хореография, Кит се наведе и я целуна, без да обръща внимание на продължаващите аплодисменти. Проекторите светнаха отново, а

дватамата бяха все още прегърнати. Някой хвърли на дансинга червена роза с дълга дръжка. Друга една тупна до Габи. Тя се разсмя и се откъсна от Кит, за да събере цветята.

После погледна към него и протегна свободната си ръка. Това беше най-щастливата нощ в живота ѝ! Люсил застана пред микрофона.

— Тъй като предполагахме, че може да поискате бис, Кит и Габи се съгласиха да изпълнят „Танц на любовта“ от „Фрак“.

Габи напъха бързо розите в роклята си и Кит я пое в прегръдката си. Докато се движеха по дансинга, тя се вгледа в очите му. Нямаше търпение да останат сами, за да изрази любовта си по по-интимен начин. Преди това обаче трябваше да завърши танцът, в който се долавяше хореографията на Прис. Кит знаеше фигурите наизуст, както и тя. Вместо да импровизира, той танцуваше в чест на техните родители.

Габи премигна няколко пъти, за да не заплаче.

Музиката замря и тя се извърна. Кит сграбчи китката ѝ и я притегли отново към себе си. Устните им се срещнаха и двамата продължиха в ритъма на бавния, сложен любовен танц. Габи пак се опита да избяга, но той я задържа в плен и я поведе по дансинга с плавни стъпки.

Хвана я за талията и я повдигна над себе си. Габи почувства как любовта я залива като вълна. Той я пусна бавно на пода и притисна тялото ѝ към своето. А музиката набираше сила. Но вместо да продължи да танцува, Кит я целуна и Габи се потопи в прегръдката му. Аплодисментите започнаха отново. Тя отвори очи, като мислеше, че са за тях, докато разбра, че двамата са на тъмно извън светлината на прожекторите.

Публиката се бе изправила на крака, донасяха се викове на възторг. Погледите бяха насочени към центъра на сцената. Там Прис и Анита танцуваха заедно толкова хубаво, като че ли никога не се бяха разделяли.

— След толкова години... — прошепна Габи.

Кит я завъртя и, без да престават да танцуват, я поведе към техните родители. Габи извади една от розите и я подаде на майка си. Анита я прие щастливо усмихната, а публиката изрева от възторг.

— Най-сетне са заедно, както винаги е трябвало да бъде — прошепна Кит, заровил устни в косите ѝ. — Следва да се поучим от

грешките им.

По страните на Габи се затъркаляха сълзи на щастие. Въпреки страховете, нещо ѝ подсказваше, че когато с Кит остаряят и побелеят, също ще продължат да танцуват... Сърце до сърце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.